

Giới thiệu Thái Sơ

Editor: Nhóm TTTV

Nội dung chính của bộ truyện này xoay quanh quá trình tu luyện thăng cấp của các nhân vật.

Mà còn đường tu tiên không hề dễ đi như mọi người nghĩ đạo mỗi người do mỗi người định đoạt.

Một cây sinh vạn đóa hoa, thiên hạ Đạo Môn là một nhà.

Pháp thuật muôn vạn biến hóa, nhân tâm lại tuyên cổ bất biến.

Cảnh giới trong truyện

Tiên Miêu (max 49 lá)

Tiên Thụ

Tiên Luân

Tiên Anh Đạo Quả Cảnh

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đại Điện kim lân nguyên thần xuất (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Tháng chín, trời thu mát mẻ.

Rạng sáng, lúc ngày đêm giao hội, trấn Đại Điện vẫn ngủ say trong làn sương mù dày đặc, trừ mấy thợ săn chăm chỉ bắt đầu lên núi săn bắn, thì vài tiếng gà gáy chó sủa ngẫu nhiên cũng không thể quấy nhiễu mộng đẹp của trấn Đại Điện, rất nhanh mọi thứ lại chìm vào trong yên tĩnh.

Trấn Đại Điện lưng dựa vào Tiểu Tự sơn, tên gọi mang theo chữ ruộng (Điện), lại bởi vì ruộng đồng thừa thớt cần cỗi mà không thể không đòi hỏi làm nghề săn bắn.

Gà gáy ba lượt, sắc trời dần dần sáng, trên đường phố đã dần dần có bóng người, thỉnh thoảng có tiếng luyện công hây... hây... vang vọng trên không trung.

Trong những tiếng luyện công này phần lớn còn mang nét ngây thơ, đúng là do các thiếu niên phát ra, bọn hắn nghiêng răng nghiêng lợi, khắc khổ cần luyện, trong lòng muốn đuổi kịp và vượt qua Tần Hạo Hiên và Trương Cuồng.

Ở trong nội tâm các thiếu niên trấn Đại Điện, ngoại trừ đuổi kịp và vượt qua Tần Hạo Hiên cùng Trương Cuồng, vẫn tồn tại một giấc mơ khác, đó là được các Thần Tiên trên Tiểu Tự sơn thu làm đồ đệ, luyện được một thân bản sự, nếu không tệ nhất cũng phải trở thành một gã thợ săn ưu tú.

Phía tây trấn Đại Điện, trong một tiểu viện coi như khí phái, mục tiêu muốn theo đuổi của bọn thiếu niên... Tần Hạo Hiên, còn đang nằm ngủ say ở trên giường.

Trong đám hài tử ở trấn Đại Điện, thân thủ của Tần Hạo Hiên ưu tú nhất, mỗi ngày đều ngủ tới khi mặt trời lên cao, nhưng hắn ở trong bạn cùng lứa tuổi đánh đầu thắng đó, ngoại trừ kỹ xảo cùng thủ đoạn săn bắn chuyên nghiệp, thỉnh thoảng còn có thể tìm ra một ít dược thảo hiếm có bán cho được điểm, kiếm được nhiều bạc phụ cấp gia đình, chẳng những để bạn cùng lứa tuổi hâm mộ, mặc dù là người lớn cũng khen không dứt miệng, tự than thở không bằng.

Không có người chú ý tới một con tiểu xà màu sắc sỡ lặng lẽ tiến vào gian phòng Tần Hạo Hiên, cực kỳ thuần thực bò lên đầu giường của hắn, sau đó ghé vào trước cái gối của Tần Hạo Hiên không nhúc nhích.

Tiểu xà này dài ước chừng một xích, da rắn sặc sỡ, trên da có rất nhiều chỗ nhô lên rậm rạp chẳng chít, sờ tới sờ lui không trôi chảy, giống như vậy không phải vậy. Đầu của nó không như loài rắn, ngược lại có chút tứ chính tứ phương (hình vuông), thoát nhìn cực kỳ quái dị.

- Ngó...

Tần Hạo Hiên dụi mắt, ngồi dậy, nhìn thấy ở đầu giường mình có một tiểu xà màu sắc sặc sỡ, chẳng những không kinh hãi, ngược lại thuận tay lấy xuống một vật thể màu vàng đang ngâm ở trong miệng tiểu xà, vật thể màu vàng lớn như ngón út, tản mát ra mùi thơm ngát sâu kín, lập tức ôm tiểu xà vẫn nằm một bên không động dậy vào lòng.

Khối vật thể nhỏ màu vàng kia là một viên Hoàng Tinh quý giá, nhìn bề ngoài giống như một cục đá màu vàng, cực kỳ khó coi, nhưng sờ vào tinh tế tỉ mỉ, tản mát ra mùi thơm làm cho người vui vẻ thoải mái, đều tỏ rõ nó không tầm thường, cũng khó trách Trần lão đầu của được điểm nhớ mong nhiều năm, nhất định có thể bán được giá tốt.

Tần Hạo Hiên vươn tay vào trong ngực, sờ lên tiểu xà lạnh như băng đang nằm ở trong ngực, suy nghĩ mông lung, không khỏi nhớ lại hình ảnh mấy năm trước.

Tổ tiên nhà hắn đã từng làm quan, về sau tổ tiên dời nhà đến trấn Đại Điền, dựng lên quy củ cho hậu nhân, có thể đọc sách lại không thể làm quan, hôm nay phụ thân chỉ làm chút việc nhà nông kiếm không nhiều lắm, mẫu thân ở trong trấn làm một ít việc linh tinh kiếm chút tiền phụ cấp chi dùng.

Tần Hạo Hiên từ nhỏ đọc sách, từ trong sách hiểu được đọc sách là vì hiểu biết mà không phải khảo thủ công danh, cho nên từ bé hiểu chuyện hơn bạn cùng lứa tuổi, tám tuổi đã theo người lớn lên núi đi săn, ở trong nguy cơ cũng chém giết luyện ra một thân thủ tốt, nhưng vì bất mãn phần lớn lợi ích săn bắn được đều bị người lớn lấy đi, năm đó hắn mười tuổi liền một mình lên núi săn bắn.

Mặc dù thường gặp nguy hiểm, nhưng Tần Hạo Hiên nhiều lần biến nguy thành an, duy nhất một lần bị thương là lúc mười hai tuổi bị một tiểu xà kỳ quái cắn một cái, từ đó nhân sinh của hắn triệt để cải biến.

Đó là một sáng sớm mùa hạ, mưa to liên tiếp bốn ngày, đường núi lầy lội khó đi, chướng khí um tùm, trong nhà không còn gạo nấu cơm, Tần Hạo Hiên mới tờ mờ sáng đã thức dậy vào núi, bắt đầu đi săn.

Nhưng mà con mồi ở khu vực phụ cận sớm bị săn bắt gần hết, đi cho tới trưa, Tần Hạo Hiên cũng không thu hoạch được gì, ngay lúc hắn vô kế khả thi, một con hoẵng chạy nhanh qua, Tần Hạo Hiên không nói hai lời đuổi theo.

Con hoẵng cực kỳ giáo hoạt, chui tới chui lui ở trong bụi cây, Tần Hạo Hiên bắn liên tiếp mấy mũi tên đều trật, hơn nữa nó còn dẫn Tần Hạo Hiên vào chỗ sâu của Tiểu Tụ sơn.

Trần Đại Điền nhiều thế hệ săn bắn, nhưng đều săn bắn ở phía ngoài, dù cho con mồi càng ngày càng thưa thớt cũng không ai dám xâm nhập sâu Tiểu Tụ sơn, đã từng có thợ săn to gan vào sâu Tiểu Tụ sơn, sau đó không thấy đi ra.

Truyền thuyết trong Tiểu Tụ sơn chẳng những có Thần Tiên ở lại, còn có rất nhiều yêu ma quỷ quái, hung thần ác sát.

Đối với việc trong núi có yêu ma quỷ quái, Tần Hạo Hiên nửa tin nửa ngờ, nhưng trong núi sâu nhất định là chướng khí hoành hành, có vô số hung cầm mãnh thú, cho nên hắn một mực không dám vào sâu Tiểu Tụ sơn để săn bắn, nhưng trước mắt nếu không săn được con mồi mang về nhà, cũng chỉ có thể để cho phụ thân mẫu thân và mình chịu đói.

Tần Hạo Hiên cắn răng đuổi theo, kiên nhẫn đuổi rất xa, rốt cục bắn chết con hoẵng, lúc này hắn đã vào sâu Tiểu Tụ sơn, nơi đây ít ai lui tới, đại thụ che khuất bầu trời, lùm cây rậm rạp, trên mặt đất ẩm ướt phủ kín một tầng lại một tầng lá rụng, chỉ có thể xác định phương hướng trấn Đại Điền, dựa vào trí nhớ từ từ tìm đường quay về.

Đi bậy đi bạ hồi lâu, Tần Hạo Hiên không có tìm được đường về nhà, lại đi vào trong sơn cốc.

So sánh với bên ngoài cỏ thụ che trời, sơn cốc chỉ có hoa cỏ xanh xanh đỏ đỏ, hoàn cảnh yên tĩnh xinh đẹp, chim hót hoa nở.

Tần Hạo Hiên ngoài săn bắn còn chuyên môn cùng Trần lão đầu ở được điểm học qua nhận biết thảo dược, nhìn qua liền thấy ở đây sinh trưởng rất nhiều thảo dược giá trị xa xỉ, nếu có thể mang về một ít bán cho Trần lão đầu, có thể đổi một tháng lương thực rồi, mẫu thân cũng không cần khổ cực như vậy nữa.

Nghĩ liền làm, Tần Hạo Hiên bất chấp núi sâu nguy cơ tứ phía, trắng trợn hái thảo dược. Tần Hạo Hiên đang ngắt vui vẻ, bỗng nhiên một tiểu xà màu sắc sặc sỡ từ trong bụi cỏ xông ra, cắn lấy hồ khẩu tay phải của Tần Hạo Hiên.

Tần Hạo Hiên cảm giác trời đất quay cuồng, ngã xuống đất ngất đi.

Cũng không biết qua bao lâu, đã cho rằng bản thân hắn phải chết không thể nghi ngờ, Tần Hạo Hiên từ trong hôn mê tỉnh lại, thình lình phát hiện bãi cỏ nguyên bản xanh mướt cũng như cỏ thụ che trời bỗng thật lớn, tiểu sơn cốc nguyên bản không lớn cũng bỗng nhiên rộng lớn hơn rất nhiều.

Thân thể nhúc nhích, cảm thấy thân thể chưa bao giờ linh hoạt như vậy, đi xuyên qua lại ở dưới đại thụ như che phủ bầu trời.

Không đúng, hình như bản thân không phải đi lại, mà là thân thể áp trên mặt đất di chuyển?

Ở trước một vũng nước, Tần Hạo Hiên chứng kiến thân thể của mình không phải nhân hình, mà là một con rắn màu sắc lộng lẫy, cách đó không xa, thân thể của hắc ngà ngửa nằm ở trong bụi cỏ, đã không còn tim đập cùng hô hấp.

Mình chết rồi sao? Phụ thân vào trên người tiểu xà này?

Suy nghĩ đáng sợ này ra ở trong đầu Tần Hạo Hiên, vội vàng bò tới bên cạnh thân thể của mình, hy vọng linh hồn trở về.

Bỗng nhiên, một lực hút mạnh mẽ từ trên thi thể mình truyền đến, Tần Hạo Hiên cảm giác đầu váng mắt hoa, linh hồn bị hút đi, một lát sau lần nữa mở to mắt, mình vậy mà trở lại nhân thể, mà thân thể tiểu xà thì nằm yên ở một bên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đại Điền kim lân nguyên thần xuất (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Lại khẽ động tâm niệm, một lực hút mạnh mẽ kéo linh hồn đến trên người tiểu xà.

Cứ như vậy vài lần, Tần Hạo Hiên rốt cục xác định linh hồn của mình có thể tùy ý phụ thân lên nhân thể và xà thể, cảm thấy như nhặt được chí bảo, vui vẻ ra mặt.

Sự việc này kết thúc, sắc trời đã tối xuống, khí độc trong Tiểu Tụ sơn bắt đầu tràn lan, nếu như nhân thể hút vào khí độc phải chết không thể nghi ngờ, mà trước kia tiểu xà thường ở Tiểu Tụ sơn, khí độc chắc hẳn không cách nào ảnh hưởng được nó.

Ý niệm trong đầu Tần Hạo Hiên khẽ động, linh hồn bám vào tiểu xà, quả nhiên những chương khí trong sơn cốc hoàn toàn không cách nào gây nguy hại cho hắn.

Hắn bò qua lại, còn phát hiện ra một điều thần kỳ, những nơi thân rắn bò qua đều lưu lại một thứ hương vị đặc thù, bất kể đi bao xa, đều có thể dựa theo thứ hương vị này tìm kiếm đường quay lại, nói cách khác hắn có thể dùng thứ này tìm kiếm đường về nhà.

Đang tìm kiếm đường về nhà, Tần Hạo Hiên còn phát hiện nhiều loại diệu dụng của thân rắn, ví dụ như bách độc bất xâm, ví dụ như đặc biệt miễn cảm với một ít linh dược dị thảo, một ít bảo sản, sỏi sỏi vừa nhìn thấy tiểu xà đã sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Từ đó về sau, Tần Hạo Hiên thường vào buổi tối phụ thân lên tiểu xà, tiến vào Tiểu Tụ sơn tìm kiếm dược liệu quý hiếm, sau đó bán cho dược điểm của Trần lão đầu, kiếm được rất nhiều so với đi săn, nhà hắn cũng càng lúc càng tốt, bản thân càng trở thành mẫu mực của đám thiếu niên trong trấn Đại Điền.

Nhập vào thân tiểu xà đi tầm bảo mặc dù thần kỳ, nhưng mỗi lần nhập vào, đều để lại di chứng, khiến hắn sức cùng lực kiệt, tinh thần ảm đạm, chỉ muốn ngủ.

Thay bộ quần áo, Tần Hạo Hiên mang theo Hoàng Tinh đi ra khỏi nhà, gương mặt mệt mỏi cùng đôi mắt gấu trúc, gặp phải người quen chỉ có thể miễn cưỡng chào hỏi.

Ngay lúc Tần Hạo Hiên đi về phía dược điểm, một thanh âm kêu thảm truyền đến bên tai.

- Ai da... Trương lão đại, ta là thật không có tiền, Trương lão đại tha mạng a... Ai da...

Trên mặt đất có hai thiếu niên lăn qua lăn lại, bên cạnh có mấy thiếu niên đang hung hăng đá, có một thiếu niên mặc áo gấm, khí định thần nhàn tựa hồ cực kỳ hưởng thụ tiếng kêu thảm thiết, thỉnh thoảng cười lạnh, hẳn là Trương Cuồng nổi danh giống như Tần Hạo Hiên.

Xung quanh vây xem rất nhiều thiếu niên, có tức giận, có đồng tình, cũng có lòng đầy căm phẫn, nhưng trước mặt thiếu niên áo gấm kia lại không có ai dám lên tiếng.

- Nhìn rõ cho lão tử, đây là hậu quả của kẻ không giao nộp phí bảo hộ đúng hạn!

Tiêu đề của Trương Cuồng gắn lên một thiếu niên nằm dưới đất, đắc ý tuyên bố.

Lúc này, một thiếu niên khác rốt cục không thể nhịn nổi nữa, lớn tiếng:

- Cường đạo, Trương Cuồng nguoi là thứ cường đạo chết không yên lành!

Trương Cuồng một mực không ra tay, trên mặt đã hiện lên nét dữ tợn, chỉ thấy hắn bước đến, đang muốn giơ chân đá vào miệng tên thiếu niên lớn tiếng kia, có thể tưởng tượng một khi bị đá trúng, hàm răng trong miệng thiếu niên kia sẽ chẳng còn mấy cái.

- Họ Trương, có phải nguoi không nhìn thấy ta không?

Tần Hạo Hiền đứng ở một bên, mí mắt không nhúc nhích:

- Nếu nguoi dám đá, ta sẽ trói nguoi lại, sau đó ném vào núi cho sói ăn!

Ở trong đám thiếu niên trấn Đại Điện, Tần Hạo Hiền đứng là khác loại, tám tuổi đã tiếp nhận gánh nặng gia đình lên núi săn bắn, hắn rất ít giao du cùng các thiếu niên bằng tuổi, vì thế đương nhiên Trương Cuồng cùng hắn nổi danh thành lão đại của đám thiếu niên.

Phụ thân của Trương Cuồng là thợ săn ưu tú nhất trong trấn, mà bản thân Trương Cuồng cũng có thiên phú dị bẩm, lúc mười hai tuổi từng tay không giết hai con sói đói, coi như là thiếu niên thiên tài.

Nhưng mà nhân vật lợi hại như vậy, có thể ở trong trấn Đại Điện xưng vương xưng bá với bọn nhỏ, lại sợ hãi Tần Hạo Hiền không thôi, năm trước hắn từng bị Tần Hạo Hiền đánh một trận hung ác, đã gãy bốn cái xương sườn, nằm liệt giường ba tháng mới khỏi, từ đó không dám đắc tội Tần Hạo Hiền nữa.

Thanh âm của Tần Hạo Hiền tựa như gong xiêng vô hình, làm cho Trương Cuồng ngạnh sinh thu chân của mình, y nhìn về phía Tần Hạo Hiền, cho dù trong nội tâm hận không thể băm thây Tần Hạo Hiền vạn đoạn, nhưng không dám biểu hiện ra chút nào.

Hắn biết rõ Tần Hạo Hiền nói được làm được, nếu như mình thực đá ra một cước này, y nói trói mình ném vào núi cho sói nhất định sẽ làm!

Trong lòng oán độc, nhưng Trương Cuồng đổi sắc mặt, trên lông mày còn treo lạnh lùng:

- Họ Tần, hai người này phá hỏng quy củ của ta, làm sao cũng phải cho một chút giáo huấn chứ?

Trong lòng Tần Hạo Hiền cười lạnh, cướp đoạt từ khi nào trở thành quy củ? Hắn chẳng muốn cùng Trương Cuồng nhiều lời, chỉ nói.

- Cút!

Sắc mặt Trương Cuồng khó coi, nhưng cũng biết trở mặt chỉ có thể chịu thiệt, trong nội tâm chửi bới Tần Hạo Hiền trăm ngàn lần, hắn thật không hiểu nổi Tần Hạo Hiền suy nghĩ, một cái từ bé đọc sách, có lẽ rõ ràng hai chữ “lợi hại”, cùng mình liên thủ có khả năng hoành hành trong trấn, tại sao lại luôn đối địch với mình.

Tần Hạo Hiền nhìn Trương Cuồng, cũng biết đối phương suy nghĩ cái gì, trong lòng thở dài:

- Tần Hạo Hiền a Tần Hạo Hiền, nguoi từ bé đọc sách, lẽ ra biết hai chữ “lợi hại”, càng phải biết tránh xa bọn ác nhân, tại sao gặp sự tình như thế này lại không nhẫn nhịn được?

Nghĩ tới đây, Tần Hạo Hiền cười khổ, mặc dù mình đọc sách biết rõ đạo lý, nhưng nuôi thành một ít tình tình xấu của người đọc sách, biết rõ có đôi khi việc không liên quan đến mình tránh xa ra, thì có thể tránh đi rất nhiều sự tình, lại hết lần này tới lần khác trong lòng không nhịn được chữ “lý”.

Có kẻ mắt sắc nhìn qua liền trông thấy trong tay Tần Hạo Hiền có đồ vật, còn tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt, nói:

- Ngõ..... Thơm quá! Tần ca, hôm nay lại có vật gì tốt? Đây là tính đi đến Trần gia được điểm bán sao?

- Nói thừa, đồ vật Tần ca đưa ra lúc nào không phải đồ tốt?

Tần Hạo Hiền còn chưa nói, một thiếu niên liền tiếp lời, lời nói nịnh nọt, rất nhanh khiến xung quanh có tiếng phụ họa.

- Tần ca, nghe nói hôm nay có hai vị khách lạ, mua sạch được liệu quý báu ở Trần gia được điểm, lại còn nói, chỉ cần là được tài trân quý, họ còn có thể mua với giá cao hơn Trần gia được điểm!

- Đúng vậy a, ta cũng nghe nói, Tần ca gần đây có không ít thứ tốt, nếu như bọn họ thấy, nói không chừng có thể phát đại tài đây!

Trong nội tâm Tần Hạo Hiền khẽ động, cảm thấy vận khí tốt, sáng khoái hứa:

- Nếu bán được nhiều tiền, ta mời các nguoi uống rượu.

Ở trong tiếng hoan hô, Tần Hạo Hiền bị chúng thiếu niên vây quanh đi về phía Trần gia được điểm.

Nhìn Tần Hạo Hiền rồi đi, mà bên người chỉ còn lại có mấy tiểu đệ đáng tin, Trương Cuồng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không lâu sau là thời gian Thần Tiên trong núi đến chọn lựa đồ đệ, ta nhất định phải để Thần Tiên tuyển được, thả ra một ngụm ác khí!

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thần Tiên tuyển Tiên Miêu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

(*Miêu là chúng, không phải mèo nha các đạo hữu)

Tiệm thuốc Trần gia ở trấn Đại Điền không người không biết không người không hiểu, người trong trấn vào núi đi săn khó mà tránh khỏi bị thương hoặc trúng độc, mỗi lần Trần lão đầu đều có thể thuốc đến bệnh trừ, ở trấn Đại Điền có danh dự cực cao.

Nằm ở phía bắc trấn, có một cửa hàng nhỏ không thu hút lắm, trên cao treo lên một chữ Dược, trong tiệm, học đồ của Trần lão đầu đang vội vàng cắt thuốc chế dược đủ thứ công việc, mùi thảo dược thơm mát tỏa khắp phụ cận.

Mặc dù dược điểm làm ăn rất tốt, nhưng toàn bộ công việc lại giao cho đám đồ đệ quản lý, riêng ông chủ Trần lão đầu lại thật nhàn nhã, hần thường ngồi trên một chiếc ghế trong nội viện dược điểm, phẩm trà đọc sách, thoải mái tự nhiên, trừ khi đám đồ đệ gặp nghi nan tạp chứng, hoặc thu mua dược liệu quá mức trân quý không dám tự tiện làm chủ, thì những việc bình thường hần đã không để ý đến.

Tần Hạo Hiền ở trong đám thiếu niên tím tím, hạo hạo đăng đăng đi vào dược điểm, dẫn đến không ít người ghé nhìn.

Người trên trấn cũng biết, nhất định là Tần Hạo Hiền lại đến đây bán dược liệu, hơn nữa phô trương như vậy, không chừng lại bán được nhiều tiền!

Trần gia dược điểm trừ đi một ít thợ săn bị thương, thêm vài người hái thuốc đến đây bán thuốc, cũng chỉ có hai người lạ mặt.

Ở trên trấn Đại Điền chứng kiến hai người lạ đứng là hiếm thấy, hai người này đang cùng đám đồ đệ vốn xưa nay mắt cao hơn trấn của Trần lão đầu lựa chọn dược liệu quý báu, dựa theo dáng cười đầy nịnh nọt của đám đồ đệ Trần lão đầu thì khẳng định bọn hần đã mua không ít dược liệu, chắc hẳn chính là hai khách lạ tài đại khí thô đang nghe đồn kia.

Tần Hạo Hiền đi vào Trần gia dược điểm, mặc dù trong tiệm mùi thuốc nồng đậm vẫn ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt nhẹ nhàng của Hoàng Tinh, lập tức khiến hai khách lạ chú ý.

- Hậu sinh, ngươi là tới bán thuốc sao?

Trong đó một nam tử mặc thanh sam, chòm râu dê đi đến trước mặt Tần Hạo Hiền:

- Cái thôn trấn nhỏ này lại có loại Hoàng Tinh tốt nhất?

Tần Hạo Hiền còn chưa kịp nói chuyện, một thiếu niên đã tranh Tần Hạo Hiền nói hót:

- Hoàng Tinh hay không Hoàng Tinh ta không rõ, nhưng đồ vật Tần ca đưa ra không có một cái là thứ phẩm!

Nam tử râu dê nhìn Tần Hạo Hiền, thấy Tần Hạo Hiền không nói, xem như thừa nhận Hoàng Tinh, nam tử râu dê nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ, ta đang có một phương thuốc, thực sự rất cần Hoàng Tinh, hôm nay khỏi Hoàng Tinh này ngươi trực tiếp ra giá, ta mua lại được không?

Tần Hạo Hiền biết rõ người trước mặt này khẳng định là người có lai lịch, Hoàng Tinh của mình còn chưa lấy ra, người ta liền có thể nói rõ, người rành rẽ như thế tốt nhất là không nên tùy ý báo giá.

Tần Hạo Hiền không có báo giá, nhưng đám thiếu niên bên cạnh hần đã bắt đầu báo giá lung tung.

- Năm lượng...

- Năm lượng sao có thể, ít nhất cũng phải mười lượng!

- Có chút tiền đồ được không, đồ tốt của Tần ca chỉ trị giá mười lượng? Ta xem ít nhất cũng 15 lượng!

Các thiếu niên không biết Hoàng Tinh là vật gì tranh cãi đến mặt đỏ tía tai, báo giá cũng từ từ tăng, từ năm lượng lên tới năm mươi lượng.

Hai người lạ nhìn nhau cười cười, nam tử râu dê lấy trong túi ra năm đĩnh bạc sáng lấp lóe, nói:

- Chỗ này là một trăm lượng bạc, chỉ cần tiểu huynh đệ nguyện ý bán Hoàng Tinh cho ta, bạc này sẽ là của ngươi.

Mang ra một trăm lượng bạc, trực tiếp dọa lui đám thiếu niên, đứng nhìn bọn hắn báo giá thật nhanh, nhưng ngoại trừ Tần Hạo Hiên, đều là một đám nhà quê mười lượng bạc cũng chưa thấy qua, chớ nói chi là duy nhất một lần chứng kiến một trăm lượng bạc.

Mặc dù phụ thân là thợ săn ưu tú nhất trấn Đại Điền, nhà của Trương Cuồng một năm đi săn thu nhập cũng không quá hai ba mươi lượng, nhưng ở trấn Đại Điền đã được cho cực kỳ giàu có. Nhìn đám thiếu niên chảy nước miếng nhìn xem, hai người kia cho rằng việc mua bán này chắc chắn hoàn thành rồi.

Tần Hạo Hiên cũng bị giá tiền này dọa sợ, trái tim nhảy loạn, nửa ngày sau mới lắc đầu nói:

- Cái này thực không thể bán cho hai vị...

Nghe Tần Hạo Hiên nói, nam tử râu dê sững sờ, lập tức nói:

- Mặc dù Hoàng Tinh quý hiếm, nhưng ngươi bán vào được điểm cũng không quá hai ba mươi lượng, mà ta đồng ý mua một trăm lượng...

Ngươi lạ một mực không có lên tiếng kia đã cắt đứt nam tử râu dê, nói:

- Không hài lòng giá cả, ta lại thêm hai mươi lượng, như thế nào?

120 lượng, đó là tầm mười năm thu nhập của một nhà bình thường ở trấn Đại Điền, mặc dù là Tần Hạo Hiên cũng phải trong ba bốn năm làm mới kiếm được 120 lượng, đã có thiếu niên khuôn mặt đỏ bừng, nhìn sáu nén bạc dưới ánh mặt trời, ánh bạc rực rỡ, cảm thấy hô hấp không thông.

Tần Hạo Hiên hít một hơi thật sâu, ổn định lại chính mình.

- Trần lão bá muốn một khối Hoàng Tinh mà nhớ mong đã nhiều năm, nếu như hắn biết rõ ta tìm được một khối lại bán cho các ngươi, ngày sau mua được liệu của ta giá cả thấp xuống, mặc dù một trăm lượng hấp dẫn, nhưng mà không thể ảnh hưởng ta sau này, đúng không?

Tần Hạo Hiên ném ra quan điểm của mình, kể cả hai người xa lạ ở trong tất cả mọi người, nghe xong đều khen ngợi không thôi, khách nhân đến mua thuốc trong tiệm càng tấp nập, tại sao mình không sinh ra nhi tử như vậy!

- Có ý tứ, có ý tứ.

Hai người khách lạ mặt mỉm cười, rất có phong độ rời đi, bọn hắn chân trước vừa đi, Trần lão đầu biết được tin tức vội vàng từ trong viện chạy ra.

- Hoàng Tinh, ngươi lấy được Hoàng Tinh rồi hả?

Trần lão đầu người chưa tới thanh âm đã tới trước, hắn gần tám mươi tuổi vậy mà trung khí mười phần, vẻ mặt hồng nhuận phon phốt, bước đi như bay, vừa nhìn thấy Tần Hạo Hiên, liền khẩn trương hô:

- Nghe nói có người giá cao mua Hoàng Tinh? Hoàng Tinh đâu rồi? Bán đi rồi sao?

- À, còn giữ lại cho ngài đây.

Tần Hạo Hiên xòe ra bàn tay nắm chặt Hoàng Tinh, một cục đá to bằng ngón út màu vàng hiện ra, mùi thơm nhát nhát lại nồng đậm lập tức tản mát ra, ép xuống mùi thơm được thảo ở trong tiệm.

- Hoàng Tinh, quả nhiên là Hoàng Tinh...

Trần lão đầu đã lớn tuổi, nhưng chứng kiến Hoàng Tinh rốt cuộc đề nên không được cảm xúc, ba bước thành hai bước đi tới, nhận lấy Hoàng Tinh trong tay Tần Hạo Hiên cẩn thận chu đáo, kích động đến nước mắt tuôn đầy mặt.

- Tần oa tử, khối Hoàng Tinh này ngươi muốn bán bao nhiêu tiền?

Một hồi lâu, Trần lão đầu mới thu lại thần sắc kích động, nghiêm mặt hỏi thăm:

- Nghe nói vừa rồi có người ra giá 120 lượng?

Tần Hạo Hiền gật đầu nói:

- Ngài cảm thấy có thể cho bao nhiêu?

- Dược liệu không có định giá thống nhất, nếu khi cần gấp để cứu người, dù bán khối Hoàng Tinh này đến một ngàn lượng cũng không đắt, nhưng mà trước mắt ta chỉ có thể ra ba mươi lượng.

Trần lão đầu đặt Hoàng Tinh ở giữa hai ngón tay nhẹ nhàng vê động, khen:

- Bảo bối tốt, bảo bối tốt!

Cái giá tiền này cùng 120 lượng lúc trước kém quá nhiều, Tần Hạo Hiền còn chưa tỏ thái độ, các thiếu niên phía sau hắn liền ồn ào.

- Người khác ra giá cao người lại ra giá thấp như vậy, uống Tần ca giữ lại cho người!

- Đúng vậy, quá không hợp thói thường, chênh lệch nhiều như vậy...

....

- Ta không ép buộc người, nếu như không bán người thu về là được!

Trần lão đầu một bộ lưu luyện không nổi, mặc dù Hoàng Tinh quý hiếm có tiền mà không mua được, nhưng hắn cho ra ba mươi lượng đã rất hợp lý.

Tần Hạo Hiền mỉm cười, ngăn trở Trần lão đầu đưa trả Hoàng Tinh, nói:

- Ba mươi lượng thì ba mươi lượng, nếu không có ngài nào có ta hôm nay! Dù sao là tìm được, bán đắt bán rẻ cũng không sao cả, coi như để ngài tròn tâm nguyện!

Trần lão đầu cảm động mừng rỡ, gạt gao nắm Hoàng Tinh trong tay, như sợ hờ một giây sẽ bị người cướp đi.

Sau khi Trần lão đầu đưa ra ba mươi lượng bạc, Tần Hạo Hiền hô bằng dẫn hữu, mang một đám thiếu niên đi vào tửu điểm trên thị trấn nâng ly.

Trong lúc uống rượu ở tửu điểm, các thiếu niên nghe được một tin tức cực kỳ phấn chấn:

- Có tin tức nói, ngày mai các Thần Tiên trên núi sẽ mở hội thu tuyển đệ tử!

Về đến nhà, Tần Hạo Hiền ngủ một giấc, thẳng đến lúc chạng vạng tối, trường trấn sai người gọi các thiếu niên độ mười sáu tuổi trên thị trấn tụ tập lại, trên quảng trường tuyên bố tin tức chấn động lòng người.

- Ngày mai trên Pha Từ Linh, Thần Tiên sẽ lựa chọn ra hạt giống ưu tú nhất trong các người, thu làm đồ đệ. Đây là cơ hội khó gặp, các người phải chăm chú xem trọng! Một khi Thần Tiên chọn trúng, mỗi năm còn được ban cho hai trăm lượng bạc để nuôi gia đình!

Hai trăm lượng bạc! Hàng năm đều có!

Hai trăm lượng bạc đối với Tần Hạo Hiền cũng là một khoản tiền lớn, huống chi những thiếu niên chưa thấy qua sự đời kia, càng bị con số này làm cho choáng váng tâm thần.

- Nếu như muốn ghi danh, đều đến chỗ của ta báo danh, ngày mai sáng sớm liền đi đến Pha Từ Linh.

Cho dù hàng năm không có hai trăm lượng bạc hấp dẫn, bị Thần Tiên trên núi nhìn trúng, thu làm đồ đệ cũng đủ để những thiếu niên này chạy theo như vịt, Tần Hạo Hiền cũng rất muốn trở thành Thần Tiên, nhưng hắn càng lo lắng cho cha mẹ dần lớn tuổi, bản thân mình có thể đi làm Thần Tiên, nhưng sao nở để song thân cơ khổ không nơi nương tựa?

Nhưng hàng năm có hai trăm lượng bạc lại bất đồng, một khi được các Thần Tiên chọn trúng, hàng năm hai trăm lượng bạc an gia phí cũng có thể để cho cha mẹ áo cơm không lo, an hưởng tuổi già, hắn cũng có thể an tâm đi theo Thần Tiên học trường sanh bất lão, chắc hẳn song thân nhất định sẽ ủng hộ!

Tần Hạo Hiền cùng các thiếu niên kích động, đi đến chỗ trường trấn báo danh, ở nơi báo danh, Trương Cuồng đã được vài tên tiểu đệ thổi phồng, toàn thân tràn đầy tự tin, nghĩ đến tương lai có thể được Thần Tiên chọn trúng, không còn là phạm phu tục tử, vậy nên nhìn thấy Tần Hạo Hiền cũng không còn sợ hãi nữa.

- Tần Hạo Hiền, ngày mai ta nhất định sẽ được các Thần Tiên chọn trúng, đến lúc đó chút việc củ chúng ta cần thận tính toán.

Tần Hạo Hiền viết tên mình lên sổ báo danh, sau lưng lại truyền đến thanh âm hung hăng càn quấy của Trương Cuồng, hắn xoay người, đôi mắt đầy tự tin, lại giữ im lặng.

Trương Cuồng cảm giác cái nhìn này của Tần Hạo Hiền thấu đến tâm can, xuyên suốt linh hồn, nhìn không được run rẩy, cả người nổi da gà.

Trương Cuồng bị Tần Hạo Hiền trừng mắt rất nhanh tỉnh táo lại, trong ánh mắt hiện lên âm lãnh, âm thầm trách mình đắc ý quên hình, quá mức xúc động, oán độc trừng Tần Hạo Hiền một cái, ở trong rất nhiều người xem nào nhiệt yên lặng quay người rời đi, đưa tới một hồi cười nhạo, quả nhiên là lấy đá nện chân của mình.

Nhìn bóng lưng Trương Cuồng rời đi, dù là Tần Hạo Hiền cũng nhìn không được đáy lòng phát lạnh, loại âm hiểm tiểu nhân như Trương Cuồng lại biết tiến thoái, nếu quả thật đối phương được chọn trúng, thì nhất định phải cẩn thận đề phòng gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chí Thượng Tiên Tôn Chân Ất Thái Sơ giáo (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Sáng sớm hôm sau, nguyên bản trấn Đại Điện vốn yên tĩnh lại cực kỳ náo nhiệt. Những gia đình có con em tham tuyển đều giăng đèn kết hoa, giết heo làm dê bái thiên tế tổ, rất nhiều gia trưởng cả đêm quỳ gối trước bàn thờ nhà mình, cầu xin cho con trẻ được Thần Tiên chọn trúng, ngày sau bay cao.

Tần Hạo Hiền cáo biệt cha mẹ, hai người đã quỳ ở trước bàn thờ một đêm, dung nhan phảng phất như tiêu tụy đi rất nhiều, nguyên bản hấn ngủ một đêm ngọt ngào tâm tình lại trầm trọng xuống.

Ở dưới sự mở đường hộ tống của hơn hai mươi thợ săn cường tráng, bốn mươi thiếu niên độ mười sáu tuổi hạo hạo đặng đặng tiến về Pha Tử Linh. Pha Tử Linh là nơi phân chia nội sơn và ngoại sơn của Tiểu Tự sơn, là một bãi cỏ bằng phẳng.

Bọn người Tần Hạo Hiền đến không lâu, hai đạo bạch quang từ chân trời phía đông cười mây phá sương, ngự kiếm bay đến, lúc rơi xuống đất, Tần Hạo Hiền thình lình phát hiện, bọn hấn chính là hai người lạ mặt ngày hôm qua muốn ra giá cao mua sắm Hoàng Tinh của mình.

Không chỉ Tần Hạo Hiền, những thiếu niên khác cũng bị hai người này chấn kinh.

Trương Cuồng lộ vẻ vui mừng, cùng tộc đệ kiếm tiểu đệ của hấn Trương Dương nhìn nhau cười cười.

Phải biết rằng ngày hôm qua sau khi bọn hấn không mua được Hoàng Tinh của Tần Hạo Hiền, về sau ra giá trên trời năm trăm lượng mua lại khối Hoàng Tinh nọ ở trên tay Trần lão đầu, nói không chừng trong lòng bọn hấn ghi hận Tần Hạo Hiền, như vậy cơ hội trúng tuyển của Tần Hạo Hiền càng nhỏ hơn.

Sau khi hai người kia hạ xuống, phi kiếm dưới chân bọn hấn bay quanh một vòng, xua tán sương mù bốn phía, hình thành một chỗ chân không, sau đó phi kiếm tự động bay trở về vỏ kiếm sau lưng bọn hấn. Chiêu thức ấy khuyêh đảo cả đám thiếu niên ở đây.

Ở sau khi hai Thần Tiên đến, trưởng trấn dẫn đầu quỳ trên mặt đất:

- Năm nay trấn Đại Điện có bốn mươi một thiếu niên vừa độ tuổi, mời hai vị tiên trưởng chọn lựa.

Bốn mươi một thiếu niên, tính thêm hai mươi thợ săn hộ tống thành kính quỳ xuống đất hành lễ.

Nhìn qua bốn mươi một thiếu niên, tốt xấu lẫn lộn, phần lớn cúi đầu sợ hãi rụt rè, cũng có mấy cái ngẩng cao đầu, một bộ đã tính trước, nhưng giữa lòng này đều pha lấy tự ti cùng tự tin.

Duy chỉ có một người thiếu niên mặc áo vải màu xám, cử chỉ vừa vặn, thần sắc đoan trang, khí chất trầm ổn, rất có phong độ, làm con mắt bọn hấn sáng ngời, đây không phải thiếu niên ngày hôm qua bán Hoàng Tinh ở Trần gia được điểm sao? Trong nội tâm bọn hấn ngược lại có vài phần chờ mong thành tích khảo sát của thiếu niên này.

Ở trấn Đại Điện bọn hấn cũng nghe nói danh tiếng của Tần Hạo Hiền, lại tận mắt thấy hấn cầm Hoàng Tinh ra bán, bán một hai lần linh dược có thể nói vận khí tốt, nhưng Tần Hạo Hiền thường xuyên có thể lấy ra những thứ không kém Hoàng Tinh, tuyệt đối không phải vận khí đơn giản như vậy, nếu như có thể thu tiểu tử này vào tông môn, đối với mình cũng có chỗ tốt.

- Bốn tiên Từ Thôn Hồ, vị này là sư huynh của ta Triệu Gia Long.

Nam tử râu dê Từ Thôn Hồ giới thiệu sơ lược, sau đó cũng không nói nhảm:

- Tuyển mằm phân căn cốt có hai cửa! Cửa thứ nhất sờ đạo cốt, cửa thứ hai trắc tiên chủng, hai cửa đều vượt qua kiểm tra thì trúng cử.

- Người thứ nhất.

Dựa theo trình tự mà trưởng trấn lập từ trước, thiếu niên thứ nhất đi lên tiếp thu khảo thí. Bất quá trước khi khảo thí, còn phải tiến hành rất nhiều trình tự phức tạp như huân hương, súc miệng...

Thiếu niên khảo thí duỗi tay trái ra, Từ Thôn Hồ vuốt ve một hồi, nhú mảy nói:

- Phàm cốt... Kế tiếp.

Sờ đạo cốt kỳ thực là sơ bộ thăm dò kinh mạch cốt cách, người đầu tiên này không thể vượt qua kiểm tra, vậy thì không cần phải tiến hành tiếp.

Liên tiếp tiến lên mấy người, toàn bộ bị Từ Thôn Hồ dán lên nhãn hiệu căn bã, thật vất vả có một người qua cửa ải sờ đạo cốt, tiến vào chỗ Triệu Gia Long phụ trách trắc tiên chủng. Trắc tiên chủng thực ra là khảo thí tiên chủng.

Cơ hồ mỗi người đều có tiên chủng, nhưng rất nhiều người tiên chủng ở sau khi sinh liền chết, mặc dù tiên chủng còn sống, cũng phải chờ 16 năm sau xem tiên chủng còn sống hay không, bởi vì phải đầy 16 tuổi mới có thể hấp thụ thiên địa linh khí, cho nên phải ở 16 tuổi mới có khả năng tu tiên, mà trong khoảng thời gian 16 năm này, lại có rất nhiều người tiên chủng khô cạn chết rồi. Tên thiếu niên thông qua khảo thí sờ cốt, ở trắc tiên chủng lại phát hiện tiên chủng của hắn đã chết.

Thần Tiên trên núi chọn lựa đệ tử là một tiên duyên to lớn, không phải ai cũng có thể nhận được phần tiên duyên này, hàng năm vô số người ôm hi vọng đến, nhưng không thu hoạch được gì, lại mang theo thất vọng quay về.

Ngay sau đó có mấy người thông qua khảo thí sờ cốt, cũng ở chỗ trắc tiên chủng toàn quân bị diệt. Ở dưới sự tiếc hận của trưởng trấn, Trương Cuồng đi tới, lại lần nữa đốt lên hy vọng cho đám người trưởng trấn.

Tuy tính tình của Trương Cuồng ương ngạnh, dễ người khác khó chịu, nhưng hắn kế thừa tốt của phụ thân hắn, từ nhỏ biểu hiện bất phàm. Năm đó phụ thân hắn thiếu chút nữa đã được Thần Tiên trên núi mang đi, mặc dù hiện tại cũng là thợ săn ưu tú nhất trấn Đại Điền.

Nắm tay Trương Cuồng, Từ Thôn Hồ vuốt ve một hồi, khuôn mặt lo lắng có chút vui mừng, liên tục tán thưởng.

Trương Cuồng thuận lợi thông qua cửa thứ nhất sờ đạo cốt, mặc dù là sự tình trong dự liệu, nhưng từ biểu hiện của Từ Thôn Hồ, tư chất của hắn rất khó lường, nói không chừng sẽ trở thành vị đệ tử thứ nhất của tiên nhân ở trấn Đại Điền suốt mười năm nay.

Ở trong rất nhiều ánh mắt hâm mộ, Trương Cuồng đi đến trước người Triệu Gia Long. Về mặt hưng phấn của y lúc đi đến trước người Triệu Gia Long đã thay đổi thành vẻ tươi cười khiêm tốn, cung kính hành lễ.

Nhìn thấy Trương Cuồng, con mắt Triệu Gia Long sáng ngời, nhưng nét ngạo khí của Trương Cuồng không thể che lấp kia làm y nhú mảy, nhưng bất luận cá nhân hắn yêu ghét như thế nào, khảo thí vẫn phải tiếp tục.

Triệu Gia Long đưa ra một đạo Tiên Linh khí đánh vào trong cơ thể Trương Cuồng, đồng thời cất vớ ngón trở của hắn, nhỏ một giọt máu tươi chứa đựng Tiên Linh khí lên Tiên Linh Hoa, nếu như Tiên Linh Hoa không hề có động tĩnh gì thì nói rõ tiên chủng đã chết, Tiên Linh Hoa nở càng rậm rạp thì chứng minh tiên chủng càng đầy đủ.

Máu tươi nhỏ lên Tiên Linh Hoa lập tức bị hấp thụ, sau đó từ một nụ hoa khô quắt nhanh chóng biến lớn, cánh hoa mở rộng, cuối cùng Tiên Linh Hoa dùng tư thái nở rộ, phô bày tiên chủng của Trương Cuồng đầy đủ cùng sức sống cường đại.

Người trấn Đại Điền hoan hô cùng thét lên, vài chục năm nay, trấn Đại Điền lại xuất hiện một đệ tử tiên nhân, Thần Tiên tương lai.

Nguyên bản đối với Trương Cuồng ấn tượng không tốt, ánh mắt nhìn hắn lại đổi thành phức tạp, hâm mộ ghen ghét, lại có phần nịnh nọt.

Tần Hạo Hiên cau mày, trong nội tâm cũng có chút lo lắng, Trương Cuồng thì cực kỳ đắc chí, nhìn biểu tình của hai vị Thượng Tiên, sợ là thiên phú cực hảo, cái này thật đúng là đi ra ngoài tham gia dự tiệc lại giẫm một bãi c** chó, không phải điềm tốt.

Sau đó, Triệu Gia Long chính thức tuyên bố Trương Cuồng thông qua khảo hạch. Ở sau Trương Cuồng lại có mấy thiếu niên tham gia khảo thí thất bại, rất nhanh thì đến phiên Tần Hạo Hiên.

Tần Hạo Hiên vẫn là nhân vật dẫn đầu trong đám thiếu niên ở trấn Đại Điền, chẳng những thân thủ nhanh nhẹn biết đi săn, còn có thể hái được rất nhiều kỳ trân thần dược mà ngay cả Trần lão đầu cũng hái không đến, danh tiếng vững vàng áp đảo Trương Cuồng, hai người này cùng một mực xem nhau không vừa mắt.

Ở trong bốn mươi mốt người, Tần Hạo Hiên được chọn trúng tiếng hô lớn nhất, trước mắt Trương Cuồng tiếng hô còn không bằng hắn được tiên nhân chọn trúng, vậy nên áp lực của Tần Hạo Hiên cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chí Thượng Tiên Tôn Chân Ất Thái Sơ giáo (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Tiếp nhận tay trái của Tần Hạo Hiên, Từ Thôn Hồ lần đầu tiên bắt chuyện:

- Người đã đến rồi, đừng để cho chúng ta thất vọng!

Tần Hạo Hiên mỉm cười, tùy ý Từ Thôn Hồ vuốt tay mình:

- Nhỏ dài có thừa, mệnh cốt lại ngắn; cốt cách tinh kỳ, mạch lạc hơi cần! Đáng tiếc, đáng tiếc, đáng tiếc!

Từ Thôn Hồ liên tiếp nói ba chữ đáng tiếc, ánh mắt nhìn Tần Hạo Hiên đầy vẻ tiếc hận:

- Mặc dù người có thể tính vượt qua kiểm tra, nhưng tư chất thật quá bình thường.

Tần Hạo Hiên cúi đầu đáp lễ:

- Cảm ơn Từ tiên trưởng.

Đi đến trước người Triệu Gia Long, Tần Hạo Hiên không kiêu ngạo không tự ti, để cho nội tâm Triệu Gia Long khen ngợi không thôi.

Triệu Gia Long nhìn hần mỉm cười, đánh vào trong cơ thể Tần Hạo Hiên một đạo Tiên Linh khí. Tần Hạo Hiên chỉ cảm thấy một dòng nước ấm ôn hòa từ lưng dừng mãnh tràn vào kinh mạch, sau đó chảy khắp toàn thân, kể cả trong máu cũng nhận thấy Tiên Linh khí.

Trong đan điền xuất hiện một hạt giống nhỏ vốn không tồn tại màu xanh nâu, tầng tầng sương mù đang bao vây thấy không rõ bộ dáng. Ở trước khi chính thức tu tiên, cho dù tạm thời có một tia Tiên Linh khí này cũng không cách nào nội thị.

Cắt vỡ ngón trở, nhỏ một giọt máu tươi lên Tiên Linh Hoa vốn đã khô phục bộ dáng khô héo.

Lúc này mặc dù Tiên Linh Hoa có động tĩnh, lại không rõ ràng giống như Trương Cuồng, nụ hoa dùng một loại tốc độ chậm chạp nở ra, nửa ngày mới to ra bằng nụ hoa bình thường, cánh hoa mở một khe hở bé tí.

Sau đó đợi trái đợi phải, Tiên Linh Hoa lại không còn động tĩnh gì, điều này nói rõ mặc dù tiên chủng của Tần Hạo Hiên không chết, nhưng khô cạn rất nghiêm trọng, lại trôi qua mấy tháng, tiên chủng khô cạn mà chết cũng có khả năng.

Triệu Gia Long tự định giá nửa ngày, tư chất của Tần Hạo Hiên xen vào giữa có thể thu hoặc không thu, đến tột cùng có thu hay không quyền quyết định ở hai người bọn họ.

Nhìn qua Tần Hạo Hiên, vẻ mặt Triệu Gia Long tiếc nuối, hần không thể tưởng được Tần Hạo Hiên có thể thình thoảng hái được được liệu trân quý như Hoàng Tinh, vậy mà tư chất lại bình thường như thế, bình thường đến để cho hần khó khăn.

Lúc này Từ Thôn Hồ ghé sát vào bên tai Triệu Gia Long, lặng lẽ thì thầm vài câu, ánh mắt Triệu Gia Long lấp lánh, tựa hồ cân nhắc lợi hại.

Một lát sau, Triệu Gia Long tuyên bố Tần Hạo Hiên cũng được thu nhận. Người Trần Đại Điền lại sôi trào lần nữa, phải biết rằng Trần Đại Điền là thứ địa phương hoang vu, vài chục năm thậm chí trên trăm năm tuyển không ra một đệ tử tiên nhân là chuyện rất bình thường, Triệu Gia Long cùng Từ Thôn Hồ vốn cũng chỉ ôm tâm tư làm qua loa đi ngang qua sân khấu, lại không nghĩ rằng lần này lại thu hai người.

Sau đó lại có rất nhiều rất nhiều thiếu niên bị đánh rớt, làm cho người ta bất ngờ là, tộc đệ kiêm tiểu đệ của Trương Cuồng... Trương Dương, vậy mà cũng thông qua khảo hạch, hơn nữa thành tích khảo hạch còn tốt hơn Tần Hạo Hiên một chút, Tiên Linh Hoa mở nhiều một đường nhỏ, chứng minh tiên chủng của Trương Dương càng có sức sống hơn Tần Hạo Hiên.

Trên mặt Trương Cuồng tràn đầy khí sắc kiêu ngạo, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo Hiên tràn ngập khinh khi, trong nội tâm càng dương dương đắc ý, để người ý vào thân cường thể tráng, yêu thích xen vào việc của người khác, chờ ta học được linh pháp làm Thần Tiên, xem về sau ta chinh người như thế nào!

Đối với ánh mắt khiêu khích của Trương Cuồng, Tần Hạo Hiên làm như không thấy, tư chất tốt hơn ta một chút, sức sống của tiên chủng so mạnh hơn ta

chút, có gì đặc biệt hơn người, trên đường tu tiên chuyện xấu ngàn vạn, tư chất tốt cũng không có nghĩa là tương lai thành tựu nhất định sẽ cao, nếu không những Thần Tiên kia còn đi tìm cái rắm, trực tiếp chiêu gọi chút ít người tư chất nhất lưu chẳng phải xong chuyện.

Rất nhanh, bốn mươi mốt thiếu niên toàn bộ kiểm tra xong, năm nay trấn Đại Điện một lần ra ba đệ tử tiên nhân, có thể nói tất cả đều vui mừng.

- Ba người các ngươi trở về chuẩn bị, cáo biệt cha mẹ thân nhân, ngày mai theo chúng ta lên núi.

Triệu Gia Long dứt lời, ba túi bạc nặng trĩu phân biệt đưa cho ba người bọn họ, nói:

- Đây là an gia phí của các ngươi, sau khi an trí thích đáng, sáng sớm ngày mai ra đầu trấn gặp chúng ta!

Bàn giao hoàn tất, Triệu Gia Long cùng Từ Thôn Hồ tề ra tiên kiếm rồi đi, những thiếu niên khảo thí không trúng chuyển sự hâm mộ đối với hai vị tiên nhân sang ba người thông qua khảo thí, nhất là Trương Cuồng khảo sát thành tích tốt nhất, ưu dị nhất, không lâu sau, bọn hắn có thể như Thần Tiên bay tới bay lui.

Tin tức Thần Tiên ở trấn Đại Điện truyền được ba thiếu niên truyền ra, phương viên trăm dặm không người nào không khiếp sợ, rất nhiều người bà con xa mấy đời trước vốn đã đoạn tuyệt vắng lại lại nhao nhao đến nhà, đưa tới lễ vật, nói vô số lời hay ho, nghĩ hết trăm phương ngàn kế cùng Thần Tiên tương lai đánh tốt quan hệ, nhất là cửa nhà Trương Cuồng bị người lạ người quen đến tặng lễ đáp hồng, hai nhà khác cũng không ít.

Sau một đêm náo nhiệt, ba thiếu niên ở dưới vô số hương thân phụ lão xúm xít đưa đến đầu trấn, Từ Thôn Hồ cùng Triệu Gia Long đã đứng đó chờ.

Bởi vì đường xá xa xôi, trường trấn suốt đêm cho người vào trong huyện thành mua sắm năm con ngựa tốt, cung cấp bọn hắn cưỡi thay đi bộ.

Năm người lên ngựa, Từ Thôn Hồ hất tay, năm lá bùa màu vàng phân biệt dán lên mõng năm con ngựa, năm con ngựa phảng phất như đánh máu gà, hí to một tiếng, nhanh chóng phóng đi.

Không kịp vẫy tay từ biệt, quay đầu lại chỉ có thể nhìn thấy thân nhân trong mắt lấp lóe lệ quang, bao hàm hạnh phúc cùng thương cảm, dần dần rời xa. Tiên lộ dài đằng đẵng, vừa đi không trở lại.

(Dịch: Kháo! Chiêng trống đâu? Hồ reo đâu? Ta muốn thấy lão bách tính tiền ôn thần!!)

Biên: đây không phải Bạch Tiểu Thuần.)

...

- Hai vị tiên trưởng, không biết xưng hô hai vị như thế nào, mới không mất cấp bậc lễ nghĩa?

Tần Hạo Hiền giục ngựa đi nhanh một bước, vượt qua Từ Thôn Hồ cùng Triệu Gia Long, không kiêu ngạo không tự ti hỏi thăm.

- Sư huynh!

Triệu Gia Long mặt không biểu tình, lạnh như băng nở ra hai chữ. Trương Cuồng, Trương Dương nhìn Tần Hạo Hiền kinh ngạc, trong lòng cười thầm, lại làm ra vẻ trung thực, Trương Cuồng chất phác nói:

- Có thể được hai vị sư huynh nhìn trúng, thu vào môn phái, Trương Cuồng thật có thiên đại phúc phận, sau này kính xin sư huynh giúp đỡ thật nhiều.

Đối với Trương Cuồng vụng về nịnh hót, bất kể là Từ Thôn Hồ hay Triệu Gia Long đều chẳng hề để ý, tự động xem nhẹ, trong nội tâm Trương Cuồng rất không cao hứng, nhưng mặt ngoài còn bày ra vẻ tươi cười.

- Triệu sư huynh, Từ sư huynh, ba người chúng ta xuất thân địa phương nhỏ bé, kiến thức nông cạn, chỉ biết mỗi năm có Thần Tiên như ngài đến chọn đệ tử, lại không biết tình huống càng thêm tường tận, vì để tránh cho khi đến sư môn gây ra chê cười, lại không muốn để cho hai vị sư huynh với tư cách người dẫn đường mất mặt, hai vị sư huynh có thể đề điểm vài câu không?

Tần Hạo Hiền nói không kiêu ngạo không tự ti, cực kỳ vừa vặn, tính tình lãnh ngạo như Triệu Gia Long cũng ân một tiếng, biểu thị vừa ý.

- Sư môn của chúng ta là hộ quốc thần giáo của Tường Long quốc, Thượng Thiên từng đưa xuống tiên ban tiên phổ, ban cho tên Chí Thượng Tiên Tôn Chân Ất Thái Sơ Giáo, tục xưng Thái Sơ giáo, truyền thừa mấy ngàn năm, tông môn ở Hoàng Đế phong trong Đại Tự sơn, đệ tử hơn vạn, chính là tiên môn duy nhất của Tường Long quốc! Chương giáo là Tường Long quốc hộ quốc tiên sư, lịch đại hoàng đế dâng cơ, đều phải được chương giáo phê chuẩn đồng ý!

Nói lên sư môn Thái Sơ giáo, mặc dù tính tình Triệu Gia Long lãnh ngạo cũng trở nên đoan trang, đám người Tần Hạo Hiền nghe được cũng mặt mày hớn hờ tâm trí hướng về.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tuyệt Độc cốc của Thái Sơ sơn (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Trong lòng Trương Cuồng tính toán, nếu như mình leo đến ngôi vị cường giả, cũng là Tường Long quốc hộ quốc tiên sư, như thế thì còn uy phong hơn Hoàng đế nha!

Lúc này, Từ Thôn Hồ tiếp lời:

- Hừ, nếu Thái Sơ giáo chúng ta có thể đi vào Tuyệt Tiên Cốc, lấy ra được những linh pháp và pháp bảo rơi xuống từ thời Tiên Ma đại chiến kia, thì đâu chỉ là giáo phái số một ở Tường Long quốc!

Hắn dừng một chút, tự hào nói:

- Thái Sơ giáo chúng ta so với các tông môn khác có một ưu thế, đó là vị trí rất gần Tuyệt Tiên Cốc, nơi này mười vạn năm trước là một trong số các chiến trường của Tiên Ma đại chiến!

- Trận Tiên Ma đại chiến năm đó vô số cường giả ngã xuống, mà ở trong Tuyệt Tiên Cốc, còn sót lại rất nhiều bảo bối mà bọn hắn tổn tâm huyết cả đời sưu tập, có Thượng Cổ linh pháp, ma thuật đã thất truyền, còn có rất nhiều pháp bảo có thể làm cả Tu Chân giới nhấc lên gió tanh mưa máu!

- Ôi, vậy... vậy còn không mau đi lấy?

Nãy giờ Trương Cuồng vẫn ở một bên giả vờ thành thật, hăm hở nghe ngóng, sợ đề sót chữ nào, đến khi nghe được vô số bảo bối rơi vãi ở trong Tuyệt Tiên Cốc, gần sát Thái Sơ giáo, hơn nữa còn là chỗ vô chủ, nội tâm lập tức sôi sảng:

- Nếu đề tông môn khác lấy trộm hết bảo bối, vậy nguy rồi!

Từ Thôn Hồ khinh bỉ nhìn Trương Cuồng, tựa như nhìn kẻ ngu, cười lạnh nói:

- Nếu có thể tùy ý đến lấy bảo bối, còn chờ người dạy sao? Lại nói, những tông môn khác dám can đảm xông vào phạm vi của Thái Sơ giáo chúng ta sao? Khinh Thái Sơ giáo chúng ta không có người à?

Bị khinh bỉ, trong lòng Trương Cuồng chửi bới Từ Thôn Hồ không ngớt, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười hiền lành, liên tục đồng ý.

- Năm đó Tiên Ma đại chiến đến lúc gay cấn nhất, Ma Đạo sắp bại đến nơi, một vị lão tổ Ma Đạo là Vạn Độc Ma Tôn trong cơn giận dữ tự bạo, hạ độc chết vô số cường giả của hai bên Tiên Ma, ngoài trừ lúc đó mấy vị cường giả cảnh giới tương đương hắn, những người khác hầu như chết sạch! Vạn Độc Ma Tôn là một cường giả tuyệt đỉnh, đến nay người tu tiên tiến vào Tuyệt Tiên Cốc còn có thể bị độc chết, mặc dù biết trong cốc có bảo bối, nhưng mấy ai dám vào!

- Sau khi Vạn Độc Ma Tôn tự bạo, khí độc lan ra hơn một nửa Đại Tự sơn, tạo thành Tuyệt Tiên Cốc hiện nay! Hiện tại Đại Tự sơn chỉ bằng một phần ba so với ban đầu, dù là những cường giả cảnh giới cực cao cũng không dám tùy ý vào cốc, vào trong ấy, chỉ sợ có vào mà không có ra.

Nghe được câu chuyện, Tàn Hạo Hiên liú lười, hắn bám lên thân thể tiểu xà, đã từng đi vào sâu trong Tiểu Tự sơn, chỗ ấy nguy hiểm trùng trùng, rất dễ lạc đường, đừng nói Tuyệt Tiên cốc có Đại Tự sơn là dãy núi số một của Tường Long quốc, nơi đây năm đó còn là Tiên Ma chiến trường!

Từ Thôn Hồ thấp giọng thờ dãi:

- Những nơi chí âm, chí độc hoặc chí dương trong thiên địa, đều rất dễ dàng sinh ra linh dược biến dị, đã nhiều năm trôi qua, Tuyệt Tiên Cốc nhất định thai nghén ra rất nhiều linh dược quý báu, nếu có thể hái được, nói không chừng lão tổ tông trong giáo chúng ta có thể đột phá đến Tiên Anh Đạo Quả cảnh, gia tăng mấy trăm năm thọ nguyên, như vậy thực lực của Thái Sơ giáo chúng ta sẽ tăng vọt một tầng!

Nghe Từ Thôn Hồ nói chuyện, Tàn Hạo Hiên dần dần hiểu ra, cái gọi là Thần Tiên thực ra chỉ là người tu tiên, mặc dù bọn họ có khả năng phi thiên đột địa, nhưng còn chưa phải Thần Tiên chân chính, vẫn có những hiểm địa họ không dám đi vào, cũng có thể lực, cũng có tranh đấu, không như truyền thuyết nói có thể trường sinh bất tử. Muốn được sống lâu trường thọ, nhất định phải đột phá cảnh giới, nghịch thiên đoạt mệnh.

- Hai vị sư huynh lợi hại như thế, khẳng định cũng là cao thủ tầng thứ ba, thứ tư a!

Trương Cuồng nịnh nọt.

- Không dễ vậy đâu!

Từ Thôn Hồ nói đến việc tu hành cũng phải thờ dãi:

- Tu tiên tầng thứ nhất Tiên Căn cảnh, phải dẫn thiên địa linh khí tiến vào trong cơ thể, đổ vào tiên chủng, để cho tiên chủng nảy mầm mọc lá mới đột phá đến tầng thứ hai Tiên Miêu cảnh, tiên mầm có thể sinh ra bốn mươi chín lá, ai mọc ra nhiều lá kẻ đó càng mạnh, sinh đủ bốn mươi chín lá thì có cơ hội biến mầm thành cây!

- Ta tu luyện ba mươi năm, chỉ đột phá được Tiên Miêu cảnh, mọc được mười một lá cây! Triệu sư huynh là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ chúng ta, tu luyện hơn ba mươi năm mọc được 22 tiên điệp, nếu như không thể biến mầm thành cây, đột phá tầng thứ ba Tiên Thụ cảnh, sau khi qua 150 tuổi mà không có linh đan diệu dược kéo dài tuổi thọ, cũng chỉ có chết già! Con đường tu tiên xa xôi, tầng thứ ba tầng thứ tư đâu chỉ đơn giản nói suông!

- Nếu có linh đan diệu dược hỗ trợ tu luyện, có thể làm ít được nhiều không?

- Nói thừa, nếu như có linh đan diệu dược hỗ trợ tu luyện ăn nhiều như muối, thì ngay cả đứa con bất tài của Hoàng trưởng lão cũng có thể đạt đến Tiên Miêu cảnh Thập Thất điệp, nếu như Triệu sư huynh cũng có một người cha làm trưởng lão, thì với tư chất của Triệu sư huynh...

Thấy Từ Thôn Hồ càng nói càng quá trớn, Triệu Gia Long ho khan mấy tiếng, lạnh giọng bảo:

- Từ sư đệ! Nói năng cẩn thận!

Từ Thôn Hồ tỉnh ngộ, tự ý thức được mình lỡ lời.

Ba người Tàn Hạo Hiên thì đều có suy nghĩ riêng, tự mình tính toán. Xem ra trên con đường tu tiên chỉ dựa vào tư chất là không được, phải có thật nhiều đan dược hỗ trợ, như thế mới đi nhanh, đi xa hơn người khác!

Tàn Hạo Hiên nghĩ, tư chất mình kém hơn Trương Cường, nhưng mà có tiểu xà bách độc bất xâm, có lẽ có thể đi vào trong Tuyệt Tiên Cốc, nếu như tìm được mấy bảo bối, thì có thể nổi bật trong giáo!

Cho dù cực kỳ nguy hiểm, nhưng Tàn Hạo Hiên càng nghĩ càng thấy nên vào Tuyệt Tiên Cốc!

Ở trong Thái Sơ giáo, người tư chất tốt hơn mình nhiều không kể xiết, còn có rất nhiều người xuất thân cao quý, bản thân mình tư chất bình thường lại không có chỗ dựa, nếu như không chịu bất lấy cơ hội mà liều mạng, khẳng định không thể nổi bật trong đám môn nhân đệ tử đông đúc của Thái Sơ giáo.

Một đường không ngủ không nghỉ ruồi ngựa chạy ba ngày ba đêm, bọn hắn rốt cục đi đến chân núi Đại Tự sơn.

Đại Tự sơn, nơi có đệ nhất tông môn của Tường Long quốc, thế núi nguy nga, chập chùng liên miên. Ở trong núi rừng trùng trùng điệp điệp, chủ phong Hoàng Đế phong đâm xuyên trời cao, một bậc thang uốn lượn gấp ghe, khí thế bàng bạc chạy từ chân núi lên đỉnh.

Trên đỉnh bậc thang là một tảng đá xanh chạm rồng điêu khắc sơn môn, đơn giản đại khí, xinh đẹp lại không xa hoa.

Trên sơn môn ghi hai chữ Thái Sơ huyết hồng.

Ở cuối bậc thang thông thiên là Thái Sơ bảo điện, là tiên gia trọng địa của toàn bộ Tường Long quốc, nếu không phải đệ tử Thái Sơ giáo, phàm nhân mặc dù là Hoàng đế, cả đời cũng chỉ có lúc thụ sắc phong mới có thể đi vào một lần, bốn phía tràn đầy tiên gia linh khí.

Đại Tự Sơn bất động vùng khi ho cò gáy Tiểu Tự sơn, cảnh sắc Hoàng Đế phong chim hót hoa nở, nhất là trên đỉnh, vân vụ phiêu miểu, tiên âm quanh quẩn, tựa như tiên cảnh.

Mặc dù Tàn Hạo Hiên tính tình trầm ổn cũng không khỏi ngây người, vốn tưởng rằng ở gần Tuyệt Tiên Cốc thì Đại Tự sơn phải hoang vu thâm không nữa, Thái Sơ giáo nhất định ở sâu trong Đại Tự sơn, trên đường vào giáo nguy hiểm trùng trùng, hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý, đang tính một đường vượt gai băng rừng, treo đeo lợi vuốt, đánh bạc tính mạng vào núi tu tiên học nghệ, ai ngờ nơi đây lại như tiên cảnh nhân gian!

- Đại Tự Sơn ở trong Tường Long quốc là nơi phong thủy linh khí tốt nhất, lại có mấy ngàn năm thấm nhuần tiên linh khí của tông môn chúng ta, non xanh nước biếc địa linh nhân kiệt cũng là bình thường.

Từ Thôn Hồ cũng không cười nhạo bọn hắn, bởi vì ba mươi năm trước, hắn mới vừa vào sư môn cũng khiếp sợ như vậy.

- Vội vàng chạy gấp ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng đến kịp, ngày mai chính là ngày khảo thí cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tuyệt Độc cốc của Thái Sơ sơn (2)

Triệu Gia Long thở ra một hơi, xoay người xuống ngựa, nói với ba người Tần Hạo Hiên còn đang đắm chìm trong cảnh sắc, nói:

- Ở trên Hoàng Đế phong cấm người cười đùa, các người đi bộ theo bậc thang thông thiên đến sườn núi, sẽ có người đón, đêm nay cần thận nghỉ ngơi cho tốt, đến ngày mai khảo thí lần cuối cực kỳ quan trọng, nhớ lấy!

Chỉ dẫn ba người Tần Hạo Hiên vào trong môn phái ghi danh đăng ký xong, hần cùng với Từ Thôn Hồ lên núi, tốc độ vô cùng nhanh, nhoáng một cái đã không nhìn thấy bóng người rồi.

Trước sơn môn ngoại trừ ba người Tần Hạo Hiên, không ngừng có đệ tử Thái Sơ giáo đưa tới những tiên mào thông qua khảo hạch, sau khi dặn dò ghi danh tại sườn núi, bọn hần lật đật chạy mất, bộ dáng vội vã đoán chừng là nhanh chóng chạy về tu luyện, tranh thủ bổ sung mấy ngày lãng phí.

Tần Hạo Hiên dùng tốc độ nhanh nhất, cũng phải mất ba giờ mới đi đến cái đình ở lưng chừng núi, lúc này trời đã về chiều, hoàng hôn huy sái ánh vàng lên Đại Tự Sơn.

Đứng ở giữa sườn núi, ánh mắt có thể nhìn thấy vô số lầu các tinh xảo, gạch vàng ngói xanh, cổ thụ to lớn, còn có vườn hoa xanh xanh đỏ đỏ, cực kỳ xinh đẹp.

Cái đình ở sườn núi thật ra là một hành lang kéo dài, trên bức tường hành lang cao nửa người điêu khắc hoa văn kỳ ảo, có kỳ trân dị thú, có danh sơn đại xuyên, còn có hình các Thần Tiên, ghi lại một phần lịch sử của Thái Sơ giáo.

Trên hành lang đứng chật ních người, ước chừng một hai trăm người, đều là tiên mào tuyển được trong năm nay.

Thái Sơ giáo có mấy ngàn năm nội tình để cho đám tiểu tử ở đây ngạo nhiên không thôi, cả đám tập trung tinh thần nhìn xem bích hoạ cùng chữ viết, trong lòng không nhận được sinh ra cảm xúc tự hào vì bản thân sắp trở thành đệ tử Thái Sơ giáo.

Chờ tiên mào đến đủ, mặt trời đã xuống núi, một đệ tử Thái Sơ giáo khoảng bốn mươi tuổi thân nhiên chạy đến, thần sắc kiêu căng nói:

- Đi theo ta!

Hần mang theo hơn hai trăm thiếu niên tới nhà ăn dùng cơm, lại dẫn bọn hần đi xuyên qua vô số lầu các xinh đẹp, đến nơi nghỉ qua đêm. Một thiếu niên quần áo đẹp đẽ quý giá, eo đeo ngọc bội nhìn không được cảm thán:

- Thật không tin nổi, nơi đây còn đẹp hơn Ngự hoa viên của Hoàng cung!

Nghĩ đến chuẩn bị ngủ ở nơi tiên cảnh này, còn đẹp hơn Ngự hoa viên của Hoàng cung, đa số thiếu niên con nhà nghèo trong lòng kích động, cực kỳ chờ mong.

Nhưng mà tên đệ tử dẫn đường kia dẫn mọi người bảy ngoặt tám rẽ, đưa bọn chúng đến một dãy nhà thấp bé cũ nát, nói:

- Sáng sớm ngày mai, các người tập hợp ở đây, sẽ có người dẫn các người đi tham dự khảo thí lần cuối. Trên sườn núi là trọng địa của tông môn, bây giờ các người còn chưa có tư cách tiến vào, nhớ lấy, đừng có đi lại lung tung, nếu không sẽ bị khai trừ ra ngoài, vĩnh viễn không thu nhận!

Hần chỉ vào dãy nhà thấp bé cũ nát, nói:

- Đó là nơi ngủ hôm nay của các người

Một đám thiếu niên nội tâm tan vỡ, trong lòng mắng to Thái Sơ giáo keo kiệt, nhưng không một ai dám lộ ra ngoài, tro mắt nhìn tên đệ tử dẫn đường rồi đi

- Khoan đã! Đây là ở chỗ sao? Đây là cho người ở sao?

Một thiếu niên khí vũ hiên ngang cau mày, lớn tiếng chất vấn.

Hần mặc áo vàng, trên ngực thêu hai con rồng vàng tranh châu, búi tóc cắm một cây trâm bằng bạch ngọc, bên hông đeo một cái ngọc bội hình rồng tinh xảo, trên tay còn mang một cái nhẫn phi thúy hồ phách, nhìn qua cũng biết không phải con cháu nhà bình thường.

Tên đệ tử Thái Sơ giáo dẫn đường nọ ngừng bước lại, quay đầu sang nhìn, nếu không phải nhìn vào quần áo của tên thiếu niên kia mà đoán ra thân phận của hần, đối với đám chim non chưa ráo máu đầu này còn dám kiêu căng như vậy, hần đã sớm nổi giận, nhưng vẫn lạnh giọng nói:

- Đệ tử mới nhập môn chỉ có như thế, không phục đi tìm trưởng lão tranh cãi đi!

- Lớn mật, người biết hần là ai không! Hần là người được đương kim Hoàng đế của Tường Long quốc thương yêu nhất, Tam hoàng tử Lý Tĩnh!

Bên cạnh Tam hoàng tử Lý Tĩnh, một tùy tùng lớn tiếng nói, tùy tùng này cũng mặc một bộ áo gấm, khí vũ hiên ngang, chắc cũng là con nhà quyền quý.

Đạo nhân dẫn đường cười khinh thường, hất tay áo lên nói:

- Ngay cả cha hần là hoàng đế, đến Đại Tự sơn cũng phải tuân thủ môn quy của Thái Sơ giáo. Tam hoàng tử? Chỉ là phàm nhân, đừng có tính tướng ở Thái Sơ giáo!

Dứt lời, hần thân nhiên rời đi.

Bị mất mặt, Lý Tĩnh cùng mấy tên con cháu quý tộc bên người gương mặt âm trầm, Lý Tĩnh cười ha ha nói:

- Phụ hoàng bình thường dạy bảo chúng ta, phải thâm nhập vào dân gian, hiểu rõ khó khăn của dân gian, đây không phải là cơ hội sao?

Không hổ là con cháu đế vương, lời nói này khiến hần không mất mặt còn tranh thủ được tình cảm của đám con cháu nghèo khó.

Lý Tĩnh vượt lên trước đi vào dãy nhà, mùi ẩm mốc ướt át xộc vào mũi, bước chân còn đạp phải bãi nước đọng, phát ra âm thanh.

Thân phận là hoàng tử, Lý Tĩnh làm cho mọi người rất chú ý, không ít người chủ động nói chuyện với hần, toan tính làm quen. Trương Cường và Trương Dương cười thật nhiệt tình, kéo đến rất nhiều thiếu niên trò chuyện khí thế ngất trời.

Trong lúc tất cả mọi người đang kết giao bạn bè, toan tính kéo bè kết cánh, cũng có rất ít người ngồi ở mép giường không thốt một lời, những người này hoặc tự ti, hoặc trời sinh tính tình hướng nội, không giỏi ăn nói.

Tần Hạo Hiên không có đi tham gia náo nhiệt, đối với những ai chủ động nói chuyện với hần, hần cũng chỉ qua loa vài tiếng, chọn lấy chăn giường, tính toán đi ngủ.

Ở bên cạnh Tần Hạo Hiên, có một bé trai chỉ cao bằng bả vai hần, ốm yếu gầy gò, gương mặt cực kỳ thanh tú, rụt rè đứng đấy, tựa hồ là lần đầu tiên đi xa nhà, lại cùng nhiều người ngủ chung một chỗ, nên nhút nhát nhất. (*Gái, nhất định là gái!)

Bởi vì thấy hần không có ai chủ động đến bắt chuyện, xem bộ dáng khổ sở không nơi nương tựa, Tần Hạo Hiên động lòng trắc ẩn, chủ động nói chuyện với hần:

- Đây, cùng ta đi lấy chăn mền chứ?

- Tiểu Tự sơn Tần Hạo Hiên, còn người ...

Bé trai mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, nhanh nhẹn cầm lấy chăn, cùng Tần Hạo Hiên phui xuống bụi bặm, sợ sệt sệt sệt nói:

- Từ... Từ Vũ...

Trong lúc đa số mọi người đang trò chuyện, Tần Hạo Hiên và Từ Vũ sửa soạn chăn chiếu làm Lý Tĩnh chú ý. Từ Vũ ốm yếu không nói, Tần Hạo Hiên lại cực kỳ nổi bật, thân thể cường tráng, cơ bắp rậm rạp, to vẻ tổ chất cơ thể rất tốt, khẳng định tư chất cực cao.

Lý Tĩnh đi đến trước mặt Tần Hạo Hiên, chấp tay nói:

- Lý Tĩnh, xin hỏi tôn tính đại danh của huynh đài!

- Tần Hạo Hiên.

Tần Hạo Hiên cũng chấp tay trả lời.

- Tần huynh đệ, sau này chúng ta đều là đệ tử Thái Sơ giáo, lại là sư huynh đệ cùng nhập môn một năm. Thái Sơ giáo cường giả như rừng, chúng ta là đệ tử mới nhập môn nhất định không được coi trọng, sau này mọi người phải giúp đỡ nhau, cùng tiến cùng lùi!

Lý Tĩnh cười rất nhiệt tình, ôm lấy bả vai của Tần Hạo Hiên, cực kỳ thân mật.

Dù sao Lý Tĩnh cũng là Tam hoàng tử của Tường Long quốc, chủ động nói chuyện với mình, nếu mình qua loa thì có vẻ lỗ quá, Tần Hạo Hiên bèn mỉm cười trò chuyện với hần câu được câu không, nhưng Từ Vũ đứng ở ngay bên cạnh Tần Hạo Hiên, Lý Tĩnh lại như không nhìn thấy, hoàn toàn không để ý.

Rất nhanh, trong lòng Tần Hạo Hiên có nhận xét, Lý Tĩnh là gian hùng, người này mặt ngoài nhiệt tình, mặt trong lạnh lùng, chỉ kết giao với ai mà hần cho rằng có giá trị có tiềm lực.

Bọn thiếu niên trò chuyện thêm một lát, trời đã triệt để tối mịt, gió lạnh tràn ra từ những góc tường. Tiết đầu thu ban ngày không lạnh lắm, nhưng đến đêm lại rất lạnh, chưa kể đến dãy nhà này ẩm ướt mốc meo, một số thiếu niên yếu đuối đã run bần bật.

Mặc dù hai cái giường chung này đủ chỗ cho hơn hai trăm người ngủ, chăn gối cũng có đủ. Nhưng chăn mền vừa ẩm vừa mỏng tanh, vắt cũng ra nước, mùi nấm mốc rất nặng.

*Tiên Miêu: Miêu là mầm, hạt giống, không phải mèo, giữ nguyên Hán Việt.

Chương 8: Giám Tiên nhãn trên Hiễn Linh thai

Đám thiếu niên leo lên giường, ở trong gió lạnh thế này, bọn hắn chỉ đành bất đắc dĩ chịu đựng cái giường chung vừa cứng vừa bẩn, và mấy cái chăn mỏng manh ẩm ướt nấm mốc. Chỉ mong đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, tiêu trừ bớt mệt mỏi mấy ngày đường vất vả, chuẩn bị cho khảo thí cuối cùng vào ngày mai, chờ đón một cuộc sống mới.

Từ Vũ nằm bên cạnh Tần Hạo Hiễn, hấn đắp cái chăn mỏng manh nên bị lạnh đến tím môi, không chỉ Từ Vũ, kể cả thân thể khỏe mạnh như Tần Hạo Hiễn lẫn những người khác, cũng cảm thấy lạnh lẽo thấm vào tận xương cốt.

Ở trong ánh nến âm đạm, một bàn tay thò vào bên cạnh Từ Vũ, giật lấy cái chăn đang quấn chặt của hắn.

Từ Vũ giật mình kêu to, bàn tay là của một thiếu niên thân thể cường kiện nằm cạnh Từ Vũ, cướp được chăn rồi, hắn trợn mắt mắng:

- Kêu gì mà kêu! Có giỏi ngươi cướp lại đi!

Bị quát một cái, trong mắt Từ Vũ đã ngân ngấn nước, cực kỳ ủy khuất, hắn vốn ốm yếu nên không dám tranh cãi, những lúc thế này đạo lý là vô dụng, quả đấm của ai cũng hơn chân lý thuộc về người đó.

Tần Hạo Hiễn ở bên cạnh nhìn thấy tất cả, tên thiếu niên kia giật đồ còn ngang ngược lẽ thẳng khí hùng như thế, làm hắn tức giận sục sôi, nếu không phải vì cân nhắc ngại cho sự việc quá âm ỉ, hắn đã đấm cho tên thiếu niên kia một cái.

- Đến đây, hai chúng ta nằm sát lại, như thế sẽ ấm áp hơn chút ít!

Tần Hạo Hiễn đưa tay kéo Từ Vũ đang cuộn tròn thành một đoàn trong đêm lạnh, chia cho hắn một nửa cái chăn, nhưng chăn thật sự quá nhỏ, hắn không thể không ôm Từ Vũ vào trong ngực.

Gương mặt của Từ Vũ vốn lạnh đến trắng bệch bỗng nhiên đỏ rực, bị Tần Hạo Hiễn ôm vào trong ngực không dám cự quấy chút xíu nào.

Tần Hạo Hiễn ôm Từ Vũ cũng không cảm thấy mất tự nhiên chỗ nào, hai nam nhân ngủ cùng một chỗ còn có chuyện gì có thể xảy ra! (* sai, sai nghiêm trọng)

Trên người Từ Vũ có mùi thơm thoang thoang bay đến mũi Tần Hạo Hiễn, ngược lại giảm bớt đi mùi nấm mốc của chăn chiếu.

Một khi có người bắt đầu đoạt chăn, các thiếu niên vốn đang lạnh run như được gọi ý, có mấy thiếu niên tự cho là cường tráng bắt đầu ra tay cướp bóc, mà những thiếu niên bị đoạt thì liều chết ngăn cản, có mấy chỗ đánh đấm đã khí thế ngất trời.

Nằm ở cách Tần Hạo Hiễn không xa, Lý Tĩnh cũng đã rục rà rục rịch, hấn ra hiệu cho đám con cháu quý tộc, được ra hiệu, bọn con ông cháu cha này cũng bắt đầu ra tay đoạt chăn.

Đám con cháu quý tộc này từ bé học tập quyền cước, thân thể khỏe mạnh hơn xa những thiếu niên khác, bọn hắn vừa ra tay đã đoạt được mấy tấm chăn, những ai chống đối đều bị đánh một trận, mặt mũi sưng vù tím rím, sau đó không còn ai dám phản kháng.

Cướp đoạt rất nhanh đã trở thành thu nhặt, cuối cùng cũng đến chỗ của Tần Hạo Hiễn. Một thiếu niên quý tộc tên Mộ Dung Siêu, nắm cái chăn của Tần Hạo Hiễn giật mạnh, vừa mới chộp mất ngủ, Tần Hạo Hiễn cảm thấy thân thể lạnh lẽo, Từ Vũ khẽ run rẩy, vừa lạnh vừa sợ khiến nước mắt hấn lại ngân ngấn.

Tần Hạo Hiễn không nói một lời, nằm ở trên giường bật một cái đã đứng lên, trong họng khẽ quát.

- Bốp!

Một quyền đánh vào mặt Mộ Dung Siêu.

Thân thể Mộ Dung Siêu bay ra, tựa như chiếc lá trong gió, té xuống cách Tần Hạo Hiễn hai thước, nằm luôn trên đất, chặt vật không dậy nổi.

Mãi đến khi Mộ Dung Siêu ai ôi kêu lên thảm thiết, vài người mới kịp phản ứng, cả đám bị quả đấm của Tần Hạo Hiễn làm chấn kinh trợn mắt há mồm.

Mộ Dung Siêu con nhà võ tướng, từ bé tập võ, được học kỹ thuật chém giết trong quân đội, thân thủ nhanh nhất trong đám bọn chúng.

Mộ Dung Siêu bị Tần Hạo Hiễn đấm phát ngã lẩn, mấy tên thiếu niên quý tộc khác đang dự tính cùng xông lên, lại bị Lý Tĩnh này giờ giữ im lặng ngăn

cản:

- Làm cản, ai cho các ngươi quấy rầy Tần huynh đệ nghỉ ngơi?

Mấy tên đệ tử quý tộc lập tức dừng tay, mặc dù bọn hắn e ngại Lý Tĩnh, nhưng đa phần là sợ Tần Hạo Hiên, cú đâm kia hung hãn tựa như mãnh thú.

Nhưng Mộ Dung Siêu mới bò dậy từ trên đất lại không nghĩ như vậy, chỉ thấy hắn kêu một tiếng, rút từ eo ra một thanh chủy thủ đâm Tần Hạo Hiên, bởi vì khoảng cách không xa, hơn nữa tốc độ cực nhanh, dao găm phát ra tiếng xé gió xi xi.

Tần Hạo Hiên tựa như có mắt sau lưng, hắn cũng không phải kém, xoay tay một cái, tóm được cổ tay Mộ Dung Siêu, chế trụ động mạch của hắn, Mộ Dung Siêu không giữ được, chủy thủ tuột tay rơi xuống đất, lưỡi dao xuyên sâu vào mặt đất, chỉ lộ ra chuôi dao, sắc bén chém sắt như bùn!

Chế trụ được Mộ Dung Siêu, Tần Hạo Hiên giờ chân đạp vào hông hắn, đá văng đôi thủ ra, trợn mắt nhìn sang kẻ đứng sau là Lý Tĩnh.

Thân thủ tàn nhẫn của Tần Hạo Hiên làm Lý Tĩnh chấn kinh, thầm nghĩ người này có tài, nếu lôi kéo được hắn, thì sẽ có một tay chân lợi hại.

Hắn đi tới, sắc mặt nghiêm túc, trách cứ mấy người Mộ Dung Siêu một trận, sau đó nhặt lên cái chân của Tần Hạo Hiên rơi trên mặt đất nói:

- Sáng sớm ngày mai sẽ khảo thí lần cuối, Tần huynh đệ nghỉ ngơi cho sớm.

Tần Hạo Hiên tiếp tục nằm cạnh Từ Vũ ngủ, tuy vẫn có vài người đoạt chặn, nhưng không ai dám đến cướp Tần Hạo Hiên nữa.

Đối với việc Tần Hạo Hiên mới gặp lần đầu đã đắc tội với Tam hoàng tử Lý Tĩnh, trong lòng Trương Cường hả hê, Tam hoàng tử là người mà Tần Hạo Hiên có thể đắc tội được sao?

Tự cân nhắc đến ngày mai sẽ diễn ra khảo thí cuối cùng, Tần Hạo Hiên cường ép nhin xuống việc chạy vào Tuyệt Tiên Cốc tầm bảo, dù sao khảo thí lần cuối cùng cực kỳ quan trọng, nếu tinh thần mơ mơ hồ hồ, làm hỏng việc lớn thì không tốt.

Ngày hôm sau, trời vừa mờ sáng, ba tiếng chuông thanh thúy ngân nga, hơn hai trăm thiếu niên rời giường, chỉnh lý quần áo, liền ra bãi đất trống trước dãy nhà tập hợp.

Dưới sự dẫn đường của tên đạo nhân hôm qua, bọn hắn ăn bữa sáng, sau đó lại đi xuyên qua từng dãy lầu các tinh xảo đến nơi tổ chức khảo thí lần cuối cùng.

Ước chừng nửa giờ sau, tên đạo nhân dẫn đường đưa bọn hắn đến một quảng trường lộ thiên, lúc này những cao nhân tiền bối của Thái Sơ giáo phụ trách khảo thí đã đợi sẵn, một ông lão mặc quần áo Đạo gia, tiên phong đạo cốt được mọi người xúm xít vây quanh, hắn là trưởng giáo của Thái Sơ giáo, Hoàng Long chân nhân.

Khảo thí lần cuối cùng với đám đệ tử mới được thu nhận, ở các đại tông môn đều được xem là chuyện quan trọng hàng đầu, ở Thái Sơ giáo cũng không ngoại lệ, năm nay, kể cả Hoàng Long chân nhân bế quan từ lâu cũng tự mình tới tham dự.

Đốt hương tế thiên, trong tiếng tiên âm phiêu miểu, Hoàng Long chân nhân cất tiếng tuyên bố bắt đầu, một trưởng lão bước lên trước đài, tuyên bố nội dung cuộc khảo thí.

- Bây giờ chúng ta kiểm tra trình độ thiên phú, tư chất tốt xấu của các ngươi!

Đã có đệ tử nhận ra, người đứng ở trên đài cao, râu tóc bạc trắng, mặc đạo bào màu xanh, có phần tiên phong đạo cốt, trưởng lão họ là Lạc Diệp chân nhân, Lạc Diệp chân nhân là sư thúc của trưởng giáo Hoàng Long chân nhân, ở trong Thái Sơ giáo vai vế cực kỳ cao, quanh năm chỉ bế quan, rất ít xuất hiện.

Hắn và trưởng giáo Hoàng Long chân nhân cùng lúc tham dự, còn có rất nhiều trưởng lão trên khán đài, có thể nhận thấy bọn họ cực kỳ coi trọng lần khảo thí này.

Lạc Diệp chân nhân nói:

- Tiên chủng căn cứ mạnh yếu mà chia làm tiên chủng có sắc và vô sắc, trong tiên chủng vô sắc lại chia làm đầy đủ và không đủ, tiên chủng có sắc thì chia làm bảy loại màu sắc xám (hôi), vàng sẫm (hạt), xanh (thanh), cam (tranh), đỏ (xích), vàng óng (kim), tím (tử).

Nói phân chia tiên chủng xong, Lạc Diệp chân nhân dừng một chút, lại nói:

- Trắc thí xong, bất luận tiên chủng mạnh hay yếu, hi vọng các ngươi đều không kiêu ngạo hoặc nhụt chí, thành tựu cuối cùng của Tu tiên giả không thể dựa vào tư chất tốt xấu mà kết luận, cần cù có thể bù thông minh!

Khảo thí bắt đầu, theo điểm danh của Lạc Diệp chân nhân, khảo nghiệm liên tiếp mười mấy đệ tử mới, nhưng tất cả tư chất đều là loại yếu kém vô sắc lại không đủ.

Đám cao tăng trong giáo thần sắc như thường, cho dù tất cả đệ tử mới đều là loại yếu kém cũng rất bình thường, loại có sắc có thể ngộ nhưng không thể cầu, chỉ cần lần này trong 200 đệ tử mới có một hai cái tiên chủng vô sắc đầy đủ cũng không tệ rồi.

- Tiếp theo, trấn Đại Điền, Trương Dương!

Trương Dương đi lên đài khảo thí, tay đặt lên Minh Giám Tiên Nhân.

Theo Lạc Diệp chân nhân đưa vào một đạo Tiên Linh khí, Minh Giám Tiên Nhân lấp lóe màu xám.

- Hỡi chúng!

Hoàng Long chân nhân đứng lên, hai mắt không thể tin nổi, đáy lòng mừng rỡ, hỡi chúng nha! Đây chính là hỡi chúng! Một tiên môn truyền thừa trăm năm, nhiều khi tiến hành thu nhận đệ tử cũng không thể nhận được đệ tử ưu tú như thế này!

Chỉ cần có một đệ tử như vậy, trong hai trăm năm tới của Thái Sơ giáo, thậm chí lâu hơn nữa cũng sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần hắn có thể trưởng thành, thậm chí có thể trở thành chương giáo đời tiếp theo của Thái Sơ giáo! Bản thân Hoàng Long chân nhân, khi khảo thí tiên chúng cũng là hỡi chúng!

Mặc dù vận mệnh, cơ duyên mỗi một người khác nhau, nhưng tư chất hỡi chúng, sau này nhất định có thể thành trụ cột của Thái Sơ giáo!

Các trưởng lão trên khán đài cực kỳ hưng phấn, mặc dù trên mặt vừa vui vừa giật mình, nhưng vẫn có nét là lạ, trong lòng tính toán.

Tư chất tốt như thế, ai mà không muốn thu làm đồ đệ? Không chừng đến chi mạch của mình, rất có thể thành chương giáo của Thái Sơ giáo.

- Hoàng Long sư thúc, Cổ Vân Đường nhất mạch của chúng ta chưa có thu đồ đệ, lần này ta thấy tướng mạo của Trương Dương kia có duyên làm đồ đệ của Cổ Vân Đường, Hoàng Long sư thúc có thể làm chủ, đợi sau khi hắn đến Tiên Miếu kỳ, cho hắn bái vào Cổ Vân Đường nhất mạch của chúng ta được không?

Mấy vị trưởng lão khác đồng loạt đưa mắt nhìn sang vị tiên sư mập mạp vừa mở miệng kia, vị tiên sư mập này thân hình không cao, mập mạp, mang dáng tươi cười rất hiền lành, chòm râu dê trên cằm theo hắn nói chuyện run run liên tục, có vài phần tiên phong đạo cốt.

Tiên sư mập nhận thấy mọi người nhìn mình, mỉm cười chấp tay nói:

- Các vị sư huynh, sư đệ và sư muội, mọi người đều nhìn ta như thế, cũng đồng ý việc này sao? Vậy Cổ Vân Từ xin cảm ơn rồi...

- Cổ Vân Từ, ta chưa từng nghe ai nói ngươi còn biết xem tướng, xem bói. Sao biết kẻ này có duyên với ngươi? Như ta thấy, kẻ này có duyên làm học trò với Hạ Vân Đường chúng ta, ở Thái Sơ giáo chúng ta, Hạ Vân Đường bọn ta quẻ hào thứ sáu, đây rõ ràng là sự thật.

Cổ Vân Từ đảo mắt một cái, nhìn về phía phát ra âm thanh, người vừa nói là một đạo nhân gầy ốm, mặc đạo bào màu tím, nhìn trông như một cái bao lì xì:

- Hạ Vân Từ sư huynh, Hạ Vân Đường các ngươi mười năm nay, mỗi lần có đệ tử nhập môn đều bị ngươi đoạt mất, năm năm trước có một đệ tử có tiên chủng đầy đủ tên là Xích Minh cũng do ngươi nhận, không thể mỗi lần có đệ tử tư chất tốt, đều trở thành người của Hạ Vân Đường nha?

- Ta đồng ý với Cổ Vân Từ... Hạ Vân Đường của ngươi đã có nhiều tiên chủng tốt rồi, lại tiếp tục cho ngươi nữa thì lẽ trời ở đâu!

Một người ăn mặc như thư sinh, có vài phần siêu phàm thoát tục, Bích Trúc Từ liền tiếp cất lời:

- Chương giáo sư thúc, Lạc Diệp sư tổ, Bích Trúc Đường của ta xưa nay không tranh với đời, đệ tử đều tâm vô tạp niệm, toàn tâm toàn ý chỉ vì tông môn bồi dưỡng ra những đệ tử ưu tú, phát dương quang đại Thái Sơ giáo, đệ tử Trương Dương này rất có linh căn, nếu có thể đi vào Bích Trúc Đường nhất định sẽ tỏa sáng!

Cổ Vân Từ cùng Hạ Vân Từ đều tròn mắt con mắt, hôm nay bọn hắn mới biết Bích Trúc Từ bình thường ra vẻ thanh cao, không tranh với đời, hóa ra đều là giả vờ. Dưới sự mê hoặc của hỡi chúng, lập tức để lộ ra cái đuôi hồ ly của mình.

- Khục khục.

Một âm thanh thanh thúy như chim hoàng oanh vang lên:

- Các sư huynh, Bách Hoa Đường ta xưa nay chỉ thu nhận nữ đệ tử, âm khí nhiều quá, thiếu thốn khí tức dương cương, nghĩ đến các vị sư huynh lòng dạ rộng rãi, nhất định sẽ tặng Trương Dương cho Bách Hoa Đường chúng ta đúng không?

Tô Bách Hoa, Bách Hoa Đường ở trong Thái Sơ giáo riêng một phong cách, môn hạ chỉ toàn là nữ đệ tử, thường để các đệ tử chi mạch khác bàn tán, nhận nữ không nhận nam là quy củ bất thành văn của Bách Hoa Đường, không ngờ Tô Bách Hoa lại muốn phá lệ.

- Không ổn không ổn!

Cổ Vân Từ lắc đầu, lấy từ trong ngực ra một cái bình bạch ngọc.

Cái bình bạch ngọc này vừa lấy ra, toàn bộ trên đài tràn ngập tiên khí nồng đậm.

Chương 9: Tử khí đông lai kinh tiên giám

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Hoàng Long sư thúc, trước đây ta tìm được một cây Tiên Linh Thảo ở trong Thương Lan Sơn, đáng tiếc bản thân ta lại không giỏi luyện đan, nếu cố tình cầm nó đi luyện thành đan được thì thật là lãng phí của trời rồi!

Cổ Vân Từ cảm ra cái bình bạch ngọc lập tức khiến mọi người biết chuyện này không hay rồi. Đám người Hạ Vân Từ hiểu ngay ý đồ của tên đạo sĩ mập, trong lòng liên tục đầu xanh rau má:

- Móa! Tên khốn nạn này đang hỏi lộ chương giáo.

Nếu là những đồ vật khác, chỉ sợ Hoàng Long chân nhân không thèm nhìn, nhưng cây tiên thảo ngàn năm này là thành phần cực kỳ quan trọng trong một đơn thuốc cổ xưa, Hoàng Long chân nhân đã nhiều lần tỏ ý muốn trao đổi gốc tiên thảo này mà Cổ Vân Từ vẫn giả ngu không chịu. Ai ngờ lần này vì muốn thu Trương Dương làm đồ đệ, hắn lại cam tâm mang ra hỏi lộ.

Quả nhiên, ánh mắt Hoàng Long chân nhân sáng lên, nhìn chăm chăm tiên thảo kia không chịu dời đi. Tu hành đến cấp bậc như hắn, muốn tiến bộ nữa thì rất khó, nếu có được gốc tiên thảo này, cầm về luyện theo đơn thuốc cổ xưa kia, hẳn trăm năm nữa hắn có thể đột phá thêm một cảnh giới.

- Không được đâu, gốc tiên thảo này vốn là bảo bối của người, ta sao nỡ thu lấy vật quý như thế.

Hoàng Long chân nhân ra vẻ đứng đắn từ chối, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào gốc tiên thảo, ngụ ý rất rõ rệt, một cây tiên thảo, vẫn chưa đủ để đổi một tên đệ tử thiên tài hồi chàng.

Trong lòng Cổ Vân Từ khổ sở, tự trách mình lúc trước quá keo kiệt, báo hại chương giáo hôm nay muốn cắt cổ chém đẹp mình. Nhưng vì đệ tử thiên tài kia, vì tương lai Cổ Vân Đường cũng có một vị chương giáo, hắn bắt chấp!

Hắn thờ tay vào trong ngực tìm tìm tòi tòi, cảm ra một viên nội đan sáng lấp la lấp lánh. Lúc này trái tim cũng nứt ra mất rồi, vậy mà trên mặt hắn lại tươi cười:

- Sư thúc, trong nội viện của ta có một ít Hắc Mộc, có thể làm đan hoá nóng hơn nhiều, là nguyên liệu tốt nhất, hôm nào đưa cho ngài. Còn có viên nội đan Vân thú này, có thể tăng tỉ lệ thành công khi luyện đan. Chỉ cần ngài dùng những thứ này, luyện thành Vũ Hoá đan, mang Thái Sơ giáo đi tới tương lai huy hoàng rực rỡ, Cổ Vân Từ đóng góp chút ít này đáng là bao! Mong ngài niệm tình ta cực kỳ chân thành mà đừng từ chối!

Hoàng Long chân nhân còn muốn từ chối, nhưng Cổ Vân Từ đã cưỡng ép nhét những thứ này vào tay hắn.

Hắc Mộc, nội đan Vân thú, tiên thảo ngàn năm, cái nào cũng là nguyên liệu cực phẩm để luyện đan. Xưa nay Bích Trúc Tử tự xưng Đan đạo số của Thái Sơ giáo, lúc này trong lòng ngứa ngáy như mèo cào, chửi thầm Cổ Vân Từ bình thường ở trước mặt các trưởng lão khác thì than nghèo kẻ khổ, ai ngờ thực ra giàu có dư dả như vậy, thật là già mà gian, không nên trông mặt mà bắt hình dong.

Ở trước “thịnh tình khó ngăn” của Cổ Vân Từ, Hoàng Long chân nhân cũng đành “từ chối thì bất kính”, Trương Dương tự nhiên lọt vào Cổ Vân Đường.

Những người khác không ngờ Cổ Vân Từ lại dùng thủ đoạn vô sỉ đến thế, hỏi lộ chương giáo để đạt được đệ tử trăm năm khó thấy màu hôi chàng. Trong lòng vừa tức giận bất bình vừa không nín được thở dài, ai bảo bản thân mình không có được bảo bối quý giá hơn nội đan Vân thú và tiên thảo ngàn năm đây! Đánh phải trở mắt nhìn Trương Dương rơi vào tay Cổ Vân Từ!

Đây là tiên chàng màu xám (hôi) a! Có thể trở thành chương giáo trong tương lai!

Hạ Vân Từ thở dài, nếu Trương Dương này trở thành môn hạ đệ tử của mình, tuyệt kỹ Lục Hào Quái khoáng tuyệt cổ kim cũng có người kế thừa, không chừng với tư chất tốt như thế, hắn còn có thể làm cho danh tiếng của nó vang xa nữa.

Nhưng Hoàng Long chân nhân đã quyết định, hắn cũng chỉ đành thở dài tiếc hận. Ai dám to gan phản đối quyết định của chương giáo.

Trương Dương không nhìn được tỏ ra ngơ ngác đắc ý, nhìn mấy vị trưởng lão ra sức tranh cãi, xem ra tiên chàng màu xám này cực kỳ hiếm có! Nhiều vị tai to mặt lớn tranh giành ta thế này, chỉ sợ từ giờ trở đi, ta đã một bước lên trời rồi! Không những có thể báo thù Tần Hạo Hiền, còn có Trương Cuồng, e rằng sau khi khảo thí xong, còn phải gọi ta là lão đại!

Tốt! Quá tốt! Trương Dương nhin không được muồn ngửa mặt cười to.

Dùng ánh mắt ngạo mạn nhìn tất cả những người tham gia khảo thí, cuối cùng quét đến Tần Hạo Hiên. Chờ đấy! Ngày xưa ngươi che chở người khác, ra tay đánh gãy xương sườn của ta, lần này chờ ta tu thành pháp thuật, nhất định đánh gãy tất cả xương của ngươi.

Tần Hạo Hiên cảm nhận được ánh mắt xấu xa của Trương Dương, mày nhíu lại, loại như hấn mà tư chất cũng tốt thế sao? Ông trời chẳng thềm mở mắt ra nhìn! Hay là tổ tiên nhà hấn linh thiêng? Xem dáng vẻ hấn hung hăng can quấy, không hề có sự ổn trọng, loại người như thế này tu tiên cũng chẳng đi được bao xa.

Chứng kiến Cổ Vân Từ hồi lộ cho Hoàng Long chân nhân, thành công đoạt Trương Dương, mọi người không dám dị nghị điều gì, mà Tần Hạo Hiên lại vỡ lẽ, những vị Thần Tiên này có vẻ không dính bụi trần, trường sinh mạnh mẽ, nhưng vẫn là người, có thất tình lục dục, có lòng tham muồn, cũng không khác gì người trần mắt thịt, thậm chí so với phàm trần còn rõ rệt hơn.

Hoàng Long chân nhân là chủng giáo Thái Sơ giáo, thực lực mạnh mẽ đến nỗi chẳng sợ ai bàn tán, nếu luyện ra Vũ Hoá đan, hấn càng mạnh mẽ hơn xưa, lời nói của hấn càng có trọng lượng.

Thực lực! Thực lực và địa vị của ngươi là một! Thực lực càng mạnh, địa vị càng lớn!

Trương Dương bước xuống đài, Lý Tĩnh lập tức mang tiểu đệ đến:

- Chúc mừng, chúc mừng! Trên con đường tu tiên sau này mong Trương Dương huynh giúp đỡ chúng ta.

- Trương Dương huynh, tiền duyên thật tốt...

- Ngày hôm qua vừa gặp đã biết Trương Dương huynh là rồng trong loài người, khí vũ hiên ngang như thế không phải đùa! Sau này là sư huynh đệ đồng môn, kính mong Trương sư huynh chăm sóc!"

- Trương sư huynh, tối qua tiểu đệ trông thấy huynh đã muồn đi theo huynh rồi, sau này huynh chính là lão đại của ta.

- Đúng, lão đại! Lão đại vậy mà là tiên chủng màu xám, thật trâu bò, nghe nói chủng giáo Hoàng Long chân nhân lúc vừa mới nhập môn cũng là màu xám! Lão đại sau này cũng là đại nhân vật chấp chủng Thái Sơ giáo!

- Được rồi được rồi.

Trương Dương cười thật đắc ý, ánh mắt như vô tình nhìn về phía Trương Cuồng đứng đó không xa, vị gia huynh này còn chờ cái gì? Chẳng lẽ còn mong mình cũng là hồi chủng sao?

- Trương Cuồng, tiến lên!

Lạc Diệp chân nhân đứng trên đài cất tiếng.

Trương Cuồng mang theo sắc mặt trầm trọng lên đài, trong lòng hấn nặng nề như có đá đè, nếu tư chất của mình yếu kém vô sắc, thì sau này ở trước mặt Trương Dương sẽ không ngóc đầu lên được.

Nhưng Trương Cuồng nhớ lại, ban đầu sơ thí, kết quả kiểm tra của mình tốt hơn Trương Dương, vậy thì tư chất của mình nhất định không kém được. Nghĩ cho kỹ thì, từ bé đến giờ, khi nào mình chẳng hơn hấn!

Nghĩ thông suốt, Trương Cuồng ngẩng đầu ưỡn ngực, bước lên đài khảo thí, xem thường Trương Dương vẫn đang bị các kiểu nịnh hót bao vây, nghĩ:

- Thăng nhãi, trước kia ta là lão đại của ngươi, sau này vẫn như vậy!

Lần này kiểm tra tìm được một đệ tử có tiên chủng màu xám, Hoàng Long chân nhân đã mừng rỡ không ngớt, đối với những đệ tử khác, hấn chẳng ôm hi vọng gì, có một đệ tử tiên chủng màu xám đã trời cao thương xót, sao dám tham lam nhiều hơn? Cho dù những đệ tử tiếp theo tư chất đều kém cỏi, Hoàng Long chân nhân cũng có thể nằm mơ cười tỉnh rồi.

Ai dè đúng lúc bàn tay của Trương Cuồng chạm vào Minh Giám Tiên Nhân, một luồng ánh sáng màu tím mãnh liệt chiếu rọi ra, che phủ không gian, đâm thẳng vào trái tim mọi người đang ở đây.

Giây phút này, tất cả mọi người đều cho rằng mình bị hoa mắt, không nhin được dụi mắt nhìn lại lần nữa.

- Từ chủng!

Hai mắt Hoàng Long chân nhân trợn to, nghẹn ngào thốt ra, sau đó mừng rỡ như điên. Đạo tâm tu luyện cả trăm năm, mặt không đổi sắc, gặp loạn chẳng sợ gì gì đó, nháy mắt vút sạch sang một bên.

- Từ chủng... Từ chủng! Vô thượng từ chủng!

Cái gì gọi là vô thượng từ chúng?

Một đệ tử có tư chất này, nếu trưởng thành, có thể làm tông môn của hắn có cơ hội tăng lên thành vô thượng đại giáo! Cái cấp bậc ấy, không phải dạng như Thái Sơ giáo có thể mơ đến.

Kể cả ở trong những vô thượng đại giáo kia, vài ngàn năm cũng không thể tìm nổi một truyền nhân có tư chúng. Loại đệ tử tư chất cao thế này, đủ để hai tông môn ra tay tranh đoạt, ra tay đấu đá lẫn nhau!

- Từ chúng... Thật sự là từ chúng..

Hoàng Long chân nhân ra sức bình tĩnh, đây không phải giấc mơ, từ chúng là có thật! Vốn nghĩ cả đời này mình gặp được tư chất thanh chúng, chết cũng nhắm mắt rồi, không ngờ lại tìm được tư chất từ chúng mà ngay cả những đại giáo vô thượng kia cũng không dám mơ đến!

Khó thở, Hoàng Long chân nhân cảm thấy không thở nổi, Thái Sơ giáo chuẩn bị quật khởi, huy hoàng sáng lạng, tương lai không xa sẽ trở thành đại giáo vô thượng không ngờ lại do một tay hắn làm được! Các vị tổ sư! Các người có thấy không? Thái Sơ giáo của chúng ta có từ chúng rồi!

Cổ Vân Từ trợn mắt há mồm nhìn Trương Cuồng, hắn vừa mang nhiều tài liệu quý giá đổi được một đệ tử hồi chúng, tức khắc lại có một đệ tử từ chúng nhảy ra! Tổ tông ơi! Các người trên ghẹo ta sao! Hồi chúng đã hiếm có lắm rồi, tại sao lại chạy ra từ chúng? Việc đổi chác vừa rồi chẳng phải là...

Cổ Vân Từ nhìn xuống dưới đài, Trương Dương vừa nãy trông cực kỳ thuận mắt mà sao bây giờ lại ngửa mặt đến như vậy? Chỉ tiếc không thể tự bạt tai mình một cái, nếu cầm gộc tiên được quý giá kia, đổi lấy tên đệ tử từ chúng này, có phải tốt không.

Trở thành sư tôn của từ chúng, sự tình vinh quang như thế khẳng định danh tiếng lưu truyền ngàn năm, cho dù cả đời mình chẳng có gì nổi bật hơn người, thì trong lịch sử Thái Sơ giáo cũng phải lưu lại tên tuổi của hắn! Đã có đệ tử từ chúng, tên đệ tử hồi chúng mà mình mạnh tay chịu chi đổi được, làm gì có cơ hội chen chân vào cái ghế chủ tọa giáo.

Không được! Nhất định phải tranh! Cổ Vân Từ vừa muốn mở miệng, Bích Trúc Từ xưa nay vốn ra vẻ rộng rãi đã đứng phát lên, lời nói cương quyết:

- Hoàng Long sư thúc, Trương Cuồng nhất định phải vào Bích Trúc Đường của ta, Bích Trúc Đường coi trọng tâm cảnh, từng đệ tử đều có tâm tính ổn trọng. Đứa bé Trương Cuồng này tính tình có chỗ gai góc, ta có thể mài hết, dạy hắn....

- Cút chó! Người xem bản thân mình xem, tâm tính rối loạn cả rồi, còn dám cam đoan dạy dỗ Trương Cuồng! Tên đệ tử này tính tình rất hợp với ta, đến Cổ Vân Đường là tốt nhất!

Cổ Vân Từ sợ Bích Trúc Từ thuyết phục được Hoàng Long chân nhân, nổi nóng phản bác, chẳng còn giữ gìn bộ dạng tiên nhân:

- Cổ Vân Đường chẳng thèm tu tâm cảnh cút chó gì. Thực lực, chỉ cần có thực lực, tiền lộ sẽ trở nên rộng rãi thênh thang!

Hạ Vân Từ chế nhạo:

- Cổ Vân sư huynh, người vừa thu Trương Dương, bây giờ lại muốn thu nữa sao? Hoàng Long sư thúc, Lục Hào Quái của ta khoáng cổ tuyệt kim, trên trời dưới đất đều tỏ, quý thần khó lường, Trương Cuồng thiên tư tuyệt hảo, là người kế thừa tốt nhất!

Nói xong, Hạ Vân Từ nói với Trương Cuồng:

- Lục Hào Quái là tuyệt học từ thượng cổ, chẳng những biết trước phúc họa, còn có thể trong lúc bất ngờ chế ngự địch, là tuyệt học ảo diệu của phái ta.

- Hạ Vân sư huynh, Lục Hào Quái của người chỉ là chút xú lông tóc của Lục Hào Quái thời thượng cổ, thiếu thốn không trọn vẹn, truyền nó cho Trương Cuồng, há chẳng phải chà đạp tư chất của hắn?

Lên tiếng là Tô Bách Hoa, đường chủ Bách Hoa Đường. Đứng nhìn nàng trẻ tuổi xinh đẹp mà lầm, kỳ thực đã là bà lão mấy trăm tuổi, lời vừa ra quả thật ứng với câu nói, phụ nữ không có ai dễ trêu vào.

- Đúng thế, Hạ Vân Từ, người tự xưng Lục Hào Quái có thể thấu triệt trời đất, thông hiểu quá khứ vị lai sao? Người tính xem ở đâu có một tên thiên tài từ chúng nữa, đến đó thu hắn làm đồ đệ, đừng có mà ở đây tranh giành Trương Cuồng với chúng ta!

Lời của Tô Bách Hoa thật là tức chết người, kết quả làm cho Hạ Vân Từ mặt mũi đỏ bừng, tay áo rộng thùng thình phát lên, mấy phiến Lục Hào Quái lơ lửng quanh người hắn, bộ dáng tựa như muốn động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Lạnh nhạt mình giám đạo sơ tâm (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

(có vẻ tác giả đã post thiếu một đoạn)

Nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Long chân nhân quét đến, nội tâm bốn người đều phát lạnh, chưởng giáo đã có quyết định, đám người Cổ Vân Từ không dám tiếp tục nhiều lời, cả đám toét miệng hiền lành, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Trương Cuồng

- Trương Cuồng này, rảnh rồi không có việc nhớ đến Cổ Vân Đường dạo chơi vài vòng, người cùng Trương Dương giao lưu, cùng nhau tiến bộ!

- Cổ Vân Đường có gì đẹp mà xem, phải đi Hạ Vân Đường nhiều vào, ta sẽ thảo luận thuật xem bói với ngươi.

Chờ bọn hắn nói xong, Tô Bách Hoa nãy giờ vẫn ở một bên giữ trầm mặc bỗng nhiên nói:

- Nhập môn sẽ có ba tháng sơ huấn, sau khi kết thúc chính là giữa mùa đông, hoa mai ở Bách Hoa Đường nở rộ, Trương Cuồng ngươi có thể đến Bách Hoa Đường cùng ta ngắm hoa thưởng rượu.

Bốn vị đại Đường chủ của nội đường, địa vị ở trong Thái Sơ giáo gần với chưởng giáo cùng một ít vị trưởng lão lớn tuổi, vốn cao cao tại thượng, đám đệ tử bình thường muốn gặp gỡ cũng không có cách nào, vậy mà vì Trương Cuồng, bọn hắn đã bất chấp, nhất là Bách Hoa Đường bình thường nghiêm cấm nam đệ tử bên ngoài đến, hôm nay Tô Đường chủ lại có lời mời thế này, thật khiến vô số nam đệ tử âm ỉ.

Vô số đệ tử ném cho Trương Cuồng ánh mắt tiết tiết, vừa rồi Trương Dương tỏ vẻ không ai bì nổi cũng nịnh nọt chạy đến, lão đại gọi đến người nghe nổi da gà, nào còn chút ngạo khí ban nãy, khoảng cách giữa hội chúng và tứ chúng là rãnh trời, hắn chỉ cần xem biểu hiện của đám trưởng lão là hiểu ngay điều ấy.

- Trương Cuồng huynh, có thể bái nhập vào Thái Sơ giáo cùng lúc với huynh, thật là vinh hạnh của ta.

Tam hoàng tử Lý Tĩnh lập tức mang theo đám con cháu quý tộc tới, vây lấy Trương Cuồng, cực kỳ nhiệt tình, cũng không biết cái vẻ cầu hiền như khát kia là thật tâm hay giả vờ

- Gia đình của Trương Cuồng huynh vẫn còn ở trấn Đại Điền Tiểu Tự sơn đứng không? Ở kinh thành ta có một tòa nhà mới xây, nếu Trương Cuồng huynh không chê, có thể mời nhị lão chuyển đến, phụ hoàng của ta nhất định dùng lễ ngộ của công hầu đối đãi, để hai vị gia lão an hưởng tuổi già vinh hoa phú quý!

Một đám đệ tử quý tộc vốn kiêu ngạo nhao nhao phụ họa, nhất thời trường chừng như Trương Cuồng sắp trở thành trụ cột của Tường Long quốc, đầu lĩnh dẫn dắt Thái Sơ giáo đi đến nơi vô thượng. Bất quá với tư chất xuất chúng của Trương Cuồng, cũng xứng đáng với những lời khen ngợi này.

Đa số đệ tử con nhà nghèo cảm thán tại sao bản thân mình không phải tứ chúng, nếu thế thì cha mẹ cũng được hưởng lễ đãi của công hầu, quang tông diệu tổ.

- Tiếp theo, Lý Tĩnh!

Theo tiếng điểm danh của Lạc Diệp chân nhân, Lý Tĩnh đi lên đài khảo thí. Hoàng gia mỗi một đời đều tuyển chọn ra một hoàng tử tư chất tốt nhất để tiến vào Thái Sơ giáo tu hành, mang theo sứ mạng trở thành thân hộ mệnh cho hoàng triều, tương lai có thể bảo vệ đế quốc thiên thu vạn tuế, Lý Tĩnh chính là kẻ được chọn trong thế hệ này.

Xuất thân hoàng gia nên Lý Tĩnh từ bé đã ăn các loại linh dược lớn lên, ngay cả nước tắm của hắn cũng là nước thuốc, hắn ham muốn quyền lực thế tục, nhưng lại không có cơ hội kế thừa đế vị, cuối cùng hắn cần rằng, đánh liều thử một lần xem cơ hội tu tiên của mình có thuận lợi hay không.

Ở quốc gia thế tục, thân phận của hoàng tử là cực kỳ tôn quý, nhưng ở tu tiên giới nơi chỉ xem thực lực lại chẳng có giá trị gì.

Nguyên bản Lý Tĩnh cực kỳ tự tin tư chất của mình, nhưng sau khi Trương Cuồng kiểm tra ra tư chất tứ chúng, thì tâm lý của hắn bay lên một nỗi sợ hãi mãnh liệt.

Ở Tu Tiên Giới hết thảy dùng thực lực làm thước đo, cho dù hắn là hoàng tử tôn quý, nhưng mà không có thực lực hoặc tư chất siêu việt, thì không có cách nào đứng vững, đừng nói đến chuyện xây dựng được thế lực của mình.

Dù sao cũng đã gặp qua những sự kiện lớn, mặc dù trong lòng bấp bênh bất ổn, nhưng sắc mặt Lý Tĩnh vẫn bình tĩnh thong dong, đi lên đài khảo thí.

Mặt trời cao cao, gió thổi hây hây, ở trước mặt chưởng giáo Thái Sơ giáo và rất nhiều vị tiên bối cao nhân, Minh Giám Tiên Nhân một lần nữa phát ra hào quang tím rực rỡ chói mắt, sáng đến mù mắt mọi người!

- Từ..... tứ chúng!

Ở trên đài gồm những trưởng lão kia, tứ đại đường chủ, lại thêm chương giáo Hoàng Long chân nhân, hai mắt trợn trừng không dám tin nhìn chằm chằm vào Minh Giám Tiên Nhân.

Ở trên đài.

- Thái Sơ giáo... Thái Sơ giáo muốn nghịch thiên rồi!

- Liên tục hai từ chúng! Ngay cả các vô thượng đại giáo cũng không dám mơ đến. Có bọn hán, tương lại Thái Sơ giáo chúng ta huy hoàng đến cỡ nào?

- Ha ha, hoàng tử Lý Tĩnh không ngờ lại là từ chúng, Lý gia hoàng triều khẳng định là thiên thu vạn đại rồi.

Liên tục kiểm tra ra hai tên đệ tử tư chất từ chúng, cho dù trầm ổn như Hoàng Long chân nhân cũng đã cười như điên:

- Mười năm trước, ở Đại Khánh quốc, chương giáo Thượng Thanh giáo Trường Mi lão nhân thu được một tên đệ tử xích chúng, tuyên bố chỉ cần 300 năm sẽ vượt mặt Thái Sơ giáo ta, hôm nay Thái Sơ giáo liên tục thu được hai tên đệ tử này, không phải còn mạnh mẽ hơn Thượng Thanh giáo trăm ngàn lần?

Kể cả ở những vô thượng đại giáo kia, cả ngàn năm mới xuất hiện một đệ tử từ chúng, hôm nay ở trên Hoàng Đế phong, liên tục tìm ra hai người, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, lúc này biểu hiện của Hoàng Long chân nhân cũng không có gì đáng trách, có thể xem như rất bình tĩnh rồi.

Có được Trương Cuồng và Lý Tĩnh, Thái Sơ giáo khẳng định sắp sửa quét khỏi, thậm chí vượt qua mấy vô thượng đại giáo, có thể tương đương được, Thái Sơ giáo có Trương Cuồng và Lý Tĩnh sẽ mạnh mẽ dường nào!

- Hoàng Long sư thúc, Bích Trúc Đường của ta và hoàng tộc xưa nay quan hệ rất tốt, hằng năm đều gửi cho bọn hán mấy trăm viên tiên đan các loại, đứa bé Lý Tĩnh này nhất định là ăn đan được do ta luyện lớn lên, bái làm môn hạ của ta là lẽ đương nhiên đúng không?

Bích Trúc Từ là người thứ nhất nhảy ra, hình tượng điềm đạm chẳng màng danh lợi đã bị ném sạch lên mây, Cổ Vân Từ vì muốn thu đệ tử hồi chúng, mặt mũi chẳng thêm màng đến, bản thân mình còn khư khư giữ tiết tháo làm gì?

- Phi, còn không bằng đến Bách Hoa Đường...

Tô Bách Hoa vừa mở lời, lập tức bị Hạ Vân Từ vốn đã ghim gút trong lòng, đâm chọc nói:

- Người tu tiên kiêng kỵ nữ sắc, lục căn bất tịnh thất tình bất đoạn (2) làm sao tìm được đại đạo? Bách Hoa Đường âm thịnh dương suy, Lý Tĩnh mà vào đó, một chút dương khí của hán không phải bị hút sạch sao? Vẫn không đi thì tốt hơn.

- Hạ Vân Từ, người...

Cổ Vân Từ đã thu được Trương Dương, vui vẻ đứng ngoài, bộ dạng hạnh tai nhạc họa(3), sẵn tiện đổ dầu vào lửa:

- Hạ Vân Từ nói thế cũng không phải vô lý, nhưng cái gì cũng không phải tuyệt đối, không phải tất cả nữ tử đều là hồ mị...

(Dịch: Cổ Vân Từ, người là đạo sĩ, không phải Albert Einstein)

Mất thấy sự việc không quá hòa thuận, Hoàng Long chân nhân ngắt lời Cổ Vân Từ đang ba phải:

- Lý Tĩnh cũng sẽ như Trương Cuồng, đợi bọn hán tiến vào Tiên Miêu cảnh, muốn bá sư ở đâu tự mình quyết định, các người không cần tranh nữa.

Hoàng Long chân nhân một lời quyết định, mọi người tự nhiên không tranh cãi nữa, ngồi xuống tiếp tục xem khảo thí.

Tiếp theo, liên tục khảo thí ra ba đệ tử hạng yếu kém vô sắc, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến tâm tình vui sướng của Hoàng Long chân nhân, tìm được một đệ tử hồi chúng đã xem như có lời, huống hồ còn xuất hiện hai đệ tử từ chúng.

Chỉ là chẳng ai để ý tới, sau khi kiểm tra ra tư chất, ánh mắt Lý Tĩnh nhìn Trương Cuồng không còn hân thưởng và lời kéo, mà mang theo địch ý.

Hai người đều là từ chúng vô thượng, nhưng cái ghế chương giáo Thái Sơ giáo chỉ có một, bất kể Trương Cuồng hay Lý Tĩnh, đều là loại người tràn đầy dã tâm, cả hai chẳng có ai là kẻ vô dụng, nhất định sau này sẽ trở thành đối địch.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lạnh nhạt minh giám đạo sơ tâm (2)

- Tiếp theo, Tàn Hạo Hiền.

Cuối cùng cũng kiểm tra đến Tàn Hạo Hiền, vì đêm qua hắn đánh Mộ Dung Siêu, thế nên Lý Tĩnh cao quý cũng phải nhượng bộ ba phần, nói lời ngon ngọt lôi kéo, thế nên ai ai cũng cho rằng hắn rất mạnh mẽ, nhao nhao suy đoán tư chất của hắn.

Tàn Hạo Hiền bước lên đài khảo thí, sau khi cúi chào thi lễ với Lạc Diệp chân nhân, hắn đặt tay lên Minh Giám Tiên Nhân lạnh như băng.

Lúc Tàn Hạo Hiền bước lên đài, Lạc Diệp chân nhân khẽ ngạc nhiên, Tàn Hạo Hiền chẳng những khí vũ hiên ngang, thiếu niên già dặn, ở trước mặt hắn chẳng hề rụt rè, hơn nữa trên người lại như có như không truyền ra linh khí, tuy yếu ớt lại cực kỳ thuần chính.

Cho dù là đệ tử từ chủng căn cốt tuyệt hảo, thiên phú dị bẩm, trên thân cũng chẳng hề có linh khí quán quanh, trước khi tiên chủng phá vỡ này mầm, mà trên người lại có linh khí truyền ra là cực kỳ hiếm thấy, khẳng định tư chất phi phàm, làm cho Lạc Diệp chân nhân cực kỳ chờ mong với kết quả trắc thí của Tàn Hạo Hiền.

Minh Giám Tiên Nhân tựa hồ có khả năng xuyên suốt lòng người, Tàn Hạo Hiền vừa đặt tay lên, nó liền hút lấy.

Lạc Diệp chân nhân đưa ra một tia Tiên Linh khí, lúc này Minh Giám Tiên Nhân tựa hồ nhìn khắp thân thể Tàn Hạo Hiền, nhẹ nhàng run rẩy, phát ra một tia ánh sáng yếu ớt, lại không có màu sắc gì.

Vô sắc tiên chủng, hơn nữa chuẩn bị chết, là loại yếu kém nhất!

Dưới đài đám người Lý Tĩnh phát ra tiếng xôn xao, ánh mắt Mộ Dung Siêu lạnh lùng, đã suy tính cách nào để trả thù, tư chất của Mộ Dung Siêu cũng là hơi chủng, mặc dù không thể so sánh với Trương Cuồng hay Lý Tĩnh, nhưng sau khi đến Tiếu Miêu cảnh, chắc như đinh đóng cột là sẽ bá nhập vào tứ đại nội đường, tư chất kém cỏi như Tàn Hạo Hiền không cách nào so với hắn.

Trương Cuồng đang được một đám người vây quanh, cười lạnh một tiếng, mắng to phé vật.

Tư chất của Tàn Hạo Hiền quả nhiên tệ hại, đợi sau này mình tu vi đại thành, thì những ngày khổ khó của Tàn Hạo Hiền cũng đến rồi! Đám người vây xung quanh Trương Cuồng cũng đoán ra hai người này tuy đồng hương nhưng quan hệ cực kỳ xấu, một mặt tăng bốc Trương Cuồng một mặt hạ thấp Tàn Hạo Hiền, những lời nịnh hót kém cỏi này làm Trương Cuồng cực kỳ thoải mái, lòng tự tin dâng trào, nháy mắt uất ức suốt 16 năm qua bị Tàn Hạo Hiền đè trên đầu phóng ra ngoài.

Tàn Hạo Hiền kiểm tra ra là loại yếu kém làm Lạc Diệp trưởng lão kinh ngạc, loại người trời sinh có linh khí làm sao tư chất lại tệ đến như vậy? Minh Giám Tiên Nhân nhất định không sai, hay bản thân mình già hoa mắt?

Đã tìm được hai đệ tử từ chủng, Lạc Diệp chân nhân sẽ không quá lưu ý Tàn Hạo Hiền, nhìn hắn một cái, miễn cưỡng nói:

- Đứng nản lòng, cố gắng lên! Con đường tu hành có vô số khả năng, cần cù có thể bù thông minh!

- Cần tuân lão tổ dạy bảo.

Tàn Hạo Hiền cúi đầu chấp tay, Lạc Diệp chân nhân ở Thái Sơ giáo bối phận cực cao, thân phận tôn quý, không hề cao ngạo còn động viên mình, xứng đáng tôn kính.

Nhưng Lạc Diệp chân nhân động viên như thế, đại đa số trừ khi có kỳ ngộ gì, đám đệ tử loại yếu kém này cho dù có cười ngửa cũng đuổi không kịp thành tựu của đám đệ tử tư chất tốt, kỳ ngộ là thứ mà ai cũng có thể gặp sao?

Bước xuống đài, Tàn Hạo Hiền nhìn vô số ánh mắt, duy có ánh mắt của Từ Vũ lóe ra nét tiếc hận không cùng.

Loại tư chất yếu kém vô sắc cũng không phải vấn đề, nhưng mà tối qua Tàn Hạo Hiền mạnh mẽ như thế, ngay cả hoàng tử cũng phải lùi bước, làm cho mọi người e ngại, ai ngờ chỉ là con cọp giấy, ngoài mạnh trong yếu.

Từ Vũ sắp xếp lời nói, toan tính an ủi Tàn Hạo Hiền, Tàn Hạo Hiền trái lại an ủi ngược lại hắn:

- Yếu cũng không sao, không phải vấn đề to tát gì, Lạc Diệp lão tổ không phải nói tu tiên có vô số khả năng xảy ra, cần cù bù thông minh sao?

Từ Vũ xấu hổ cười, bao hàm lấy tiếc nuối và thất lạc.

Nhìn thấy biểu lộ của Từ Vũ, tuy vẻ mặt Tàn Hạo Hiền bình tĩnh thông dong, nhưng trong lòng rối như tơ vò.

Với tư chất vớ vẩn của mình, đừng nói thù hận với Trương Cuồng, đêm qua đắc tội với đám người Lý Tĩnh cũng nhất định tìm cách chơi khăm, nhất định phải tìm cách mau chóng tăng thực lực lên, nếu không những ngày tháng sau này sợ là vô cùng khó khăn.

Nhưng Tàn Hạo Hiền chẳng hề nản lòng, hắn cực kỳ tin tưởng cần cù có thể bù thông minh, hướng chi hắn có lá bài tẩy là tiểu xà, nếu quả thật chỉ dựa vào tư chất tiên chủng mà xét ra được thành tựu, Thái Sơ giáo còn giữ những đệ tử tư chất kém như bọn hắn làm gì nữa, trực tiếp dùng Minh Giám Tiên Nhân soi, thấy ai tư chất cao thì thu người ấy.

Từ Vũ là người cuối cùng lên đài khảo thí, trừ Tàn Hạo Hiền, những người khác mãi mê nịnh nọt Trương Cuồng và Lý Tĩnh, chẳng ai đoái hoài đến kết

quả của Từ Vũ, mãi đến khi Minh Giám Tiên Nhân bắn ra tiên quang màu tím đẹp đẽ.

Ánh sáng tím sáng lạng lã nửa chiếu rọi từng góc đài khảo thí, chẳng một ai ngờ được trong thân hình bé nhỏ đơn bạc kia là một tư chất từ chủng, tên đệ tử đêm qua giật mất chân của Từ Vũ nhất thời sợ hãi quéo cả chân, ngồi bệt xuống đất, lão thiên à, ngơngi đây là chơi khăm ta sao, đêm qua ta ăn gan hổ rồi, sau này sống thế nào đây.

Trong lúc này, các tiền bối cao nhân của Thái Sơ giáo ở trên đài đã không nói nên lời, một tên đệ tử từ chủng có thể khiến tông môn trở thành vô thượng đại giáo, hai tên rồi ba tên thì thế nào đây? Thái Sơ giáo chuẩn bị nhất thống tu tiên giới sao? Chỉ cần qua một trăm năm, chờ bọn hán lớn lên, cho dù đối diện với Minh chủ giáo, cũng có thể nói năng cứng rắn, chờ bọn hán triệt để trưởng thành... đại giáo vạn năm cũng phải thần phục, mang địa vị mình chủ nhường cho Thái Sơ giáo! Đến khi đó, linh sơn linh mạch, Thái Sơ giáo muốn lấy cái nào thì lấy?

- Xuy phốc!

Tô Bách Hoa nhìn Từ Vũ sắc mặt kỳ quái, không nén nổi cười, cất lời nói với đám người Cổ Vân Từ:

- Các ngơngi cứ tranh giành Trương Cuồng và Lý Tĩnh đi thôi, Bách Hoa Đường của ta chỉ cần Từ Vũ là đủ rồi.

- Dựa vào cái gì?

Giọng nói của Hạ Vân Từ khó chịu:

- Từ Vũ là do Bách Hoa Đường sinh ra sao?

- Ngơngi không phải tự hào tính thông xem tướng à? Nàng là nữ nhân không nhìn ra sao? Nữ đệ tử trong giáo bái nhập vào Bách Hoa Đường không phải chuyện từ xưa đến giờ à?

Hạ Vân Từ không có nhìn từ tế nên bị Tô Bách Hoa trào phúng đến mặt mũi đỏ bừng.

Tô Bách Hoa một lời nói toạc ra, mọi người mới kịp nhận thấy, Từ Vũ mặt mũi thanh tú, ngũ quan tinh xảo, mặt dù có ý bôi bẩn mấy nơi trên gương mặt, nhưng không che dấu được làn da trắng mịn, thân thể hần ốm yếu, giả làm nam trang, nay lộ rõ là nữ nhân, thì càng thấy hợp lý.

- Hừm, cũng không hần, Bách Hoa Đường của ngơngi không phải còn tính thu đệ tử nam sao? Hạ Vân Đường của ta cũng có thể thu đệ tử nữ vậy!

Tô Bách Hoa đầy mặt đều là nụ cười, cũng không thêm đề ý đến Hạ Vân Từ, nếu không có gì ngoài ý muốn, chuyện Từ Vũ bái nhập Bách Hoa Đường là chắc chắn rồi, còn hai tên đệ tử nam kia, mặc kệ bọn hần như chó giành đồ ăn đi.

Thấy Hạ Vân Từ lải nhải mãi không thôi, Hoàng Long chân nhân cau mày, lớn tiếng:

- Chuyện này khoan hãy bàn, ta phải lên Kỳ Lân phong, bẩm báo cho lão tổ tông, chờ hần định đoạt.

Nghe thấy vậy, mấy người Tô Bách Hoa giật mình, trong lòng kêu khổ, lão tổ tông đã bế quan ở trên Kỳ Lân phong cả trăm năm, chẳng còn nhúng tay vào tục sự, “chuyện vặt” nhỏ nhỏ này đừng có đi phiền lão nhân gia mà.

Vạn nhất lão tổ tông sinh lòng mến tài, thu hết bọn hần làm quan môn đệ tử chẳng phải mất phần của mình. Nhưng quyết định của chương giáo, không cho phép bọn hần phản đối.

Biết được Từ Vũ là con gái, những đệ tử đêm qua nằm gần Tần Hạo Hiên lập tức cho hần ánh mắt quý dị, tại sao mình không có phúc ôm một em gái tư chất từ chủng cả đêm nhỉ?

Rất nhanh, chuyện xì xào về Tần Hạo Hiên và Từ Vũ bị bọn hần tùm tùm truyền cho nhau, những ánh mắt mập mờ hâm mộ đổ kị nhao nhao nhìn về phía Tần Hạo Hiên.

Ánh mắt của Trương Cuồng và Mộ Dung Siêu nhìn về phía Tần Hạo Hiên đã biến thành phức tạp, vạn nhất Từ Vũ nhớ đến ân tình che chở đêm hôm qua, sau này bảo vệ hần, thì khó mà ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Dẫn linh chủng trong Linh Điện cốc (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Bị rất nhiều người nhìn chăm chăm, khuôn mặt của Tần Hạo Hiên nhất thời đỏ lên, cho dù hấn lão luyện thành thục đến thế nào đi chăng nữa, cuối cùng vẫn chỉ là thiếu niên, rất dễ xấu hổ.

Đồng dạng bị lật tẩy, sắc mặt Từ Vũ đỏ rực, cúi đầu đi thẳng xuống đài.

Khi thân phận chưa lộ ra còn tốt, một khi lộ ra, nghĩ đến chuyện cả đêm bị nam tử xa lạ ôm ngủ, hơn nữa có rất nhiều người chứng kiến, sau này thật khó nhìn mặt người khác.

Vừa bước xuống đài khảo thí, Từ Vũ bị rất nhiều đệ tử ân cần vây quanh, tức thời bị tình huống này làm cho giật mình, chân tay luống cuống, ném cho người quen duy nhất là Tần Hạo Hiên cái nhìn trông mong.

Gương mặt của Tần Hạo Hiên vẫn còn đỏ bừng đi đến, dùng tay gạt đi đám người vây quanh, bảo vệ Từ Vũ ở sau lưng, nhìn bóng lưng cao lớn dày rộng của Tần Hạo Hiên, trong lòng Từ Vũ dần dần bình tĩnh, không liên quan tư chất và thực lực, nhưng Tần Hạo Hiên thủy chung cho người khác một cảm giác an toàn.

Tránh ở sau lưng Tần Hạo Hiên, kết quả là Từ Vũ thành công để cho Tần Hạo Hiên hút đến rất nhiều ghen ghét, kể cả những người không có lý do gì để hận Tần Hạo Hiên.

Nhận những ánh mắt cừu thù địch ý kia, Tần Hạo Hiên lại chẳng để trong lòng, coi như đây đều là lý do để hấn chạy càng nhanh trên con đường cường giả.

Lúc này Lý Tinh cũng đi đến, xua đi đám người đang vây quanh Từ Vũ, cười chấp tay nói:

- Từ sư muội, ngày hôm qua đúng là có mắt không thấy núi Thái Sơn rồi, không ngờ Từ huynh ốm tong ốm teo lại hóa ra là cô nương thiên kiều bách mỹ, nếu lỡ có đắc tội mong sư muội đừng để bụng.

- Chúc mừng Từ sư muội, cũng không cần sợ người khác bắt nạt, lúc ngủ cũng không sợ bị người giật mất chăn.

Âm thanh Trương Cuồng lạnh lùng truyền ra từ sau lưng Lý Tinh:

- Nhưng Từ sư muội nên tránh xa Tần Hạo Hiên mới tốt, tư chất của ngươi là vô thượng tử chủng, mà vị đồng hương này của ta chỉ là loại yếu ớt vô sắc, cách biệt như trời và đất, nếu như ngươi quá thân thiết với hấn, người khác còn cho rằng hấn là kẻ bám váy đàn bà, hấn rất xem trọng thể diện nhà.

Sắc mặt Lý Tinh khó xem, Trương Cuồng này tên và người thật hợp, cư nhiên công nhiên gây sự, càng nôn nóng đâm chọc Tần Hạo Hiên, nhưng hấn ở trong sự kiêu ngạo phách lối còn có ý xảo trá, trông thấy mình lôi kéo Từ Vũ, lập tức chạy tới phá đám.

Đúng lúc, Hoàng Long chân nhân đứng ở trên đài tuyên bố:

- Năm nay, cuộc khảo thí cuối cùng với đệ tử mới kết thúc, bất luận tiên chủng mạnh yếu, hy vọng các ngươi không kiêu không ngạo, cần cù học tập, nếu không tư chất tốt cũng bị hủy hoại. Các ngươi bây giờ bắt đầu sơ huấn ba tháng, thời gian này có thể quyết định vận mệnh cả đời các ngươi!

Nói xong, do mấy tên trưởng lão mang hơn hai trăm đệ tử mới, cười lên một cái Tiên Vân xa (1) không lồ mà kín mít, đi về nơi gọi là Linh Điền cốc.

(1) Tiên Vân xa: chiếc xe kiểu cổ đại, có mây bao bọc.

Hoàng Đế phong, Chương Giáo đường.

Toàn bộ cao tầng của Thái Sơ giáo đang tụ tập lại đây.

Hoàng Long chân nhân gác tay lên ghế thái sư, sắc mặt ngưng trọng:

- Các vị, chuyện hôm về từ chủng, lệnh các đường phong tỏa mọi tin tức. Nếu tin tức này theo con đường nào lọt ra ngoài, Thái Sơ giáo chúng ta tất bị diệt, khi ấy chẳng ai còn mặt mũi đến gặp các đời tổ sư.

Mọi người đều giật đầu, khí thế lúc tranh đoạt đệ tử chẳng còn chút nào, từng gương mặt cực kỳ ngưng trọng, mọi người đều biết rõ từ chủng là chuyện rất nguy hiểm, nếu để những đại giáo vạn năm kia biết được... chỉ sợ trong nháy mắt họ sẽ đánh lên núi, tuy Thái Sơ giáo có khả năng phản kích để họ rơi mất mấy cái răng, nhưng khẳng định là sẽ bị hủy diệt không còn chút gì! Dù sao thì họ cũng là tông môn trải qua vạn năm, là tồn tại khủng bố.

...

Tiên Vân xa đang không bay lên, xuyên qua tầng mây.

- Lần này vì xuất hiện ba đệ tử tư chất thiên tài từ chúng, chương giáo đặc biệt cho phép bọn người xem toàn cảnh Hoàng Đế phong, cảnh sắc này âm hợp với thiên đạo, là cơ hội khó cầu, các người cẩn thận cảm ngộ!

Sau khi trưởng lão nói xong, cánh cửa vốn đóng chặt của Tiên Vân xa thông thả mở ra, mấy tên trưởng lão bất ẩn, từng đạo Tiên Linh khí bay ra, hộ sơn đại trận thủ hộ Hoàng Đế phong âm âm triển khai, xua tán mây mù.

Cho dù thân phận tôn quý, kiến thức rộng rãi như Tam hoàng tử Lý Tĩnh cũng lộ ra vẻ kích động, bố cục và cảnh trí ở trên Hoàng Đế phong là dựa theo các đời tổ sư cảm ngộ thiên đạo, âm hợp với đại đạo, chỉ cần nhìn một cái cũng khiến tâm cảnh tẩy rửa lắng đọng, đây vốn là tông môn trường thường cho đệ tử có cống hiến to lớn.

Vì ba tên đệ tử từ chúng, hơn một trăm tên đệ tử lẽ ra không bao giờ có cơ hội ngắm nhìn Hoàng Đế phong được hưởng kén, nếu ngộ được một chút, đối với tu hành trong tương lai là cực kỳ có trợ giúp, cho dù chẳng ngộ được điều gì, cũng là vốn liếng để sau này khoát lác với người ta.

Tiên Vân xa ở trên không phi hành vừa nhanh vừa ổn, toàn bộ cảnh sắc trên Hoàng Đế phong thu vào đáy mắt, các loại kiến trúc, từng ngọn cây cọng cỏ đều sinh trưởng tự nhiên đẹp đẽ, làm cho lòng người tâm tình thoải mái, các loại tạp niệm tự nhiên tan biến, sinh lòng bao la rộng rãi.

Người thường xem náo nhiệt, cao thủ xem kỹ thuật, mấy tên trưởng lão ngưng thần trầm tư, ngồi xuống khoan chân cảm ngộ đại đạo, mặc dù bọn hắn là trưởng lão cao quý, nhưng cơ hội được xem toàn bộ cảnh sắc Hoàng Đế phong cũng rất hiếm.

Đám đệ tử mới ngoại trừ số ít ngộ tính cực cao, đại đa số lại chìm đắm trong cảnh sắc mỹ lệ như tiên giới, lầu đài đình các đã đủ làm cho bọn hắn cảm thấy đẹp không sao tả xiết, đừng nói là tiên khí quanh quần Hoàng Đế phong.

Thiên không rộng rãi sáng sủa như tấm gương, xanh lam không một gợn mây, thỉnh thoảng có tiên hạc thông thả bay ngang Tiên Vân xa, làm các đệ tử hưng phấn kêu to gọi nhỏ.

Đỉnh núi của Hoàng Đế phong phảng phất như bị người ta dùng búa phạt ngang, làm lộ ra khối đất bằng cực lớn, Thái Sơ bảo điện đứng sừng sững, chiếm hơn ngàn mẫu đất, nguy nga to lớn, khí phái vô bì, tiên chung quần quanh không dứt bên tai, là nơi mà cả Trường Long quốc hướng về.

Dưới Thái Sơ bảo điện, rất nhiều tiểu viện tinh xảo xinh đẹp dựa vào núi mà xây dựng, trùng trùng điệp điệp, xung quanh là cỏ thụ che trời, ẩn ẩn hiện hiện. Có thể cư trú ở đây, không phải cao nhân tiền bối Thái Sơ giáo cũng là đệ tử hạch tâm.

Tốc độ của Tiên Vân xa cực nhanh, vòng quanh Hoàng Đế phong một vòng, đáp xuống một sơn cốc phía sau Hoàng Đế phong.

Linh Điện cốc, tên như ý nghĩa, đây là một sơn cốc linh khí cực kỳ nồng đậm, tựa như một miếng đất màu mỡ, một đời lại một đời, đám đệ tử tân tân lại ở đây bước đầu tu tiên, trông xuống tiên căn, mọc mầm thành tài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Dẫn linh chủng trong Linh Điện cốc (2)

Thế hệ Tàn Hạo Hiên này cũng không ngoại lệ, ở trong một học đường tinh xảo, hai trăm tên đệ tử mới nhìn thấy một nam tử trung niên, ăn mặc theo kiểu thư sinh xuất hiện.

- Bốn tọa là tiên sư dạy vỡ lòng cho các người, Linh Điện cốc trưởng lão Sở Tài, tiếp theo ba tháng, các người sẽ ở Linh Điện cốc học tập linh pháp, trông xuống tiên căn, mỗi người trong vòng ba tháng thành công phá vỡ mọc mầm, đạt đến Tiên Miêu cảnh, sẽ được tông môn trọng điểm bồi dưỡng, thậm chí được thu nạp vào nội môn, bái vào môn hạ của đường chủ tứ đại đường, mà tiền cấp cho các người nuôi gia đình cũng tăng từ 200 lượng lên 400 lượng một năm, nếu trong vòng ba tháng không có nảy mầm, vậy thì sẽ sắp xếp cho công việc, trở thành đệ tử tạp dịch.

Sở trưởng lão nói thẳng vấn đề xong, mỗi người được phát cho một viên đan dược màu xám, ẩn chứa linh khí nồng đậm, to bằng quả nhãn.

- Hiện tại thân thể các người còn là phàm tục, cảm nhận không đến linh khí thuần chính trong thiên địa, nếu làm từng bước, cho dù ngộ tính thật tốt cũng phải cần một tháng mới cảm nhận được linh khí, vì thế cho các người nhanh chóng tu hành, trong vòng ba tháng tới, mỗi ngày các người đều có thể nhận được một viên Dẫn Linh đan, có thể làm cho các người cảm nhận được linh khí, còn phải bao lâu mới dẫn linh khí vào trong người, thì phải xem vận mệnh của các người. Nhớ lấy, sau khi dùng Dẫn Linh đan, tác dụng của dược hiệu là nửa giờ, nếu thất bại, thì phải chờ ngày hôm sau mới được uống tiếp.

- Dẫn linh khí vào người xem trọng là tư chất và tâm tính, phải giữ cho tâm bình khí hòa, không kiêu không vội, nếu không thì không thể thành công! Nhớ lấy!

Sau khi nói xong cách dẫn linh khí vào người, Sở trưởng lão nhiều lần căn dặn, cuối cùng mới thấp lên một nén hương.

Cây hương này có thể ngưng thần tĩnh khí, lại có thể dùng để xem thời gian, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Cuối cùng cũng có thể tu tiên rồi, hai trăm tên đệ tử mang tâm trạng kích động không thôi tìm chỗ ngồi xuống, bình phục tâm tình, uống Dẫn Linh đan, cho dù là muốn 400 lượng bạc hay muốn bái vào tứ đại nội đường, thì cũng phải mang lòng tự tin thành công, tu luyện càng nhanh càng tốt.

Dẫn Linh đan vừa vào miệng lập tức tan, biến thành một dòng nước chảy ở trong bụng, lát sau Tần Hạo Hiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, nguyên bản không khí vốn không không, nay bỗng quẩn quanh thiên địa linh khí thuần chính, vô hình vô sắc, làm cho lòng người thư sướng.

Tuy lần đầu tiên Tần Hạo Hiên cảm nhận được linh khí, nhưng hắn không lạ lẫm gì, những lúc phụ thân linh hồn lên tiêu xà, hắn đã cảm nhận qua vô số lần.

Cho dù là địa phương hoang vu căn cõi cũng có thiên địa linh khí, chẳng qua hơi mỏng manh mà thôi. Mà rất nhiều linh dược dị thảo cũng tán ra linh khí, tiêu xà chính là dựa vào sự cảm nhận mạnh mẽ với các chủng loại linh khí, mà tìm ra linh dược dị thảo.

Ở trong lúc Tần Hạo Hiên còn chìm đắm trong cảm giác mỹ diệu của lần đầu tiên cảm nhận được linh khí thì trong số đám đệ tử đã có người dẫn linh khí nhập vào thân thể.

- Phanh!

Ở góc Tây Bắc bay lên một đạo khí thể thông thiên, Lý Tĩnh đã thành công dẫn linh khí nhập vào người, hắn xuất thân từ hoàng tộc, từ bé đã được học tập qua, ăn thì linh dược, tắm thì nước thuốc. Vậy nên sức sống của tiên chủng trong hàng đệ tử mới năm nay xứng đáng thứ nhất, ở sau khi nuốt xuống linh đan, khí thể trên người xồng lên, tức thì linh khí dẫn vào người, tưới vào tiên chủng, tiên chủng hơi run nhẹ, khe khẽ thò ra một sợi rễ nhỏ nhỏ.

Dẫn linh khí vào người xong, sắc mặt Lý Tĩnh hồng nhuận, trên người phát ra từng tia linh khí, ánh mắt cũng linh động hơn nhiều. Nguyên bản hắn vốn phong thần tuấn lãng, nay lại thêm một phần ngọc thụ lâm phong, cả người lộ ra khí thế cao cao tại thượng, làm cho người khác muốn thân cận mà lại sinh lòng tự ti.

Lý Tĩnh đã vút mọi người ra phía sau, trong ba tháng tới chỉ cần hắn tập trung toàn lực dẫn linh khí nhập thể, nuôi dưỡng tiên chủng, để tiên chủng nhanh chóng sinh trưởng. Tốc độ này làm chấn kinh thầy giáo võ lòng là Sở trưởng lão, lúc này đang trợn mắt há mồm, gương mặt già nua kích động đến nổi đỏ bừng.

Nghe đồn chương giáo hiện nay, Hoàng Long chân nhân bỏ ra thời gian uống cạn chén trà, mới có thể dẫn linh khí vào người thành công, không hồ là xuất thân từ hoàng gia lại còn có từ chủng, cơ hồ là vừa nuốt xuống Dẫn Linh đan, lập tức thành công dẫn linh khí vào người, phá vỡ vô tiên chủng, vượt qua cửa khẩu đầu tiên trên con đường tu tiên.

Sở trưởng lão len lén thở dài, không trách những vô thượng đại giáo kia vì tranh được một tên đệ tử từ chủng mà đánh nhau toạc đầu, tư chất ngộ tính mạnh mẽ đến như vậy, chỉ cần nhìn tốc độ dẫn linh khí vào người cũng biết ngày sau thành tựu không thể tưởng tượng được!

Dẫn khí nhập thể là bước đầu tiên trên con đường tu tiên, phá vỡ vô tiên chủng, mọc ra tiên căn, đối với người tư chất tuyệt hảo dễ dàng như trở bàn tay, nhưng đối với đa số đệ tử tư chất yếu kém, có thể bị vây khốn ở chỗ dẫn linh khí nhập thể này thật lâu.

Bị Lý Tĩnh làm cho chấn kinh, đại đa số đệ tử mở to mắt, không ít người phát ra tiếng sách sách cảm thán. Sở trưởng lão cẩn thận đếm, chỉ có không đến mười người không bị ảnh hưởng, vẫn nhắm mắt cảm ngộ, mà Tần Hạo Hiên là một cái trong đó.

Ánh mắt của hắn dừng lại ở trên người Tần Hạo Hiên một lát, trên người thiếu niên này tán mát một cỗ linh khí khác lạ, cực kỳ yếu ớt lại dị thường thuần chính, ít nhất so với linh khí của Đại Tự sơn thì tinh thuần hơn nhiều.

Làm một vị tiên sư chuyên môn võ lòng, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy chưa có dẫn linh khí nhập thể, trên người lại tán mát ra linh khí tinh thuần bình hòa đến thế, thật tiếc là tư chất của thiếu niên này lại quá tệ.

Sở trưởng lão còn đang vì vấn đề của Tần Hạo Hiên mà rối rắm, bỗng nhiên bên cạnh Tần Hạo Hiên tuôn ra khí thể chỉ khi dẫn linh khí nhập thể mới có, làm hắn chú ý sang.

Lần này dẫn linh khí nhập thể là Từ Vũ, sau khi dẫn linh khí nhập thể, sắc mặt nàng hồng nhuận, trên người tán mát ra phong tư nữ nhân, ánh mắt sáng ngời của nàng đảo qua Tần Hạo Hiên bên cạnh, thấy hắn còn đang nhắm mắt tiềm tu, thì chẳng thềm đề ý đến ánh mắt hâm mộ và nịnh nọt của người khác, liền nhắm mắt lại hít thở hô hấp, hấp thu linh khí tươi vào tiên chủng, tranh thủ sớm ngày đột phá vào Tiên Miêu cảnh.

Cho dù sự việc phát sinh ngay bên cạnh mình, khí tràng cường đại và khí thể đó cũng không ảnh hưởng đến Tần Hạo Hiên, từ sắc mặt và hô hấp đến xem, hắn không hề vì thành công của người khác mà sinh lòng vội vã, cũng không hề tự ti, loại tâm cảnh bất động như núi thế này cũng khiến Sở Tài thầm khen không dứt, chỉ tiếc cho tư chất của hắn.

Sở trưởng lão còn chưa kịp thôn thức, Trương Cường ở cách đó không xa cũng tuôn ra một cỗ khí thể đặc hữu của dẫn linh khí nhập thể, còn tán ra một cỗ cuồng ngạo, xứng đáng với tâm tính của Trương Cường.

Chỉ trong vòng có ba mươi hơi thở, ba tên đệ tử từ chủng lần lượt dẫn linh khí nhập thể, phá vỡ vô tiên chủng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Đạo tâm cô được một nén hương

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiểu Dao

Loại tốc độ này mặc dù là Sở trưởng lão cũng không nhìn được đồ kỵ, càng khỏi bàn các tân đệ tử, ở ba tên đệ tử tử chủng trước trước sau sau lần lượt thành công, đại đa số mọi người trở nên nôn nóng.

Dẫn linh nhập thể là một quá trình thận trọng, yêu cầu bình tâm tĩnh khí mới có thể làm được, bọn họ tâm phù khí táo cả gan làm liều, tăng tốc dẫn linh nhập thể phá vỡ, nhưng càng tâm phù khí táo liền càng không thể thành công, thậm chí còn có vài tên đệ tử sắc mặt tái nhợt, nếu không phải Sở trưởng lão đứng lúc ra tay cứu giúp, bọn họ sẽ bị linh khí tổn thương thân hồn, cả đời không thể có đại thành tựu gì.

Tam đại thiên tài theo thứ tự dẫn linh nhập thể, vài trăm hơi thở sau, trên người Trương Dương cùng Mộ Dung Siêu cũng tuôn ra khí thể dẫn linh nhập thể, từ dẫn linh nhập thể phá vỡ tiên chủng tốc độ mà so sánh, hơi chủng cùng tử chủng chênh lệch liền xuất hiện.

Tuy nói tư chất không phải thước đo cân nhắc thành tựu tương lai của người tu tiên, nhưng tư chất tốt khởi điểm cao là chẳng cần nghi ngờ.

Thời gian còn lại, mấy đệ tử tiên chủng vô sắc no đủ trước sau dẫn linh nhập thể thành công, từng đợt khí thể ngập trời bốc lên, làm những người khác không thể tĩnh tâm nổi, vì tránh cho bản thân bị tẩu hỏa nhập ma, có người đã ngừng lại.

- Còn một khác.

Sở trưởng lão nhìn nén hương đã đốt hơn phân nửa, nhắc nhở mọi người.

Tức khác, lại có không ít đệ tử lục tục mở to mắt, bọn họ không thể bình tĩnh tâm thần, dù sao còn có ba tháng, không vội một hai ngày.

Thời gian trôi đi, người bỏ cuộc càng ngày càng nhiều, nén hương họ cũng sắp cháy hết, được hiệu của Dẫn Linh đan sắp biến mất, toàn bộ học đường chỉ có Tần Hạo Hiên còn đắm chìm ở trong tu luyện, khác biệt những người khác để ý thời gian, Tần Hạo Hiên hoàn toàn quên mất thời gian, tập trung toàn bộ tinh thần.

Không có sốt ruột, càng không nôn nóng, có chỉ là một trái tim cầu đạo bình tĩnh như nước.

Nhiều lần tiến vào thân thể tiêu xả, Tần Hạo Hiên không giống mọi người, hần vốn nhiều lần tiếp xúc linh khí, cho nên tuy là nhược chủng, lại so với đệ tử tiên chủng đầy đủ càng hiểu linh khí, chỉ là nhược chủng khi tiến hành dẫn đạo linh khí yêu cầu khổng lồ, so với tiên chủng đầy đủ thì khó hơn rất nhiều.

Trong lúc tiên chủng đầy đủ còn chưa có cảm nhận được tiên linh khí, Tần Hạo Hiên đã trước bọn họ một bước cảm nhận được.

Viện này giống như một người chân bị thương, cùng người bình thường tiến hành chạy thi 100 mét, người bị thương chịu thiệt rất nhiều.

Nhưng nếu người bị thương này từ khi cuộc thi bắt đầu cách đích chỉ có 10 mét thì sao?? Cho dù hần bị thương, nhưng cũng có cơ hội thắng.

Tư chất của Tần Hạo Hiên kém, khiến cho Mộ Dung Siêu từng bị hần bị hần một quyền đánh thành mất gấu trúc vô cùng an ủi, hần cùng Trương Cuồng ôm tâm tư, đó là tu thành linh pháp báo thù rửa hận, hung hăng tra tấn Tần Hạo Hiên, làm hần muốn sống không được muốn chết không xong.

Rất nhiều ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tần Hạo Hiên còn đang kiên trì, có kính nể, có khinh thường, mà trong mắt Sở trưởng lão thì tràn đầy thương thức, tư chất của Tần Hạo Hiên không được nhưng đạo tâm chắc chắn, làm tiên sư vỡ lòng, hần biết rõ thời gian dẫn linh nhập thể phá vỡ tiên chủng càng dài, khó khăn càng lớn, nếu đạo tâm không kiên cố, tâm cảnh không bình hoà, căn bản không thể thành công, Tần Hạo Hiên ngồi ngay ngắn, đến bây giờ còn có thể thủ vững bản tâm, hô hấp vững vàng, kiên trì bền bỉ, vô si vô vọng vô cụ, là hần cả đời gặp qua tân đệ tử đạo tâm chắc chắn nhất.

Thời gian sắp hết, nén hương cũng chỉ thừa chút ít điểm đỏ mỏng manh.

Tần Hạo Hiên còn ngồi ngay ngắn, cho dù ngoại giới cực kỳ ồn ào, cũng không thể dao động tâm thần của hần.

Làm địch nhân của Tần Hạo Hiên, Lý Tĩnh cùng Trương Cuồng đều vì nghị lực sức chịu đựng của hần mà khiếp sợ, âm thầm bội phục, đồng thời tự cảnh tỉnh mình, nếu có cơ hội một kích đánh chết Tần Hạo Hiên nhất định không dùng kích thứ hai, loại người này không thể cho hần cơ hội thờ đốc, nếu không nhất định sẽ bị trả thù!

Sở trưởng lão nhìn hương nói:

- Còn có mười tức.

Sở trưởng lão báo giờ càng làm xung quanh nghị luận chăm chọc:

- Ta đoán hẳn khẳng định sẽ không thành công!

- Vô nghĩa, hẳn mà thành công liền không phải nhục chúng!

- Phế vật chính là phế vật, con cóc cũng muốn ăn thịt thiên nga!

.....

- Năm tức!

- Bốn tức!

- Ba tức!

- Hai tức!

.....

Tần Hạo Hiên còn không từ bỏ, sắc mặt bình tĩnh trước sau như một, hô hấp cũng rất vững vàng, loại tâm tính giềng cổ không dao động này, khiến Sở trưởng lão có ý báo giờ, muốn thử xem đạo tâm hẳn đến tột cùng có bao nhiêu kiên cố chân động không thôi.

Mộ Dung Siêu chăm chọc nói:

- Thân là đệ tử nhục chúng thì phải học được đối mặt hiện thực, đạo tâm chắc chắn thì thế nào, còn không phải bởi vì tư chất quá kém mà thất bại chầm dứt?

Không ai cho rằng Tần Hạo Hiên sẽ thành công, ngay cả Sở trưởng lão cũng đã chuẩn bị xong lời nói an ủi, động viên tên tân đệ tử đạo tâm chắc chắn, nghị lực kinh người, tư chất lại kém cỏi này, bảo hẳn sau này không ngừng cố gắng. Nhưng lời nói còn chưa nói ra miệng, trên người Tần Hạo Hiên dâng lên khí thế chấn trụ bọn họ.

Ở một giây cuối cùng, Tần Hạo Hiên rút cuộc dẫn đạo linh khí nhập thể, phá vỡ tiên chủng, thành công mọc ra tiên căn, tiếp theo chính là cảm rể! Rể đã sinh, liền có thể xem như chân chính đặt bước chân đầu tiên lên tu tiên lộ.

Toàn trường ồ lên.

Tất cả mọi người đang chờ chế giễu, nhưng Tần Hạo Hiên thành công hung hăng đánh bọn họ một bạt tai, một đám trọn mắt há hốc mồm, á khẩu không trả lời được.

Sở trưởng lão kêu một tiếng tốt, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo Hiên tràn ngập tán thưởng cùng khâm phục, một đệ tử nhục chúng có đạo tâm chắc chắn cùng nghị lực như vậy, ở ngày đầu tiên sơ huấn thành công phá vỡ tiên chủng, có thể nói tiên vô cổ nhân! Ngay cả Từ Vũ cự nhân ngoài ngàn dặm, chẳng cùng ai nói năng cũng tươi cười ầm áp.

Sở trưởng lão trầm trồ khen ngợi cùng Từ Vũ tươi cười, không thể nghĩ ngờ làm cho Tần Hạo Hiên kéo tới không ít cừu hận, đặc biệt là đám đệ tử không thể chịu đựng kiên trì tiếp kia, vốn đã vì Tần Hạo Hiên thành công mà ghen ghét phát điên, hiện nay lại càng đổ ky.

So sánh với đám người Lý Tĩnh Trương Cuồng, Tần Hạo Hiên thân là nhục chúng cũng không thua ở trên vạch xuất phát, nhưng bản thân Tần Hạo Hiên lại rất không hài lòng, tư chất chênh lệch quả nhiên ảnh hưởng rất lớn, ở lúc ban đầu rất có thể sẽ bị kéo ra tu vì chênh lệch!

Như vậy đi xuống, ngày sau đám người Trương Cuồng sẽ không khách khí với ta! Chẳng lẽ thật sự phải tìm thời gian phụ thể vào tiểu xà đi Tuyệt Tiên Cốc, đánh cuộc vận khí một phen?

So sánh tư chất giữa bản thể và tiểu xà, hẳn không thể không thừa nhận thân thể mình thật quá lỏm, xem ra thực sự cần thiết đi Tuyệt Tiên Cốc một chuyến, tìm một ít linh đan diệu dược rèn luyện thân thể, tăng tư chất lên.

Sở trưởng lão tán dương nhìn Tần Hạo Hiên một cái, thống kê nhân số dẫn linh nhập thể, hai trăm tên tân đệ tử chỉ có mười người thành công dẫn linh nhập thể, đây mới là ngày sơ huấn đầu tiên, con số này đã làm Sở Tài mừng rỡ như điên.

Kế tiếp là sơ tu công pháp, Sở trưởng lão phát cho mỗi người một quyển sách nhỏ, bên trong ghi lại Dẫn Khí thuật cơ sở nhất, đệ tử đã dẫn khí nhập thể có thể tu luyện Dẫn Khí thuật, hấp thu linh khí tươi Tiên Miêu, thúc giục Tiên Miêu trưởng thành nhanh hơn, chỉ cần Tiên Miêu phá vỡ, đó chính là tầng thứ hai Tiên Miêu cảnh.

Những đệ tử chưa có đạt tới dẫn khí nhập thể một mặt miễn cưỡng tu tập Dẫn Khí thuật, một mặt chờ ngày mai tiếp tục dùng Dẫn Linh đan, nếu chỉ

dùng dẫn đạo thuật, chậm thì một hai năm, nhiều thì mười năm tám năm mới có thể phá vỡ thành công.

Dẫn Khí thuật tự nhiên không làm khó được loại thiên tài như Lý Tĩnh, Trương Cuồng, cơ hồ là vừa thấy đã hiểu vừa học liền thông, bắt đầu điền cuồng hấp thu thiên địa linh khí phụ cận, để Sở trưởng lão lú lười không thôi, chiều như vậy đi xuống, nãy mầm chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa sẽ chẳng bao lâu.

Tuy Tần Hạo Hiên cũng thành công, lại không có ngộ tính cùng thiên phú như đệ tử từ chúng, không thể nhảy mất luyện thành Dẫn Khí thuật, chỉ có thể giống như những người khác, từng bước tu tập.

Đào mất màn đêm buông xuống, đệ tử tạp dịch của Linh Điện Cốc đã an bài tốt nơi ăn chỗ ngủ cho đám tân đệ tử, Sở trưởng lão nói:

- Đạo tu hành không thể đóng cửa tự làm, Linh Điện cốc cũng có không ít sư huynh, các người cố gắng thỉnh giáo bọn họ, ngày mai ta sẽ giảng giải cho các người một ít cơ sở tu tiên thường thức, mạng bọn người phân biệt một ít được liệu.

Hắn lại nói mấy điểm quan trọng khi vận khí dẫn khí rồi rời đi, để cho bọn họ tự hành tu luyện.

Linh Điện cốc ngoại trừ địa phương sơ huấn cho đám tân đệ tử nhập môn, còn có rất nhiều đệ tử tạp dịch nhập môn mười mấy năm thậm chí mấy chục năm, phần lớn bọn họ dừng lại ở tầng thứ nhất gieo trồng tiên căn hoặc tầng thứ hai Tiên Miêu cảnh sơ kỳ không tiến thêm được, an bài bọn họ ở Linh Điện cốc gieo trồng linh dược cung cấp cho tông môn sử dụng, nếu không có kỳ ngộ to lớn đột phá cảnh giới, cả đời này cũng chỉ đành ăn no chờ chết, vô vọng dương danh.

Đối với đám đệ tử tạp dịch không còn hy vọng gì này, mỗi lần tân tấn đệ tử nhập môn tiến hành sơ huấn chính là một cơ hội.

Từng có đệ tử tạp dịch lấy lòng đệ tử thiên tài đang tiến hành sơ huấn, sau này tên đệ tử thiên tài kia trưởng thành, liền giúp hắn thoát ly thân phận đệ tử tạp dịch, hưởng hồ lần này còn có ba từ chúng, hai hồi chúng, có thể nói là đệ tử tư chất tốt nhất của Thái Sơ giáo từ khi khai sơn lập phái tới nay, dù nịnh bợ một đệ tử hồi chúng, cũng nhận được ích lợi vô cùng.

Đi vào ký túc xá, đã có không ít đệ tử tạp dịch chờ lâu, ân cần giúp những đệ tử thiên tài, tìm ký túc xá, các loại sự việc đều an bài thỏa đáng.

Trong Linh Điện cốc, đệ tử tạp dịch gieo trồng linh dược có đến mấy trăm người, nhưng đệ tử tiên chúng có màu chỉ ít ỏi năm người, tự nhiên là sự nhiều chao thiếu, hơn nữa tu tiên không chỉ trông vào tư chất của tiên chúng mà dự đoán thành tựu, không ít đệ tử tạp dịch chậm chân bắt đầu nhìn về phía tân đệ tử nhược chúng, tìm lấy một tên thuận mắt, có khi lại mèo mù vớ phải chuột chết, vì mỗi năm đều có đệ tử nhược chúng bộc lộ tài năng.

Trong đám đệ tử nhược chúng, khí chất khí thế của Tần Hạo Hiên tự nhiên làm người động dung nhất, hơn nữa chuyện hắn kiên trì đến cùng phá vỡ thành công cũng được truyền ra, một đệ tử tạp dịch sau khi quan sát, quyết định kéo gần quan hệ với Tần Hạo Hiên.

Hắn mới vừa đi lên, Trương Cuồng đã mang theo mấy đệ tử tạp dịch lấy lòng đi tới, chỉ vào Tần Hạo Hiên nói:

- Vị này là đồng hương của ta, là bạn tốt Tần Hạo Hiên, ở Đại Điện trấn Tần huynh thường chỉ điểm ta công phu, năm trước cùng hắn luận bàn ta không cẩn thận gây mấy cây xương sườn, ở trên giường nằm ba bốn tháng, đáng tiếc, thân thủ hắn tốt như thế, vậy mà là nhược chúng vô sắc, chỉ sợ vô vọng nãy mầm, còn xin các vị sư huynh nể mặt mũi ta, sau này quan tâm hắn nhiều hơn!

Ý tứ của Trương Cuồng quá minh bạch, những đệ tử tạp dịch kia đều là lão thành tinh, ai không nghe được ý tại ngôn ngoại, lập tức nhìn Tần Hạo Hiên cười âm trầm, sôi nổi đáp ứng Trương Cuồng nhất định chăm sóc Tần Hạo Hiên kỹ càng.

Mà tên đệ tử tạp dịch kia vốn định tới bắt chuyện với Tần Hạo Hiên sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, vội vàng quay đầu bỏ đi, thật sự đi lại với Tần Hạo Hiên, sau này chết như thế nào cũng không biết.

Trương Cuồng là từ chúng, tư chất tiềm lực vô hạn, tương lai thành tựu không thể hạn lượng, các đệ tử tạp dịch đó đang lo không biết làm sao nịnh bợ nhân vật thiên tài này, Trương Cuồng lại chủ động mở miệng tạo cơ hội, bọn họ một đám xăn áo xoa tay, nếu không phải vì môn quy nghiêm cấm đệ tử nội đấu, sợ là bọn hắn đã lập tức xông lên đánh ngã Tần Hạo Hiên tranh công.

Tuy nói đám lão đệ tử trong Linh Điện cốc tư chất tệ hại, nhưng không thiếu Tiên Miêu cảnh, đã tu hành qua mười năm tám năm thậm chí mấy chục năm, Tần Hạo Hiên tự nghĩ không phải đối thủ, trong lòng cảm thấy nguy cơ mãnh liệt.

Không tốt! Những người này vì nịnh bợ Trương Cuồng, chuyện gì cũng dám làm! Hiện tại ta căn bản không phải đối thủ của bọn họ! Cần thiết nghĩ cách mau chóng tăng tu vi lên, cầu tự bảo vệ mình! Xem ra tới nay không thể không đi Tuyệt Tiên Cốc đánh cuộc vận khí! Nhìn xem nơi đó có phải giống như sư huynh đã nói không, có linh dược đan dược, nếu tìm được mấy loại thiên tài địa bảo, hẳn có thể giúp bản thân đề thăng tu vi?

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Trong Sách Có Bảo Bối

Đêm lặng người vắng, Tần Hạo Hiên phụ thân lên tiểu xà, lần mò đến Tuyệt Tiên Cốc.

Tốc độ của tiểu xà rất nhanh, một nén hương đã vượt qua Hoàng Đế phong, xuyên qua tám mươi ngọn núi nhỏ, đi đến bên ngoài Tuyệt Tiên cốc âm khí sâm sâm, tà độc bao quanh.

Tần Hạo Hiên ngẩng đầu, thấy cửa vào Tuyệt Tiên Cốc khói đen vần vũ, xung quanh mùi đậm hoang tàn vắng vẻ, ngọn cỏ không mọc nổi, chẳng hề có lấy bóng dáng phi cầm tau thú.

Tiếp cận cửa vào Tuyệt Tiên Cốc, một cỗ áp lực truyền đến, phảng phất như một tảng đá đè nặng lên người, cất bước khó khăn. Mỗi khi tiến lên một bước, áp lực càng lớn một phần.

Nghĩ đến tình cảnh khó khăn của mình, cho dù độc khí đáng sợ hơn nữa, Tần Hạo Hiên chỉ đành liều mình, đánh cuộc tiểu xà vạn độc bất xâm, sau đó cắn răng tiến vào.

Trong Tuyệt Tiên Cốc mây đen che trời, thỉnh thoảng có vài đạo sấm chớp sáng loé lên, đánh xuống mặt đất đen thui đã thấm đẫm độc khí mà trở thành vừa khô vừa cứng, đưa mắt nhìn cảnh vật hoang vu, nơi nơi tường đổ hổ trũng, trên đất rải rác nhiều pháp bảo vỡ vụn tan nát nằm vất vưởng, bị độc khí ăn mòn ngàn năm khiến gỉ sét loang lổ, tàn ra mà khí thấu xương bức người.

Mấy ngọn núi đá cao trăm thước cách đó không xa, một ngọn bị đập vỡ hơn nửa, đứng một mình quý dị, một ngọn gần đó bị xuyên thủng, vết thủng có đường kính tới ba mươi thước, có thể nhìn thấy màn trời xám xịt đen tối bên kia.

Những tàn tích phá hoại viễn siêu khả năng người thường này, là do năm đó Tiên Ma đại chiến lưu lại sao? Tần Hạo Hiên chấn kinh tự hỏi.

- Di, vật sống!

Trong khi Tần Hạo Hiên đang nhìn quanh bốn phía thì bên trái có tiếng nói.

Cẩn thận nhìn sang, một thân thể to lớn và xấu xí đang dựa lên một thân cây khô ở ngoài trăm thước, màu sắc thân thể này cùng cảnh vật trong cốc một màu, không để ý kỹ còn tưởng là một bộ phận của thân cây khô nọ.

Nhìn thân thể đó khó nhọc thở từng hơi, một bộ dầu hết đèn tắt tới nơi, còn đang cố kéo dài hơi tàn, Tần Hạo Hiên lại chú ý đến cách thân thể nọ mười thước, có một cây dược thảo nhỏ ánh vàng lấp lánh, phát ra linh khí cực kỳ tinh thuần, lấy khả năng cảm giác thiên bẩm của tiểu xà, chỉ nhìn qua cũng biết không phải phạm phẩm.

- Tiểu xà a tiểu xà, người bé nhỏ nhưng tài năng thật lớn a, có thể đi vào chỗ này mà chưa chết thì đã xem như có linh rồi.

Thân thể nọ nói:

- Ta đã dầu hết đèn tắt tới nơi, chẳng còn hy vọng rời khỏi cốc, vì không muốn công pháp bản thân thất truyền, ta truyền tuyệt học cho người được không?

Tần Hạo Hiên cảnh giác nhìn chủ nhân thân thể nọ, không hề cử động, ánh mắt ánh lên nét nghi ngờ.

- Ta là Bất Tử Vu Ma, tung hoành thiên hạ mấy ngàn năm, chẳng cần lừa ai, nói truyền cho người thì sẽ truyền cho người, người đến đây chẳng phải vì tìm bảo bối sao? Tuyệt học của ta ở tu tiên giới là công pháp đỉnh cấp, người còn không động tâm sao?

Chủ nhân thân thể nọ có chút giận dữ, nguyên bản thân thể có vẻ dầu hết đèn tắt lại phát ra một cỗ khí tức dọa người, tựa hồ nếu như Tần Hạo Hiên không đồng ý, Bất Tử Vu Ma sẽ lập tức nhảy dậy bóp chết hắn ngay, khiến Tần Hạo Hiên liên tiếp lùi về sau, bất quá chờ một lúc sau, cũng không thấy Bất Tử Vu Ma nhảy dậy.

Bấy giờ Tần Hạo Hiên mới quay sang tìm hiểu Tuyệt Tiên Cốc, thử đi vài bước, phát hiện mỗi ra một bước, áp lực lại lớn thêm một phần.

Từ năng lực hiện tại, hắn tối đa chỉ có thể bò đến bên cạnh gốc dược thảo màu vàng kia.

Trong Tuyệt Tiên Cốc khí độc khắp nơi, hắn cũng không biết cây dược thảo này là tiên thảo hay độc thảo, nếu là độc thảo, ăn vậy có thể mất mạng, nhưng nếu là tiên thảo mà bỏ qua, há chẳng phải uống phí?

Khi Tần Hạo Hiên do dự có nên đến hái cây dược thảo kia không, Bất Tử Vu Ma bỗng nhiên lặng không phát ra một đạo pháp quyết màu tím kỳ diệu, mang theo âm thanh tựa như thiên quân vạn mã lao nhanh chém giết, bắn thẳng vào óc Tần Hạo Hiên, khiến Tần Hạo Hiên sợ đến mức hồn bất phụ thể, cho rằng ma đầu kia muốn ra tay với mình, nhưng dưới áp lực của Tuyệt Tiên Cốc, hắn không có khả năng tránh né, chỉ có thể trợn mắt nhìn đạo pháp quyết kia bắn vào đầu.

- Đây là độc môn tuyệt học Đạo Tâm Chung Ma của ta, tu luyện đến khi tinh thần sẽ cực kỳ lợi hại. Sơn cốc này quá đáng sợ, chẳng ai có thể vào, vì không muốn nó thất truyền, ta truyền nó cho người.

Trong khi Tần Hạo Hiên cho rằng mình chắc chắn phải chết, lại phát hiện trong đầu bỗng nhiên có rất nhiều văn tự huyền ảo khó hiểu, phảng phất như mạnh mẽ khắc vào trí nhớ hắn, mà bản thân an nhiên vô sự, liền minh bạch lão ma này ngoài mạnh trong yếu, chỉ cần không cần lại gần hắn, hắn sẽ không có khả năng làm bị thương mình.

Tần Hạo Hiên ở dưới ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm của Bất Tử Vu Ma, chịu lấy áp lực trong Tuyệt Tiên Cốc trườn tới, khoảng cách chỉ ước chừng trăm thước, Tần Hạo Hiên lại tốn mười phút mới đến bên cạnh cây thảo dược màu vàng nọ.

May là thân thể của tiểu xà đủ mạnh mẽ, nếu không không cần những độc khí kia, chỉ cần áp lực tích lũy, một mỗi bước trong cốc cũng đủ để làm người tan xương nát thịt.

Nhìn thấy tiểu xà còn chưa tu luyện mà đã lợi hại đến vậy, Bất Tử Vu Ma cách đó không xa ánh mắt lập loè, tựa hồ cực kỳ vừa lòng kẻ truyền nhân mình lựa chọn này, Tần Hạo Hiên cũng không biết hắn đang tính toán cái gì, nhưng nếu hắn không gây nguy hại cho bản thân thì cũng lười để ý.

Cây dược thảo màu vàng này chỉ cao ba bốn tấc, cả người màu vàng, hơi giống hoa sen, ở trên thân cây khẳng khiu chỉ có một phiến lá vàng rực, tựa hồ chỉ cần một trận gió sẽ bị thổi ngã, tuy tán xạ linh khí mạnh mẽ, nhưng Tần Hạo Hiên không dám ăn vào, vạn nhất đây là một cây độc thảo thì mình sẽ bị độc chết.

Nghĩ đến ban ngày còn phải học tập, chưa quyết định được nên Tần Hạo Hiên tạm thời lùi lại, rời Tuyệt Tiên Cốc.

Ngày hôm sau, Tần Hạo Hiên kéo lê thân mình, mang theo cặp mắt gấu trúc đến học đường, bởi vì là ngày đầu tiên sơ huấn, buổi sáng nửa canh giờ vẫn tiến hành thổ nạp linh khí. Lại có vài tên tân đệ tử dẫn linh nhập thể, phá vỡ tiên chủng, mà số ít đệ tử như Tần Hạo Hiên đã phá vỡ tiên chủng, thì chuyên tâm tu tập Dẫn Khí thuật đổ vào tiên căn, sớm ngày này mằm.

Trong nửa canh giờ thổ nạp này, Tần Hạo Hiên tu tập Dẫn Khí thuật lại cảm thấy tiến triển thật chậm chạp, loại thiên tài Trương Cuồng thổ nạp thiên địa linh khí lại như cá voi hấp thủy, chẳng bù Tần Hạo Hiên Dẫn Khí thuật lúc được lúc không, thu nạp linh khí chẳng bằng 1% bọn hắn, càng vì di chứng khi phụ thân vào tiểu xà, khiến hắn trong lúc nhắm mắt đã toạ lại ngủ gục.

Thẳng đến lúc vào học, Sở trưởng lão đứng trên bục giảng, bắt đầu giảng giải rất nhiều cơ sở thường thức của tu tiên giới, Tần Hạo Hiên cố tình táo để nghe, nhưng mí mắt tựa như nặng ngàn cân, liên tục ngập, thu hút sự chú ý của mọi người, cũng khiến cho Sở trưởng lão phật ý, cảm tình bị hạ xuống một chút.

Làm cho Sở trưởng lão phát chán là, ban đầu Tần Hạo Hiên còn chỉ ngập, nhưng chốc sau thế mà gục xuống bàn ngủ, tiếng ngáy truyền ra liên miên không dứt.

Ngày hôm qua Sở trưởng lão còn có hảo cảm với Tần Hạo Hiên, cho rằng tuy tư chất hắn kém nhưng đạo tâm chắc chắn, có thể thành tài, nhưng với biểu hiện hôm nay của Tần Hạo Hiên thật đảo lộn lại ấn tượng của Sở trưởng lão.

Đây là lần đầu tiên trong mấy chục năm làm tiên sư vỡ lòng của hắn, gặp phải tên học trò ngủ ngay ngày đầu đi học, nếu đó là đám thiên tài như đệ tử từ chủng thì còn chấp nhận được, nhưng chỉ một tên vô sắc kém cỏi dựa vào cái gì ngủ gật??

Sở trưởng lão khục một tiếng thật to, mong đánh thức Tần Hạo Hiên lại chẳng có kết quả gì, ngữ khí bất nhẫn nói:

- Hôm nay ta nói cho các ngươi nghe về tu tiên lục nghệ, tu tiên lục nghệ là Pháp Đan Khí Phù Trận Ngự, Pháp là linh pháp đạo thuật, Đan là thuật luyện đan, luyện chế linh đan diệu dược, Khí là thuật luyện khí, chế tác các loại pháp khí, Phù là chế phù, chế tạo ra các loại linh phù, Trận là bày trận, Ngự lại chia làm hai loại, một là phương pháp điều khiển pháp khí, hai là ngự thú thuần thú.

Hơn 200 tên tân đệ tử đều tập trung nghe giảng, lật đặt ghi chép, trừ tiếng giảng của Sở trưởng lão còn lại lặng ngắt, tiếng ngáy của Tần Hạo Hiên thật nổi bật chói tai, kết quả nhận lấy một đám ánh mắt kinh dị và khinh bỉ.

- Phế vật.

Trong đầu Trương Cuồng bật ra hai chữ, nếu nói Tần Hạo Hiên nỗ lực chăm chỉ, hắn còn có vài phần lo lắng, hiện tại Tần Hạo Hiên như vậy hắn liền chẳng thêm lo ngại, chỉ cần mình linh pháp tiểu thành, tìm chỗ nào vắng người là có thể khiến Tần Hạo Hiên bốc hơi khỏi nhân gian.

Gỗ mục không thể đeo gót, ánh mắt Lý Tịnh cũng đảo qua trên người Tần Hạo Hiên, nhưng chẳng dừng lại lâu, cuối cùng lại nhìn Trương Cuồng thật kỹ, Tần Hạo Hiên không đáng hắn lãng phí thời gian để chú ý, nhưng Trương Cuồng lại bất đồng, chương giáo tương lai Thái Sơ giáo nhất định ra từ một trong ba gã đệ tử thiên tài bọn hắn, trừ Từ Vũ là nữ tử, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hắn chính là Trương Cuồng.

Trương Cuồng cũng chú ý tới Lý Tịnh, hai gã đệ tử từ từ chủng vô thượng ánh mắt vừa chạm vào liền tách ra, đều nhận ra sự tàn nhẫn trong ánh mắt của nhau, chẳng ai nhường ai.

Từ Vũ dùng khuỷu tay đụng chạm Tần Hạo Hiên, chẳng ngờ Tần Hạo Hiên ngủ say chẳng hề cảm giác, tiếng ngáy phát ra như cũ, làm cho cả sảnh đường cười to.

Chỉ thấy Từ Vũ vốn nhút nhát, nay đó bừng cả mặt, ra vẻ giận dữ nói to:

- Cười cái gì mà cười!

Nhất thời mọi người yên tĩnh.

Dù sao cũng là đệ tử từ chủng vô thượng, những người kia ở dưới sự giận dữ của Từ Vũ ngậm miệng lại, bọn họ thật không ngờ tính tình Từ Vũ nhu

nhược, lại ra mặt cho Tần Hạo Hiên, vừa giặt mình vừa có chút hâm mộ ghen ghét.

Bị người vốn nhu nhược như Từ Vũ quát tuy trong bụng không vui, nhưng chẳng ai dám để lộ. Chuyện cười, đắc tội một tên đệ tử từ chủng tiềm lực vô hạn, này là rất ngu ngốc.

Nếu những người khác vì che chở cho đệ tử ngủ gật trong lúc học tập mà lớn tiếng trong lớp, Sở trưởng lão đã sớm đuổi ra ngoài, nhưng đệ tử từ chủng vô thượng lại bất đồng, hần đổi sắc mặt mấy lần, cuối cùng bình tĩnh xuống, chẳng hề để ý đến Tần Hạo Hiên nữa. Dù sao mặt mũi của đệ tử từ chủng là phải cho.

Đồng thời trong lòng vì Tần Hạo Hiên mà thờ dài, nếu hần không tự bỏ bê mình như vậy, lấy đạo tâm của hần, gấp thêm kỳ ngộ gì mà nói, tương lai thành tựu cũng không thấp, nhưng xem ra, đã định trước cả đời làm đệ tử tạp dịch.

Tần Hạo Hiên ngủ thẳng đến khi trời chiều, bấy giờ mới lười nhác mở mắt, nhìn Sở trưởng lão, vỗ đầu một cái than hồng rồi, hôm nay chính là ngày đầu tiên sơ huấn nha!

Trong khi Tần Hạo Hiên ảo não vì không nghe giảng bài cả ngày, Từ Vũ ở bên cạnh đưa sang bút ký của nàng.

Mở bút ký của Từ Vũ, một cổ u hương bay ra, nét bút lông tinh tế đẹp để viết lấy trọng điểm của bài giảng, ở phía sau vài trang còn vẽ chút ít hoa cỏ.

Tần Hạo Hiên cười cười, nữ hài tử đều thích viết viết vẽ vẽ, Từ Vũ cũng không ngoại lệ, bèn không để ý đến, tiếp tục xem giáo trình.

Giáo trình lập tức thu hút sự chú ý của Tần Hạo Hiên, trong đó ghi lại một thứ hần chưa từng nghe qua, gọi là thần thức trùng kích.

Thần thức trùng kích là sau khi đến một thực lực nhất định, khi tu luyện linh hồn sẽ sinh ra phương pháp công kích, có thể làm đối thủ nháy mắt đình trệ, cũng có thể dùng thần thức để bố trí ảo cảnh, thậm chí làm cho đối phương hồn phi phách tán, thần hồn càng cường đại, thực lực càng tinh thâm, thần thức công kích càng mạnh.

Còn có loại phương pháp công kích thần kỳ như vậy, chỉ xem giới thiệu sơ lược liền thấy rất bất phàm, Tần Hạo Hiên nhất thời kích động, bất quá lời nói phía dưới giống như dội cho hần một chậu nước lạnh, thần thức công kích thấp nhất cũng phải cường giả Tiên Anh Đạo Quả cảnh mới có thể tu luyện.

Tiên Anh Đạo Quả cảnh, đó là cấp bậc của lão tổ tông môn, xem ra sau này phải chăm chỉ nghe giảng, nếu không phải Từ Vũ ghi chép kỹ càng rõ ràng, mình chẳng phải là không biết. Nghĩ vậy, hần ném cho Từ Vũ một ánh mắt cảm kích.

Đến khi hần xem bút ký đến một chỗ, trong lúc vô tình lại nhìn đến mấy cọng hoa hoa cỏ cỏ, trong lòng nhất thời lộp bộp, kích động đến tròn tròn mắt, gắt gao nhìn chăm chăm một gốc cây trong đó.

Từ Vũ ghi chú ở dưới bức vẽ: Nhất Diệp Kim Liên, toàn thân sắc vàng rực rỡ, sinh ra ở nơi chí âm chí độc, mỗi một trăm năm sinh một lá cây, nhiều nhất sinh ra chín lá cây, cho nên lại gọi là Cửu Diệp Kim Liên, chín chiếc lá là khi thành thực, lúc này được hiệu tốt nhất, là tài liệu luyện đan cực phẩm. Bất quá mặc dù chỉ mọc một lá Nhất Diệp Kim Liên, cũng đủ để luyện ra Hư Hoàn đan, Hoá Sinh đan...

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chưa học đan đạo đã liêu nuốt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Dựa theo bài giảng mà Từ Vũ ghi chép, Hư Hoàn đan, Hoá Sinh đan là đan dược cực kỳ cao cấp, loại đan dược này ngay cả cao thủ như thủ tọa của tứ đại đường cũng không dám uống, chỉ có Tiên Anh Đạo Quả cảnh dám dùng, mà toàn bộ Thái Sơ giáo, trừ chương giáo Hoàng Long chân nhân, cũng chỉ có bốn vị lão tổ tông là Tiên Anh Đạo Quả cảnh, trong đó một vị vài thập niên trước thọ nguyên hao tận chết già, hai vị hàng năm bề quan không để ý tục sự, một vị khác thọ nguyên sắp hết, khắp nơi tìm kiếm thiên tài địa bảo kéo dài thọ nguyên.

Nhất Diệp Kim Liên, thế mà là Nhất Diệp Kim Liên! Linh dược cực phẩm ngay cả lão tổ tông trong giáo cũng đau khổ tìm kiếm!

Tần Hạo Hiên kích động, cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, con buồn ngủ còn sót lại lập tức bị thổi bay, xem ra ngày mai còn phải ngủ gật trong lớp thêm một lần, bởi vì hần quyết định đêm nay nhất định phải đi Tuyệt Tiên Cốc hái bảo bối kia xuống, có bảo bối như Nhất Diệp Kim Liên, cho dù bị người ta khinh bỉ cũng chấp nhận.

Thật vất vả chờ đến khi màn đêm buông xuống, đoàn người ăn cơm chiều xong đều từng người ngồi xếp bằng tu luyện, ở trên người mấy tên đệ tử từ chủng kia, linh khí xung quanh sôi trào, tựa hồ như uông dương đại hải, mạnh mẽ hấp thu linh khí, tốc độ này làm Sở trưởng lão cũng cảm thán không ngừng, đây chính là tư chất của đệ tử từ chủng a!

Ở bốn phía hai gã đệ tử hồi chủng, linh khí cũng thật nồng đậm, tiếc là tốc độ hấp thu rõ ràng không bằng được đệ tử từ chủng, nhưng so với đám đệ tử tư chất yếu kém thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Linh Điện cốc ở trong Đại Tự son là địa phương linh khí tương đối sung túc, tốc độ hấp thu linh khí hơn xa địa phương khác, nhưng Tần Hạo Hiên lại chỉ có thể hấp thu được rất ít linh khí, đừng nói đám đệ tử từ chủng, chỉ so với Trương Dương, Mộ Dung Siêu cũng cách biệt một trời một vực.

Nếu nói đám đệ tử từ chủng như Trương Cường tốc độ nhanh như thỏ, vậy thì đám đệ tử nhược chủng như Tần Hạo Hiên tốc độ có thể sánh như rùa!

Không được, cứ như thế này, không tới ba tháng khoảng cách giữa hai bên sẽ bị kéo ra, đến lúc đó bất kể là Trương Cường hay Lý Tĩnh, đều sẽ không dễ yên cho mình.

Tần Hạo Hiên cắn răng một cái, quyết định tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp.

Loại công pháp này là công pháp của Ma đạo, tu luyện có nguy hiểm hay không? Tần Hạo Hiên không dám chắc chắn, nhưng vì không bị tụt hậu so với đám người Trương Cường, tương lai không bị người ta tùy ý nấn bóp đè ép, hắn quyết định liều một lần!

Đám văn tự huyền ảo của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp hiện lên ở trong đầu hắn, phần giới thiệu ngắn gọn: Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp là đại pháp vô thượng, truyền thừa của vô thượng ma thần.

Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp đệ nhất thiên khác biệt với loại công pháp cấp thấp như Dẫn Khí thuật, ngoài ra còn giải thích rất rõ ràng, tuy Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp là công pháp Ma đạo, lại yêu cầu công pháp của Tiên đạo phụ trợ tu luyện, nếu không tu luyện Tiên môn đạo pháp, chỉ tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp cũng không thành.

Tần Hạo Hiên thử vài lần liền thành công dẫn khí, cảm thấy thiên địa linh khí tràn vào đan điền hắn như sông lớn cuộn cuộn, liên miên không dứt, tưới lên tiên chủng.

Một đạo chân khí màu xám đen vẫn luôn bám đan điền Tần Hạo Hiên, cũng theo theo dòng thiên địa linh khí, lặng yên tiến vào tiên chủng của Tần Hạo Hiên.

Tốc độ hấp thu linh khí tăng lên vô số lần khiến trong lòng Tần Hạo Hiên mừng như điên, lại vội vàng dừng lại, bản thân hắn chỉ là một đệ tử yếu kém, nếu tốc độ hấp thu linh khí quá nhanh sẽ bị hoài nghi, nhưng đến quanh người hắn lại yên tĩnh, đừng nói linh khí sôi trào, ngay cả linh khí bị tập trung lại cũng không có chút dấu hiệu.

Tần Hạo Hiên mừng thầm, nguyên lai Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp hấp thu linh khí yên tĩnh như thế, chẳng lo bị người khác nhìn ra, kỳ thật đây là đặc trưng của công pháp cao cấp, nếu tất cả đều giống như công pháp nhập môn Dẫn Khí thuật, như vậy thì đám lão tổ hấp thu linh khí, chẳng phải sẽ khiến thiên địa biến sắc, gió nổi mây vần y như tận thế?

Lại tiếp tục tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, Tần Hạo Hiên hấp thu linh khí đã nhanh hơn dùng Dẫn Khí thuật rất nhiều lần, thậm chí sắp sửa ngang ngửa với đám hồi chủng Trương Dương Mộ Dung Siêu, bất quá so với Trương Cường, Lý Tĩnh vẫn thua kém thật xa, chẳng trách ai cũng nói đệ tử từ chủng đều là được trời thương, là bảo bối của tu tiên giới, càng khiến Tần Hạo Hiên quyết tâm quay vào Tuyệt Tiên Cốc, hái xuống đoá Nhất Diệp Kim Liên kia ăn.

Tu luyện vài giờ, trời đã vào đêm, đám đệ tử khổ tu đã lục tục đi ngủ, khác khổ tu luyện tuy rằng trọng yếu, nhưng hiện tại bọn hắn vẫn là phàm thai nhục thể, tu hành quên ăn quên ngủ kết quả sẽ ngược lại, huổng hỏ tu luyện là việc khổ sở nhọc nhằn, cho nên bất kể đệ tử thiên tài hay phế vật, đặt mình xuống là lập tức phủ phủ ngủ mất.

Tuy Tần Hạo Hiên rất mệt, nhưng vì mau chóng tăng thực lực, chờ mọi người ngủ say liền bám vào người tiểu xà, lật đật chạy thẳng đến Tuyệt Tiên Cốc.

Dù đêm nay trời quang trăng sáng, không trung sáng lãng, nhưng phụ cận Tuyệt Tiên Cốc mây đen dày đặc, u ám thâm trầm, ở trong cốc truyền ra tiếng gió rít gào thê lương.

Đã có kinh nghiệm đêm qua, Tần Hạo Hiên chẳng hề do dự tiến thẳng vào.

- Người lại đến!

Tần Hạo Hiên mới vừa bước vào Tuyệt Tiên Cốc, Bát Tử Vu Ma nằm không xa ở cửa cốc liền cất lời kêu gọi, Tần Hạo Hiên chẳng để ý tới, một lòng tiến thẳng đến cây Nhất Diệp Kim Liên.

Tới gần cây Nhất Diệp Kim Liên, trái tim Tần Hạo Hiên không nhìn được phanh phanh nhảy lên, đây chính là linh dược cấp bậc của đám lão tổ tông Thái Sơ giáo dùng, nếu cầm đi luyện đan có thể đảm bảo bảo tồn được lực hao mòn thấp nhất, nếu cứ thế ăn sống, được lực sẽ lãng phí hơn phân nửa.

Hái xuống Nhất Diệp Kim Liên, Tần Hạo Hiên quyết định nuốt sống nó ngay, tuy lãng phí, nhưng hắn không thông luyện đan, càng không cần nói cầm loại bảo bối này luyện chế đan dược.

Nhờ người khác luyện đan, sau đó chia đôi!

Tần Hạo Hiên chợt nghĩ đến cách này, nhưng bị hấn nhanh chóng phủ định, nếu bí mật về chuyện hấn có thể phụ thân lên con tiểu xà, còn có thể tự do ra vào Tuyệt Tiên Cốc để người ngoài biết, rất có thể ngay cả lão tổ tông môn cũng sẽ sinh ra tham muốn, đến lúc đó bắt hấn lại, buộc hấn thành cu li chuyên vào cốc tầm bảo, còn chẳng thêm cho hấn thứ tốt nào.

Để tránh hậu hoạn, lãng phí liên lãng phí, Tuyệt Tiên Cốc to như vậy, bên trong thiên tài địa bảo chỉ sợ nhiều vô số kể. Chỉ cần mình không bại lộ, Tuyệt Tiên Cốc chính là kho báu cá nhân của hấn, cho dù lãng phí cũng lãng phí không hết.

Tần Hạo Hiên đang muốn rời đi, Bất Tử Vu Ma liền nóng vội.

- Uy uy, ta nói này tiểu xà, ngươi định cứ như vậy ăn vào sao? Tuy Cửu Diệp Kim Liên này chỉ mới mọc ra một lá, nhưng cũng là bảo bối khó cầu nha! Nếu dùng luyện đan, đối với ngươi ích lợi vô cùng!

Tần Hạo Hiên liếc hấn một cái, phụ thân lên tiểu xà làm hấn không thể nói tiếng người, nhưng cái liếc trợn trắng mắt ý tứ thật rõ ràng... nói dễ nghe thế, ngươi giúp ta luyện được không?

- Đành vậy, tuy ngươi có thể ra vào Tuyệt Tiên Cốc, nhưng rốt cuộc chỉ là một con rắn mà thôi.

Bị liếc mắt xem thường, Bất Tử Vu Ma lảm bảm, lại thờ dài.

Cây Nhất Diệp Kim Liên này là hấn tự mắt thấy trưởng thành lên mấy trăm năm trước, cũng xem là thiên tài địa bảo ít thấy, bất luận ai lấy được cũng coi là trân bảo, thêm vài loại linh dược phụ trợ nữa, có thể luyện ra một lò đan dược thượng hạng, ai ngờ lại bị con rắn nhỏ đáng chết này ăn sống.

Nếu như hấn đứng lên được, Bất Tử Vu Ma nhất định sẽ dẫm bẹp tên xa xỉ hoang phí này, lại hận hận thêm một câu: Bại gia tử!

Tần Hạo Hiên lười để ý Bất Tử Vu Ma đã mấy ngàn năm không gặp vật còn sống, mà trở nên thần thần thao thao(1), mang theo Nhất Diệp Kim Liên rời đi thật nhanh.

(1) thần thần thao thao: dạng như tự kỷ lâu năm, hơi bí hiểm, hơi khinh khinh, hơi khó hiểu. Giữ nguyên để các bạn học Hán Việt.)

Nhìn theo hình bóng Tần Hạo Hiên mang Nhất Diệp Kim Liên rời đi, gương mặt khô cứng của Bất Tử Vu Ma lộ ra nụ cười âm hiểm, lảm bảm:

- Ân! Nhẫn nại chút thời gian nữa thì tốt rồi!

Trở về ký túc xá đã là canh hai, linh hồn quay về nhân thể, Tần Hạo Hiên bỏ Nhất Diệp Kim Liên vào một cái hộp ngọc nhỏ tùy thân mang theo, đây là vật trước kia hấn hái thuốc thì mua, rất nhiều linh dược nếu không bảo quản tốt, dược lực linh khí xói mòn rất nhanh, thời gian dài trôi qua, linh dược cũng không khác gì cỏ dại, cái hộp ngọc này tuy không phải do ngọc thạch quý giá tạo thành, nhưng cũng có thể làm chậm lại tốc độ xói mòn dược lực.

Đi ra ký túc xá, chọn một nơi hoang dã dã linh, Tần Hạo Hiên lấy Nhất Diệp Kim Liên trong hộp ngọc ra, cẩn thận nâng trên tay, cây Nhất Diệp Kim Liên này dài chừng bốn tấc, toàn thân kim sắc, một phiến lá chỉ to hơn móng tay kim quang rực rỡ, phản xạ lại ánh trắng lạnh lẽo.

- Xa xỉ, quá xa xỉ!

Tần Hạo Hiên nâng niu Nhất Diệp Kim Liên tựa như trân bảo, cây thực vật nho nhỏ kim sắc chứa đựng cả kho tàng linh lực, luyện nó thành đan, có lẽ có thể trợ giúp lão tổ tông Tiên Anh Đạo Quả cảnh đang đình trệ tấn cấp Pháp Tướng cảnh, tề nhất cũng có thể tăng trường thọ nguyên.

Trước kia hái được linh dược so sánh với nó, xem là cỏ dại cũng không đáng. Vốn còn tính ngấm ngấm một hồi, nhưng ánh sáng của Nhất Diệp Kim Liên đã nhạt đi khá nhiều, hấn là dược lực bị hao tổn, lại nói loại thiên tài địa bảo này cầm trên tay không tốt, tốt nhất là nuốt vào bụng nhanh lên mới an toàn.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Tần Hạo Hiên quyết tâm, cũng chẳng cần nghĩ ngợi lãng phí hay không gì, đưa Nhất Diệp Kim Liên đến bên miệng, vốn định cắn một miếng nhỏ, ăn làm mấy lần, ai ngờ thứ này vừa vào miệng lập tức biến thành một đoàn dịch nóng, tự động trôi vào cổ họng Tần Hạo Hiên.

Nhất Diệp Kim Liên tiến vào trong bụng Tần Hạo Hiên, tức thì cảm thấy giống như một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, cả người khô nóng.

Tần Hạo Hiên lập tức ngồi xếp bằng đả tọa, vận hành công pháp duy nhất Dẫn Khí thuật, dẫn đạo Nhất Diệp Kim Liên hoá thành linh lực du tẩu khắp tứ chi bách hải.

Ở trong khi hấn vận hành Dẫn Khí thuật, ngọn lửa trong bụng cũng dập tắt, thân thể cũng không còn khô nóng, linh lực trong cơ thể sung mãn tùy ý hấn dẫn đạo, Dẫn Khí thuật nguyên bản lỏng lẻo cũng từ từ thuần thực, một mặt hấp thu thiên địa linh khí dung hợp với bản thân, một mặt tưới vào tiền chủng làm vỡ ra một kẽ nhỏ, từ trong kẽ hở lực ý dào dạt, điên cuồng hấp thu linh khí Tần Hạo Hiên đưa đến.

Tu luyện không năm tháng, Tần Hạo Hiên ăn linh dược, lại đả tọa tu luyện, thời gian một đêm trôi vèo qua, sáng sớm ánh rạng đông chiếu xạ lên mặt hấn, Tần Hạo Hiên đang đắm chìm trong tu luyện bình tĩnh.

Đình chỉ vận khí, ngọn lửa trong bụng lại hùng hực bốc lên, thân thể lại cảm thấy khô nóng khó chịu, tựa như vừa rồi chẳng phải nuốt một cây linh dược,

mà là ăn một nồi canh ớt, nuốt một đại hoá cầu, nóng bức làm cho thân thể như muốn nổ tung, hần đánh cời bỏ bớt quần áo, để cho gió núi lạnh lẽo quét lên thân trần, hy vọng có thể dễ chịu một chút, lại không ngờ rằng tác dụng chẳng lớn.

Lúc này di chứng của việc phụ thân lên người tiểu xà cũng phát tác, từng cơn buồn ngủ trỗi dậy.

Vì thế xuất hiện một màn: Một thiếu niên mặt đầy mệt mỏi cời trần ngập gió, lê bước chân đi vào học đường, bộ dạng chán đời này làm mọi người trợn mắt há mồm. Tên Tần Hạo Hiền này thật biết cách gây chú ý, hơn nữa phương thức còn đối mới không ngừng. Sở trưởng lão càng lắc đầu, thở dài trẻ con không thể dạy, gỗ mục không thể đẽo.

- Cái bộ dáng này, nào giống người tu tiên?

Trương Cuồng châm chọc một câu khiến Sở trưởng lão đồng ý gật gù, tiền nhân sao lại có thể ăn mặc như tên nhà quê.

Tần Hạo Hiền vừa nóng vừa khó chịu, cũng biết Trương Cuồng hiện nay từ chúng danh tiếng thịnh, ngay cả trưởng lão cũng sẽ cho thể diện, dứt khoát không phản bác gây thêm phiền toái, vẫn là ngủ quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Viên sơn hữu hồ bài sơn lục (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Ngồi xuống chỉ trong phút chốc, Tần Hạo Hiền liền ngủ mất, Sở trưởng lão càng chấp nhận sống chung với lũ, chẳng buồn trách, ở trong tiếng ngáy của hắn tiếp tục giảng bài đến tận lúc dùng cơm trưa.

- Được rồi, nhớ kỹ lời trọng điểm như ta đã nói, hiện tại ăn đi cơm đi!

Nói cả buổi sáng, miệng lưỡi khô khốc, Sở trưởng lão cũng không muốn nhiều lời cho tan học, lúc gần đi liếc mắt nhìn Tần Hạo Hiền một cái.

Phảng phất như cảm giác được, Tần Hạo Hiền mơ mơ màng màng tỉnh lại, cặp mắt ngái ngủ mông lung kia ngẫu nhiên cùng Sở trưởng lão chạm vào nhau, nhất thời để Sở trưởng lão sợ nhảy dựng.

Người mới vừa tỉnh ngủ, ánh mắt thường vẫn đục vô thần, mà hai mắt Tần Hạo Hiền lại tản ra linh khí, loá mắt bức người đến cực điểm. Giống như một viên minh châu long lấp, khiến người ta không dám nhìn thẳng, mơ hồ còn lấp lánh một loại lực lượng kinh sợ nhân tâm.

Lúc này cả người Tần Hạo Hiền nóng bức, có chút tâm phiền ý loạn, cũng không chú ý Sở trưởng lão đang đánh giá mình, đi thẳng đến nhà ăn, vừa đi vừa nói rộng y phục, làm gió núi thổi vào trên người, như vậy có thể giảm bớt nóng bức khó chịu.

Từ Vũ thì đi theo sát phía sau hắn, đôi mắt đẹp lấp lánh không ngừng, nàng nghĩ chẳng hiểu, một người kiên định khác khổ như Tần Hạo Hiền, liên tục ngủ gật trong lớp học, còn ngênh ngang ăn mặc lôi thôi ra ngoài. Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, làm hắn trở nên bỏ quên chính mình, tự sa ngã như vậy?

Lúc này ngoại trừ Từ Vũ chú ý Tần Hạo Hiền, Trương Cuồng cũng cực kỳ cấp thiết đề ý hắn.

Vài tên đệ tử Linh Điện cốc Tiên Miêu cánh vẫy quanh Trương Cuồng, trên mặt mỗi người đều treo nụ cười xiêm nhỉnh.

- Viên Sơn Hồ sư huynh, còn có các vị sư huynh, đồng hương của ta Tần Hạo Hiền tới Linh Điện cốc cũng có hai ngày, nhưng các người còn không cho hắn xem tiết mục nào, nếu không ngay buổi trưa hôm nay hào hào đón gió tẩy trần cho hắn đi?

- Được!

Mấy tên tạp dịch sư huynh gật đầu uốn lưng, khó được có lúc đệ tử từ chúng nhờ vả, sao có thể không cẩn trọng làm cho tốt? Lại nói thu thập một tên đệ tử tu vi nông cạn vô sắc yếu kém, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Trên mặt Trương Cuồng cười cười mang theo vài phần vừa lòng, hơi chấp tay xem như hành lễ với mấy tên tạp dịch đệ tử sư huynh này, hắn biết những người này cả đời sẽ không có tiền đồ gì, nhưng đám người không có đại tiền đồ này, đã tu hành mấy năm, thu thập Tần Hạo Hiền dư xài.

Từ học xá đi đến nhà ăn không xa cũng chẳng gần, ước chừng đi năm khắc là tới, Tần Hạo Hiên ăn mặc lôi thôi đi trên đường đưa tới rất nhiều chú ý, ở một ngõ quật, vài tên tạp dịch sư huynh của Linh Điện Cốc nhìn thấy Tần Hạo Hiên đi tới, cho nhau một ánh mắt, liền lập tức đi tới, cố ý va vào Tần Hạo Hiên đang tỉnh tỉnh mê mê hồn du thiên ngoại.

- Thằng nhãi, nguoi bị mù à? Dám cố ý đụng ta!

Tần Hạo Hiên ngẩng đầu nhìn mấy người này một cái, thấy bọn họ vẻ mặt ác ý, đã biết đây là cố ý gây sự, bất luận xin lỗi hay không chỉ sợ cũng sẽ có một trận phiền toái, nếu như vậy còn xin lỗi làm gì? Chỉ là, vì sao dám người này muốn cố ý gây sự?

Tần Hạo Hiên giương mắt nhìn quanh, cách đó không xa Trương Cuồng đang mỉm cười chào hân không có hảo ý, dù kẻ ngu cũng có thể biết ai là kẻ đứng sau màn sự việc này.

Tần Hạo Hiên đang nhìn Trương Cuồng, lại cảm giác thấy cũng có người đang nhìn mình, dùng khước mắt nhìn sang thấy một hán tử râu quai nón rậm rạp, mặc y sam màu xanh đang quan sát mình, khả năng cũng là người của Trương Cuồng, khi Tần Hạo Hiên quay đầu lại nhìn, hán tử kia đã xoay người rời đi, chỉ để Tần Hạo Hiên nhìn thấy một bóng lưng, truyền đến khí chất cô độc lãnh ngạo, khác hẳn với đệ tử tạp dịch khác.

- Uy, mù sao? Đụng vào sư huynh rồi một câu xin lỗi cũng không có?

Một sư huynh tạp dịch đẩy Tần Hạo Hiên một cái, lại không nghĩ rằng thân thể Tần Hạo Hiên vững chãi, hạ bàn ổn kiện, cái đẩy này cư nhiên không có tác dụng, ngược lại làm mình chao đảo thiếu chút nữa lù lại nửa bước.

Hai đầu lông mày của Tần Hạo Hiên cau lại, thầm nghĩ có nên dứt khoát chịu thua Trương Cuồng một chút hay không! Bản thân mình là tới tu tiên cầu đạo, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Mà khi Tần Hạo Hiên ngẩng đầu lên thấy bộ dạng đắc ý của Trương Cuồng, cái tính xấu của người đọc sách lại bốc thẳng lên não, nếu lần này cúi đầu chịu thua, mình sẽ tự khinh bỉ mình, còn tu tiên, cầu đạo gì nữa?

- Sư huynh ở trên, Hạo Hiên cả người một mối, không cần thận va trúng sư huynh, xin sư huynh khoan dung độ lượng tha thứ cho.

Tần Hạo Hiên chấp tay ôm quyền, lễ nghĩa làm rất đầy đủ, đã tính toán tốt nếu lát nữa thật sự động thủ đánh nhau, vô luận đi đến đâu phân xử, mình đều không vô lý.

Trước chiếm lấy lý rồi hãy nói!

Vài tên đệ tử tạp dịch đều bị Tần Hạo Hiên đáp lại làm cho ngốc lạng, trong lòng nhủ thầm tên tiểu tử này không đi theo lẽ thường a! Trương Cuồng sư đệ không phải nói tiểu tử này tính tình vừa thối lại vừa ngang sao? Nếu đoán được đây là cố ý gây sự, tuyệt đối sẽ chống đối đến cùng sao? Tại sao lại đột nhiên nhận lỗi? Tiếp theo làm thế nào diễn tiếp?

- Khụ.....

Viên Sơn Hồ ho khan một tiếng che dấu mình đang bối rối, trầm mặt xuống nói:

- Nguoi đụng trúng làm hỏng một viên đan dược của ta, quỳ xuống xin lỗi còn không sai biệt lắm..

Quý?

Tần Hạo Hiên nhướng mày, từ nhỏ đọc sách hán chỉ biết quý thương thiên, quý cha mẹ, quý quân hoàng, hiện nay tu tiên nhập đạo, thấy quân hoàng cũng không cần quý, đâu ra chuyện quý xuống xin lỗi?

(DG: hài tử, nguoi không biết đâu, còn có thể quỳ trước nữ nhân nữa)

Viên Sơn Hồ nhìn biểu tình của Tần Hạo Hiên, liền yên lòng, tiểu tử này quả nhiên vừa thối lại vừa ngang, lúc này tìm được cơ động thủ.

- Các nguoi muốn làm gì Hạo Hiên ca ca?

Thanh âm của Từ Vũ từ trong đám người vây xem truyền tới, mọi người theo bản năng tránh ra một con đường, nàng rất tự nhiên đứng ở giữa Tần Hạo Hiên và Viên Sơn Hồ, đôi mắt hạnh xinh đẹp mang theo vài phần tức giận cùng uy thế, nhìn chằm chằm mấy tên đệ tử tạp dịch nháo sự.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Viên sơn hữu hồ bài sơn lược (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Đã có chuyện gì? Viên Sơn Hổ nhìn thấy Từ Vũ mà hoảng sợ, chỉ thu thập một tên đệ tử yếu kém mà thôi, lại nhảy ra từ chũng chống lưng?

Tần Hạo Hiên cùng Từ Vũ quan hệ tốt, ở toàn bộ Thái Sơ giáo cũng không nhiều người hiểu rõ, Trương Cuồng cũng cho rằng khi đó là Tần Hạo Hiên giúp đỡ Từ Vũ còn chưa nổi bật, sẽ không khiến cô gái nhỏ này ghi tạc trong lòng, vì bây giờ nàng ở trong giáo là thiên chi kiều nữ, tuy tương lai không sánh bằng mình, ít ra cũng là một vị phó chủ giáo, sao lại để ý một chút chút ân huệ trợ giúp của một tên nhược chủng!

Ấy vậy mà Từ Vũ lại nhớ rõ, chẳng những nhớ, sau cái đêm được Tần Hạo Hiên ôm ngủ, còn sinh ra tình cảm khác phái với Tần Hạo Hiên.

Viên Sơn Hổ nhìn thấy Từ Vũ ra mặt, trong lòng đã muốn đánh trống lui quân, nhưng lúc hấn muốn lui, lại nhìn đến vẻ mặt bất thiện của Trương Cuồng cách đó không xa, hôm nay đã đáp ứng Trương Cuồng đi tìm Tần Hạo Hiên kiếm chuyện gây sự, nếu lúc này bỏ cuộc, vậy thì hoàn toàn đắc tội Trương Cuồng.

Kệ con mẹ nó! Trong lòng Viên Sơn Hổ thầm mắng mình xui xẻo, tình huống hiện giờ là cười hô khó xuống, nếu bỏ qua cho Tần Hạo Hiên cũng không được Từ Vũ biết ơn, còn không bằng làm liều tiến tới! Ít nhất còn có thể kết giao với một đệ tử từ từ chũng là Trương Cuồng!

Viên Sơn Hổ quyết tâm, hấn không dám trêu Từ Vũ, lại dám chọc Tần Hạo Hiên, dứt khoát không nhìn đến Từ Vũ mà nhìn Tần Hạo Hiên nói:

- Tần sư đệ, người vận khí tốt a! Có nữ nhân che chở, ăn cơm mềm thế này sư huynh thật hâm mộ.

Toàn thân Tần Hạo Hiên bị linh khí quấy nhiễu nhiều đến khó chịu, tâm trạng đang rất bức bối, nghe được lời này trong đầu cũng bốc lửa, nhưng hấn cũng biết nếu động thủ, mình chín thành chín không phải đối thủ của vài vị sư huynh kia, khẳng định là hoàn toàn bị ăn đòn, một khi đã vậy... vẫn là nhịn xuống cho tốt.

Sắc mặt Từ Vũ đã rất âm trầm, nhắc chân tiến lên muốn giơ tay đánh người!

Từ chũng đánh người? Cho dù lý lẽ thuộc về kẻ bị đánh, cũng là bị đánh oan uổng, nhưng nếu dám đánh trả... chường môn cũng sẽ nhảy ra nghiền hung thủ thành bột mịn, cho dù chỉ mới đụng đến từ chũng một cọng lông!

Trong lòng Viên Sơn Hổ than thở xui xẻo tám đời! Vì sợ Từ Vũ bị thương, hấn ngay cả lực lượng Tiên Miêu trong cơ thể cũng không dám thức dục, lại còn liên tục thu hồi toàn bộ lực lượng Tiên Miêu, sợ để lực lượng phản chấn làm bị thương Từ Vũ, khi đó mình dù có một trăm cái miệng cũng chối không nổi.

Trương Cuồng ở lúc Từ Vũ nhúng tay đã bắt đầu chen vào, đề phòng vị sư muội này ra tay bức lui đám người Viên Sơn Hổ, vừa thấy Từ Vũ muốn động thủ, vội vàng bước ra chặn ngang Từ Vũ, nói:

- Từ sư muội, chuyện của người ta, người chen vào làm gì? Tuy ta cùng Tần Hạo Hiên là đồng hương, nhưng lần này phải chủ trì công đạo, vừa rồi là Tần Hạo Hiên không đúng.

Người khác sợ từ chũng, bản thân Trương Cuồng là từ chũng tự nhiên chẳng sợ, bằng vào thân cao lực lớn, bắt lấy cánh tay Từ Vũ giật ra phía bên ngoài, không hề có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, cánh tay trắng muốt như củ sen của Từ Vũ bám tím vai chỗ, Từ Vũ muốn giật ra cũng thoát không được.

Tần Hạo Hiên nhìn thấy Từ Vũ bị thiệt thòi liền bước tới, miệng nói:

- Trương Cuồng, người thêm ăn đòn đúng không?

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người vây xem hoảng sợ, một đệ tử nhược chủng muốn đánh một đệ tử từ từ chũng? Đám đệ tử từ từ chũng kia chính là bảo bối của chường môn, cầm trên tay sợ roi, ngâm trong miệng sợ tan, tên này không muốn sống nữa sao?

Tuy Trương Cuồng trách từ từ chũng, nhưng trong bản năng vẫn còn chút sợ hãi Tần Hạo Hiên, vừa nghe đồng hương ngày xưa muốn đánh mình, bước chân lui lại bất giác nhanh hơn, ngay sau đó mới tỉnh ngộ phản ứng lại, dưới ánh mắt của mọi người, mình hà tất sợ hấn?

Nhưng bộ dáng hốt hoảng kia, tất cả mọi người đều đã thấy, Trương Cuồng cảm thấy mặt mũi nóng rát, trợn mắt nhìn đám người Viên Sơn Hổ, hấn sợ Tần Hạo Hiên không sợ mấy vị sư huynh này, khiến cho Lý Tịnh đang đứng xa xa xem kịch vui có cảm giác giống như cò thú, voi ăn cỏ, hổ ăn báo, con báo ăn chuột, con chuột Tần Hạo Hiên lại ăn con voi Trương Cuồng.

Viên Sơn Hổ nhận được ánh mắt ra lệnh của Trương Cuồng, cất bước đến chỗ Tần Hạo Hiên, trong miệng đồng thời hô:

- Trương Tấn! Lý Tư! Động thủ!

Tần Hạo Hiên nghe được phía sau có tiếng chân, cũng biết Trương Cuồng sẽ không thật sự làm Từ Vũ bị thương, nhưng mình hiện giờ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, hấn đột nhiên dừng lại, vận Dẫn khí thuật, dùng linh khí sôi sục khô nóng của kim liên bảo vệ thân thể, đột ngột quay người, quả đấm từ eo phóng ra, nhắm thẳng đến cái mũi cuối cùng Viên Sơn Hồ!

Từ bé đọc sách nên Tần Hạo Hiên rất minh bạch, đánh người chẳng qua ra tay trước, tiên hạ thủ chiếm tiên cơ!

Viên Sơn Hồ cười lạnh một tiếng, trên người hiện lên một trận linh quang, hai tay niết động pháp quyết, chỉ thấy một đạo hào quang từ trong tay hấn lao ra, lao thẳng vào Tần Hạo Hiên đang còn đang ở cách hấn mười bước, đánh hấn lui mấy thước:

- Bài Sơn chương!

Đám người vây xem cả kinh! Xuất thủ thể này cũng quá tàn nhẫn đi? Tuy Bài Sơn chương chỉ là linh pháp chiến đấu sơ cấp nhất trong Thái Sơ giáo, nhưng Tần Hạo Hiên vẫn còn là nhục thể phàm thai chịu trọn chương này, nhất định sẽ gây mất mấy cây xương sườn không đứng dậy nổi.

- Bài Sơn chương của Viên sư ca lại tinh tiến, chúc mừng chúc mừng!

Công phu nịnh nọt của Trương Tấn cùng Lý Tư cũng tăng trưởng:

- Tiểu tử này dám ra tay với ngài, thật là chán sống!

Người đứng xem bóp cổ tay thờ dài, tiểu tử này chỉ sợ tiên lộ đã xong! Một chương kia vừa đánh ra, Tần Hạo Hiên ít nhất cũng phải dưỡng thương hơn một tháng, mất đi thời gian một tháng, đến khi khảo hạch cho dù có từ chúng giúp đỡ, kết quả tốt nhất cũng chỉ là một tên đệ tử tạp dịch.

Thoải mái... Xưa nay chưa từng có thoải mái như vậy.

Một chương vừa rồi đánh lên người, Tần Hạo Hiên nằm trên mặt đất, không hề cảm thấy một chút đau đớn nào, ngược lại cảm thấy khô nóng trong người hoàn toàn biến mất trong nháy mắt. Đại lượng linh khí tao động, biến thành quỳnh tương ngọc dịch, xâm nhập vào cốt cách, tràn qua lục phủ ngũ tạng, cả người cảm thấy lực lượng sung mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bá Vương Chương trợ giúp Kim Liên

Dễ chịu quá!

Kể từ khi Tần Hạo Hiên ăn linh dược biến dị của Tuyệt Tiên Cốc, đã không còn phải chịu đựng cảm giác thân thể bị độc gầy vò nóng rát như thiêu đốt nữa. Chương vừa rồi, ngược lại khiến hấn có cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Hấn không biết, loại linh thảo này nếu cứ ở trong cơ thể thì không thể hấp thu tiêu hóa được, tích tụ trong thời gian dài, không những sẽ chẳng có lợi gì cho thân thể, còn khiến cơ thể bị tổn thương trầm trọng. Nếu linh nguyên trong loại linh thảo này được hấp thu một cách triệt để, thì Tần Hạo Hiên không chết cũng tàn phế.

Hấn không biết, ăn bậy ăn bạ linh thảo, tuy sẽ khiến việc tu luyện đẩy nhanh tốc độ, nhưng cũng sẽ có nguy cơ trùng trùng. Viên Sơn Hồ cũng giống hấn, không biết rằng người hấn đánh nếu như không dính chương, có thể sẽ chết ngóm củ tỏi chỉ trong nay mai. Lại càng không biết, mình có ý đến đánh người, thế mà thành ra đi mát xa cho người ta, giúp người ta một việc lớn.

Tần Hạo Hiên được linh khí bảo vệ, bình an vô sự, kinh ngạc đến nỗi khiến người xem còn tưởng mình bị hoa mắt. Chương lúc nãy của Viên Sơn Hồ mãnh liệt như muốn nghiền nát hết thầy, ngay cả những đệ tử mang sẵn tiên căn cũng tự nhận chưa chắc bản thân đã đỡ được, tên Tần Hạo Hiên mới tu luyện được hai hôm, chỉ là tên phàm phu tục tử vừa phá được tiên căn thôi mà. Bọn họ nghĩ nát óc cũng không hiểu sao y vẫn sống sờ sờ sau khi bị một chương như vậy.

Không chỉ những người này không hiểu, ngay cả Viên Sơn Hồ cũng như đầu nghĩ không ra. Trương Cuồng bảo hấn, võ công của Tần Hạo Hiên rất tốt, thân thể cường tráng, cho nên một chương ban nãy tuy không phải đòn chí mạng, nhưng hấn cũng đã dùng đến bốn thành công lực. Vốn tưởng sẽ khiến Tần Hạo Hiên bẹp đi hai ba tháng, sao giờ hấn vẫn chẳng hề hấn gì thể này?

Sao lại thế này? Trương Cuồng đứng nhìn từ xa, hai mắt tròn to đầy vẻ nghi hoặc. Hấn rất hiểu Tần Hạo Hiên, tuy gã có mạnh hơn hấn, nhưng không thể mạnh hơn nhiều thế chứ? Chẳng lẽ trước đây khi đánh nhau, đối phương không dùng toàn lực sao?

- Đây là Bài Sơn Chương?

Tần Hạo Hiên đẩy về kinh ngạc, khi nãy vệt sáng vàng đột nhiên bay tới, hấn còn chẳng nhìn rõ, muốn tránh nhưng không được, vốn tưởng bị đánh cho què quặt rồi, nhưng ai ngờ chẳng thấy đau gì cả!

Sao lại thế được? Trong lòng Tần Hạo Hiên cũng cảm thấy kỳ quái. Bị đánh một chưởng, không đau không ngứa, ngược lại đau đớn trước đó cũng được giảm đi rất nhiều, chẳng lẽ hẳn chính là tên cuồng ngược trong truyền thuyết? Sự đau đớn kia rất khó chịu, có phải do bị Viên Sơn Hồ đánh, nên hẳn mới thoải mái thế không?

Trước sự mỉa mai khiến cơ thể mình dễ chịu không đau đớn, Tần Hạo Hiên hùng dũng xông về phía Viên Sơn Hồ, cho dù không đánh lại Viên Sơn Hồ, bị y đánh khiến hẳn sung sướng thì tội gì mà không làm nhỉ?

- Được lắm tên nhãi!

Ánh mắt của Viên Sơn Hồ lóe sáng, trước mặt nhiều người như vậy, lại không đánh bại được một tên đệ tử mới nhập môn, tên đó còn chủ động xông tới, quả thực khiến hẳn hết sức mất mặt, ra tay cũng nặng hơn rất nhiều.

Cơ mà dù sao cũng đang ở nơi đông người, lỡ tay đánh chết người cũng không tốt lắm, hẳn chỉ tăng thêm một thành công lực mà thôi. Viên Sơn Hồ đã nhập môn hai mươi lăm năm, Tiên Miêu Tam điệp, cấp độ này mà vào Thái Sơ Giáo chỉ là mặt hàng lót đáy, nhưng ở một nơi tạp nham như Linh Điền Cốc thì cũng được coi là loại trung bình.

Chưởng màu vàng phóng ra lần nữa, Tần Hạo Hiên đột nhiên phát hiện mình có thể miễn cưỡng nhìn ra đường đi của chưởng phong, theo ý thức cơ thể tự tránh đi, nhưng vẫn chưa thể tránh được hoàn toàn, hự một cái, Tần Hạo Hiên lại dính chưởng bay lên! Khoảng cách lần này còn xa hơn lần trước nhiều. Phải bay cao đến tận mười thước mới rơi xuống, lại lần thêm hai thước nữa.

Đau không? Chà thấy gì cả! Sướng không! Ôi sướng chết mất! Tần Hạo Hiên lồm cồm bò trên đất như con chó chết, cảm nhận được sự đau đớn trong thân thể lại được giảm bớt, nóng rất như đã trở thành một dòng nước thanh khiết, chảy vào từng kẽ xương, từng góc ngách trong cơ thể. Nhưng sự sung sướng này chỉ duy trì trong khoảng thời gian ngắn, một khắc sau cảm giác đau đớn kia lại trôi dạt.

Hai tay Tần Hạo Hiên chống xuống đất, lại hùng dũng đứng lên. Tuy không hiểu vì sao hẳn bị đánh mà không thấy đau, nhưng phải nhân cơ hội mình không thấy đau này, làm quả nữa mới được. Trước khi thấy đau trở lại, phải đánh cho đám người này kêu như giết heo! Nếu không lúc đau lại rồi, thì hẳn sẽ thành con chó chết thật.

Tần Hạo Hiên không hề biết đó là hiệu quả của gốc Nhất Diệp Kim Liên mà hẳn nuốt tới qua. Với thực lực hiện giờ của hẳn, ăn Nhất Diệp Kim Liên vào, cũng chẳng hấp thụ nổi một phần mười được lực. Sau khi bị mất đi một chút được lực, lực lượng còn lại tích tụ trong thân thể hẳn bắt đầu phân tán, nếu như cơ thể không hấp thụ được, thì sẽ mất sạch.

Viên Sơn Hồ đánh hẳn một cái là giúp hẳn một lần, được lực trong người Tần Hạo Hiên bị ép chảy vào xương cốt. Nếu như đổi lại người thường, bị đánh thế này, cơ thể lại tích trữ nhiều được lực như Tần Hạo Hiên, thì đã sớm bị đánh tàn phế rồi.

Sau khi Tần Hạo Hiên ăn Nhất Diệp Kim Liên, thứ đó lại ở trong Tiên Độc Cốc, Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp của Vu Ma bắt từ. Trong pháp quyết này có vu thuật mà giới tu tiên không hề có, vu tu đã sớm biến mất trong giới tu tiên từ lâu.

Muốn tu vu thuật, trước hết phải có một thể phách khỏe mạnh, sau đó hấp thu linh khí, rồi mới tìm được người có thực lực tương đương hoặc mạnh hơn mình, để hẳn đánh cho linh khí trong cơ thể chảy hết vào cơ thể.

Chỉ là loại tu hành này thường tàn khốc nguy hiểm, một khi người tu luyện không cẩn thận thì sẽ bị đánh cho chết không kịp ngáp, không thì cũng tàn phế cả đời.

Linh dược trên đời này cũng rất khan hiếm, trước kia Vu tu căn bản không xa xỉ như kiểu Tần Hạo Hiên, ăn Nhất Diệp Linh Chi như ăn cơm, cơ thể còn giữ quá nhiều linh khí, phải để người ta đánh cho mới hấp thụ được hết.

Tần Hạo Hiên chẳng nghĩ được thứ khác nữa, ngồi dậy xoay xoay cái cổ, trước sự kinh ngạc của mọi người, lại xông về phía Viên Sơn Hồ như chiến sỹ anh dũng.

- Người là quái vật sao?

Lúc Viên Sơn Hồ đỡ người ra, Tần Hạo Hiên chỉ còn cách hẳn có mười bước, không hay rồi!

Viên Sơn Hồ thôi kinh ngạc, rất sợ Tần Hạo Hiên tiếp cận thân thể mình, nếu vậy thì dù không bị thương, bị người ta sờ một cái cũng mất mặt lắm rồi. Hẳn trực tiếp tăng lực vào Bài Sơn Chưởng!

Ta sắp nhìn rõ được vết sáng rồi! Trong đầu Tần Hạo Hiên xẹt qua ý nghĩ như vậy, cơ thể không theo kịp suy nghĩ, lại dính một chưởng nữa, bay vút lên trời. Nổi đau đớn trong thân thể lại được giảm bớt, đồng thời linh khí hóa thành lực lượng chảy vào lục phủ ngũ tạng của hẳn, khiến Tần Hạo Hiên trở nên mạnh hơn.

Học học... Tần Hạo Hiên thở hồng hộc trên đất, nhớ lại mấy lần bị đánh, lần nào bị đánh cũng đứng lên được, còn có thể nhìn rõ đường đi của chưởng lực. Có lẽ qua vài lần nữa, hẳn thực sự có thể tránh được.

- Tiếp đi!

Tần Hạo Hiên lại đứng lên, đám người xem tuồng và Viên Sơn Hồ nhìn hẳn như quái vật, hẳn mặc kệ, tiếp tục xông lên. Lần này khoảng cách giữa hẳn

và Viên Sơn Hồ là tám bước chân, lại bị đánh cho sắp mặt.

Mỗi lần Tàn Hạo Hiên đứng lên, Viên Sơn Hồ lại tăng thêm sức mạnh, cho đến khi hắn dùng đến tám thành công lực, chưởng này có thể rời non phá đá, nhưng vẫn vô dụng với Tàn Hạo Hiên, thậm chí hắn còn dào dạt sức sống, ngoài quần áo rách tả tơi như ăn mày ra, thì trên người chẳng có lấy một vết thương.

Những người vây quanh như đông băng trước sức mạnh quật cường của Tàn Hạo Hiên. Thấy hắn đứng lên lần nữa, chẳng ai còn kinh ngạc, dường như đã coi đây là chuyện thường ở huyện rồi, nếu Tàn Hạo Hiên không đứng lên được nữa mới là chuyện lạ.

Lần này, Tàn Hạo Hiên cách Viên Sơn Hồ chỉ có ba bước chân, Viên Sơn Hồ ngày càng lo lắng, cả đời này hắn tổng cộng đã đấu trăm trận lớn nhỏ, cho dù đối mặt với đối thủ mạnh đến đâu, cũng chưa bao giờ kinh hồn bạt vía thế này. Sự hồi hận sợ hãi cứ cuốn lấy hắn, nếu như hắn không thể đánh bại Tàn Hạo Hiên, thì còn biết giấu mặt đi đâu nữa??

Trong lúc sốt ruột, hắn đã tăng lên chín thành công lực, cũng không dùng Bài Sơn Chưởng nữa, mà đổi thành linh pháp cao cấp hơn Bài Sơn Chưởng. Chỉ thấy Viên Sơn Hồ đột nhiên nổi lên một cỗ khí thế khiến người ta ngạt thở, cả người như hóa thành một thiết chưởng khổng lồ, phát ra sát ý sắc bén, áp ách không thôi.

- Bá Vương Chưởng! Dùng hắn đến cả Bá Vương Chưởng rồi!

- Ôi trời ơi! Chẳng lẽ Viên Sơn Hồ muốn giết tên này à? Lại đi dùng linh pháp Bá Vương Chưởng với một người mới, chết người rồi, hắn không sợ đội chấp pháp sao?

- Bá Vương Chưởng vô cùng bá đạo, với thực lực của Viên Sơn Hồ, cho dù là mình đồng da sắt cũng sẽ bị nghiền nát...Này, này, chết người đấy...

Nghe thấy tiếng kinh hô của mọi người xung quanh, Từ Vũ hoảng loạn, trong giọng nói mang theo vài phần thê lương, kêu lên:

- Tàn sư huynh, Tàn sư huynh, mau tránh đi!... Viên Sơn Hồ, ngươi dám làm Tàn sư huynh bị thương, ta sẽ không tha cho ngươi!

Từ Vũ vừa kêu vừa vùng vẫy, bộ dạng như thể muốn xông lên đỡ chưởng cho Tàn Hạo Hiên, dọa cho mấy người bên cạnh sợ đến nổi mặt vàng như nghệ, vội vàng kéo nàng ta lại.

Đùa à? Uy lực của Bá Vương Chưởng lớn như vậy, cho dù là Tiên Miêu Tam diệp cũng chẳng dám chắc đỡ được. Mặc dù Từ Vũ lo lắng, nhưng bây giờ tu vi thấp kém, xông lên thì chỉ có nước chết.

Nếu như nàng rụng một sợi tóc, chắc chắn chưởng giáo sẽ chẳng tha cho bọn họ đâu. Lúc này Viên Sơn Hồ cũng đâm lao thì phải theo lao, bởi vì Trương Cuồng mà hắn nịnh nọt một mực muốn Tàn Hạo Hiên phải chết mới được.

Dù sao thì cũng đã đắc tội Từ Vũ, cho dù dừng lại, đội tu vi của nàng ta tăng lên cũng sẽ không tha cho hắn, ngoại trừ nịnh hót Trương Cuồng, hắn cũng hết cách.

Lại nói Bát Vương Chưởng đã không thể dừng lại được rồi, nếu cường ngạnh thu lại sẽ bị phản phệ, rất có thể sẽ làm kinh mạch đứt đoạn, nhẹ thì tàn phế, nặng thì chết không nghi ngờ.

Cảm nhận được sát ý bức người của Viên Sơn Hồ, Tàn Hạo Hiên cũng không dừng lại chút nào, liền lao thẳng vào ảnh chưởng của Viên Sơn Hồ.

- Bùm!

Một âm thanh cực lớn vang lên, linh lực bạo phát, bụi khói bay lên mù mịt, ở chỗ Tàn Mục đứng xuất hiện một cái lỗ đường kính khoảng một thước, sâu nửa xích, Tàn Hạo Hiên nằm lọt thõm trong cái lỗ đó, sống chết không rõ.

Không biết lúc nào, người có râu quai nón cô độc trước đó cũng xuất hiện trong biển người, hắn đã xem trọn màn độ sức này, màn quyết đấu khiến người ta khiếp sợ.

Y rất tán thưởng thân thể biến thái và nghị lực mạnh mẽ của Tàn Hạo Hiên. Nhưng không ngờ Viên Sơn Hồ lại dám to gan tày trời hạ sát chiêu, cho dù Tàn Hạo Hiên có thần thông quảng đại, bị sư huynh Tiên Miêu Tam diệp dùng Bá Vương Chưởng chính thành công lực đánh, không chết cũng lạ.

Người đàn ông có râu quai nón này nhìn chằm chằm Viên Sơn Hồ, sát ý hiện lên trong mắt, nhưng khi nhìn sang Trương Cuồng đang cười như hoa mùa xuân, thì lắc lắc đầu, nhẹ than một tiếng, đang định rời đi.

Những người khác cũng chuẩn bị rời đi, bởi vì đã chết người rồi, đội chấp pháp sẽ đến nhanh thôi, để tránh gặp rắc rối, nên đi sớm chút.

Ngay lúc này, người mà tất cả mọi người đều nghĩ là đã chết, Tàn Hạo Hiên phát ra một tiếng rên thật dài.

Không sai, là tiếng rên sung sướng.

Trước đó Viên Sơn Hồ đánh lên người Tàn Hạo Hiên, sự đau đớn trên người hắn ít nhiều gì cũng còn lại một chút, nhưng một chưởng lúc này vừa khéo vào đúng chỗ, cứ như thể toàn bộ huyết đạo trên cơ thể đều bị hắn đánh cho một lượt ấy, cảm giác sung sướng này giống như một kẻ mệt sắp chết đến nơi được người ta mát xa cho từ chân tới đầu. Đúng, là mát xa, sung sướng hết cả người.

Tần Hạo Hiền hưởng thụ cảm giác thoải mái đến phát điên này, nhưng cũng không lâu lắm, cảm giác nóng bỏng đau rát kia lại kéo đến...

- Mẹ nó!

Tần Hạo Hiền mắng thầm một câu, leo lên khỏi cái hố nhanh như vượn, lúc này hắn giống như tên ăn xin, toàn thân dính bùn, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến tốc độ của hắn, trào cao, cao nữa cao mãi...

- Ôi tiên tổ của ta ơi, tên quái thai này, Bá Vương Chương cũng không giết nổi hắn...

- Đầu chỉ quái thai, ta thấy hắn là yêu quái thì có. Người nhìn hắn xem, chỉ là một tên Tiên Căn sơ kỳ, ấy thế mà lại đấu với một Tiên Miêu Tam điệp...

- Tiên Giám Minh Nhân của tông môn hồng rồi sao? Hắn...hắn chỉ là loại yếu ớt ẻo ợt, người tin được không?

- Mẹ kiếp! Nếu hắn chỉ là tên yếu ớt ẻo ợt, thế thì lão tử là rác chác?

Một đệ tử nhập môn nhiều năm lớn tiếng nói, nhất thời giành được rất nhiều tán thành.

Cho dù mấy đệ tử nhập môn đã lâu lời đời như bọn họ, dính một chương của Viên Sơn Hồ chưa chắc đã vẹn toàn, nhưng Tần Hạo Hiền lại chẳng bị sao cả, ngay cả một vết máu nhỏ cũng không tìm thấy.

Đây là người sao? Là yêu quái thì có!

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thần thức tự lộ sơ hiển uy

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Đầu Viên Sơn Hồ trống rỗng, nhìn về phía Tần Hạo Hiền điềm nhiên như không có việc gì, tựa như nhìn thấy quỷ vậy, trong ánh mắt lóe ra hoảng sợ không cách nào che giấu. Tần Hạo Hiền đi được vài bước, trên người lại khô nóng lên, hắn nhìn Viên Sơn Hồ nói:

- Đến, lại đến, tựa như một quyền vừa rồi kia, rất thoải mái!

Viên Sơn Hồ sợ tới mức vẻ mặt tái nhợt, liên tiếp lui về phía sau, trong miệng hô:

- Đứng... Người đừng tới đây... Tôi nữa ta sẽ không khách khí...

Biểu hiện của Tần Hạo Hiền như quỷ mị hư vô, triệt để đánh tan phòng tuyến tâm lý của hắn, hắn báii nhập Thái Sơ giáo hai mươi lăm năm, còn chưa thấy qua một phạm phu tục tử vừa tu luyện hai ngày, có thể gánh Tiên Miêu cảnh Tam điệp nhiều lần dùng linh pháp đả kích mà không bị thương, đừng nói chưa thấy qua, nghe cũng chưa nghe nói qua!

Loại người này nếu như không phải thiên phú dị bẩm, cái kia chính là yêu quái!

Đúng, nhất định là yêu quái!

Cho dù là từ chủng vô thượng thiên phú dị bẩm, chỉ sợ cũng đã sớm chết không toàn thây rồi.

Trong đám người, tên râu quai nón cao ngạo lạnh lùng kia nhìn Tần Hạo Hiền, khuôn mặt một mực mây trôi nước chảy cũng treo vẻ không dám tin!

Một đệ tử mới so với người bình thường không mạnh hơn bao nhiêu chủ động cầu bị đánh, lại dọa đệ tử tạp dịch nhập môn hơn hai mươi năm sợ hãi, cái này... cái này không phù hợp Logic nha!

Viên Sơn Hồ sợ rồi, Tần Hạo Hiền rất không thoải mái, lão tiểu tử kia đánh mình bao lâu, đánh đến mình thoải mái, vậy mà không chịu tiếp tục đánh! Làm người không thể không có phúc hậu như vậy!

Vì vậy từng bước một ép lên, khêu khích bọn hắn, chỉ cầu một châu hành hung đổi lại sáng khoái tinh thần, nếu như bọn hắn không đánh mình, mình sẽ ra tay đánh bọn hắn, muốn cho đệ tử tạp dịch ở Linh Điện cốc cùng với Trương Cuồng Lý Tĩnh biết rõ, mình không phải có thể tùy tiện khiêu khích.

- Người đứng tới đây, hôm nay chúng ta không so đo với người, người mau rút đi...

Trương Tấn và Lý Tư chung một trận tuyến với Viên Sơn Hổ cũng bắt đầu khiếp đảm, bọn hán tự nghĩ mình tuyệt đối kém xa Viên Sơn Hổ, Viên Sơn Hổ ở trước mặt quái vật kia cũng hồng mắt, thì dừng đề cập hai người bọn họ.

Nếu không phải trước mắt bao người, lâm trận bỏ chạy sẽ làm cho sau này không ngóc đầu lên được, bọn hán đã sớm quay đầu chạy.

Tần Hạo Hiên lại tới gần vài bước, cách đám người Viên Sơn Hổ chỉ có vài bước.

- Tần Hạo Hiên, người ép người quá đáng, ta liều mạng với người!

Lý Tư rốt cục thiếu kiên nhẫn, giương nắm đấm lên muốn nhào tới. Tinh thể chuyển tiếp đột ngột, Tần Hạo Hiên một đánh ba lại vẫn chiếm thượng phong, cái kết quả này là tất cả mọi người không thể tưởng được, có người vì Tần Hạo Hiên không biết thấy tốt thì lấy mà tiếc hận, cho dù người chịu đòn lại tốt thì như thế nào, ép đám người Viên Sơn Hổ, cũng không có quả ngon để ăn.

Nhìn đám người Lý Tư như con giun xéo lăm cũng quần, những người đứng xem lần nữa chảy mồ hôi thay Tần Hạo Hiên.

- Chúng ta liều mạng với người! Tần Hạo Hiên, nếu như hôm nay Viên gia gia người không đánh cho người dập đầu nhận tội, ta chính là tôn tử của người!

Viên Sơn Hổ cũng bất cứ giá nào rồi, nổi giận mắng:

- Cho dù người cương cần thiết cốt, Viên gia gia người cũng phải nghiền nát người!

Viên Sơn Hổ cùng Trương Tấn, Lý Tư nảy sinh ác độc, đều ngưng ra công kích mạnh nhất của mình, bất chấp trên lưng gánh bêu danh lấy nhiều khi ít, cùng nhau đánh về phía Tần Hạo Hiên.

Viên Sơn Hổ tự xưng Viên gia gia, lại để cho Tần Hạo Hiên cảm giác có chút buồn cười, nhìn đối phương tựa như nhìn chó trong thôn sau khi chiến bại, một bên kẹp lấy cái đuôi chạy trốn, một bên còn thăm sủa.

Hán không biết một chút Linh Pháp Đạo Thuật, chỉ biết vật lộn, lúc này đối mặt ba người như hung cầm mãnh thú lại cực kỳ bình tĩnh, hán muốn tìm ra sơ hở của đám người Viên Sơn Hổ, như vậy mới có thể đả bại bọn hán, nếu không chỉ có thể bị bọn hán coi là bia ngắm đánh, mặc dù chẳng biết tại sao mình không bị thương, nhưng không đánh trúng bọn hán, làm âm ỉ một hồi không biết mình còn có thể duy trì được không, vẫn là tốc chiến tốc thắng thì tốt hơn.

Ba người hoàn toàn không để ý phải chăng phát ra linh pháp quá nhiều, suy giảm đến tiên mẫn của mình, chỉ muốn sớm đánh chết con gián Tần Hạo Hiên một chút, tất cả linh pháp mình biết, giống như mưa rơi toàn bộ đập vào trên người Tần Hạo Hiên.

Đám người Viên Sơn Hổ mỗi đánh hán một kích, tựa như giúp hán hấp thu một lần, được lực tồn ở trong cơ thể Tần Hạo Hiên bị cưỡng ép đánh vào cốt tủy, nhất là Bá Vương Quyền, đưa tới linh khí bạo tạc, giống như một trận loạn quyền đâm bóp toàn thân, linh lực tồn ở các nơi hẻo lánh có gần một phần mười bị đánh vào xương tủy.

Đám người Viên Sơn Hổ hao phí linh lực càng đánh càng mỏi mệt, nhưng Tần Hạo Hiên mỗi bị đánh một quyền thì giống như chăm chỉ khắc khổ tu luyện nửa tháng, thần thái tự nhiên sáng láng.

Thời điểm Tần Hạo Hiên cẩn thận nhìn chăm chăm động tác đánh tới của bọn hán, muốn tìm sơ hở, Nê Hoàn Cung đột nhiên nhúc nhích, quang mang màu vàng nổ tung trong đầu, tinh thần cả người có một loại thăng hoa không hiểu, hết thấy trong thiên địa, ở thời khắc này rõ ràng chưa bảy giờ thấy, đồng thời trong mắt Tần Hạo Hiên hiện lên một luồng ánh sáng nhạt không ai thấy, sau khi ánh sáng nhạt hiện lên, Lý Tư xông lên trước nhất bỗng nhiên dừng lại, đại não đau nhức kịch liệt!

Cả người sững sờ ngay tại chỗ!

Thần thức?

Mặc dù không biết linh pháp, nhưng thân thủ nhanh nhẹn, Tần Hạo Hiên sao sẽ bỏ qua cơ hội này, đột nhiên nhào tới đè Lý Tư xuống đất, hung hăng đánh hai quyền lên mũi của hán, Lý Tư bị đánh mất nổi đom đóm, máu mũi chảy dài.

Lúc này Trương Tấn cũng nhào lên, hán siết tay thủ thế, muốn sử dụng Phong Nhận Thuật hán am hiểu nhất, nhưng sau khi trong mắt Tần Hạo Hiên lóe lên ánh sáng nhạt, động tác niết thủ quyết của Trương Tấn bỗng nhiên chậm vô hạn, bị Tần Hạo Hiên dùng chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân đánh ngã, đè xuống đất đám một trận toi bời.

Chỉ trong nháy mắt, Tần Hạo Hiên phản kích đánh ngã Trương Tấn Lý Tư, hai người này chỉ là Tiên Căn cảnh hậu kỳ, đến gần Tiên Miêu cảnh vô hạn, nhưng không phải Tiên Căn cảnh sơ kỳ như Tần Hạo Hiên có thể so sánh, nhưng hết lần này tới lần khác Tần Hạo Hiên dễ dàng đánh đổ hai người bọn họ, ai cũng không biết hán dùng thủ đoạn gì.

Cái này không hợp Logic a!

Chưa từng nghe nói lấy yếu đánh mạnh đồng thời còn có thể lấy một địch ba, hôm nay rốt cục thấy được.

Đám người vây xem đã quen Tần Hạo Hiền mang đến ngạc nhiên, hôm nay Tần Hạo Hiền đã để cho bọn hắn khiếp sợ được chết lặng.

Chỉ còn lại có Viên Sơn Hồ, hắn vận dụng mười phần linh lực, muốn thi triển Bá Vương Quyền!

Chỉ thấy khí lưu quanh người hắn nhanh quay ngược trở lại, xoáy lên bụi đất trên mặt đất, Bá Vương Khí bắn ra!

Những người đứng xem cực kỳ trông mong, bọn hắn rất muốn biết trận quyết đấu dùng yếu đối mạnh này, đến tột cùng dùng phương thức gì kết thúc, Tần Hạo Hiền làm sao tiếp được một quyền ngưng tụ linh lực toàn thân của Viên Sơn Hồ.

Nhưng một quyền này của Viên Sơn Hồ cuối cùng không thể đánh ra, hai mắt của Tần Hạo Hiền hiện ra hào quang yếu ớt, hắn giống như thấy được linh hồn của Viên Sơn Hồ, đó là một tia kim quang cực kỳ yếu ớt, kém xa kim quang giống như dòng sông khổng lồ của mình, kim quang trong đầu mình xuất hiện ở trong đầu đối phương, lập tức bao phủ kim quang của đối phương, chỉ thấy đối phương như gặp phải trọng kích, sắc mặt tái nhợt, đập đập đập lùi lại mấy bước, chỉ vào Tần Hạo Hiền một chữ cũng nói không nên lời, vừa rồi chuẩn bị Bá Vương Quyền cũng biến mất không còn.

- Cái này, đây là tình huống gì a?

Viên Sơn Hồ rút lui, Tần Hạo Hiền thì nhào tới, như hổ đói đoạt thức ăn, một trận loạn quyền đánh vào lồng ngực của Viên Sơn Hồ, mới vừa rồi còn tự xưng Viên gia gia, trên người truyền ra tiếng răng rắc thanh thúy, xương sườn gãy vài cây, nếu như không có linh đan diệu dược giúp khôi phục, trong ba tháng là đừng nghĩ xuống giường.

Đám người vây xem thì rất hiếu kỳ thủ đoạn công kích cuối cùng của Tần Hạo Hiền là cái gì, có thể không chế nhân tâm, khiến người thất thần ngẩn ngui, một khi sử dụng loại thủ đoạn này mọi việc đều thuận lợi.

Hiện trường yên tĩnh, chỉ có âm thanh Tần Hạo Hiền vận quyền cùng tiếng gãy xương của Viên Sơn Hồ, một lúc lâu sau mới tuôn ra thanh âm sợ hãi thán phục.

- Tần Hạo Hiền lấy một địch ba, là thật sao?

- Nếu như chúng ta không có tập thể nằm mơ, thì hết thầy hắn là sự thật...

Đám người vây xem hai mặt nhìn nhau, cái gọi là quan lớn hơn một cấp đề chết người, còn Tu Tiên giả cảnh giới cao hơn một cấp thì đánh chết người, Tiên Căn cảnh và Tiên Miêu cảnh là thiên địa khác biệt, Tần Hạo Hiền làm sao lướt qua, hơn nữa hắn để cho người thất thần ngẩn ngui là thủ đoạn gì, đừng nói những người khác không biết đây là thủ đoạn gì, ngay cả Tần Hạo Hiền cũng giải thích không rõ.

Thấy đánh xong, mấy nữ đệ tử kia cũng thả Từ Vũ ra, vẻ mặt Từ Vũ tươi cười ôn hòa, nhìn Tần Hạo Hiền quảng đi ánh mắt khen ngợi kính nể.

Vừa rồi ở thời khắc nguy cơ, Từ Vũ dám nói chuyện của người cũng là chuyện của ta, dám nói nếu như Viên Sơn Hồ tổn thương Tần Hạo Hiền, nàng sẽ không buông tha hắn, nhưng hiện tại Tần Hạo Hiền thoát khỏi nguy hiểm, Từ Vũ cũng khôi phục điềm tĩnh.

Ở trong tiếng thán phục của mọi người, đầu óc của hắn vô cùng tỉnh táo, đang nhanh chóng vượt lại mạch suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ đến Sở trưởng lão giảng bài nói tới thần thức công kích thần bí.

Chẳng lẽ vừa rồi là thần thức công kích?

Không đúng, thần thức công kích không phải tới Tiên Anh Đạo Quả cảnh mới có thể tu luyện sao, mình chỉ là Tiên Căn cảnh mới nhập môn, cách Tiên Miêu cảnh xa lắm, sao có thể sử dụng thần thức công kích?

Nhưng nếu không phải thần thức công kích, vừa rồi có một loại cảm giác kỳ diệu từ trong mắt lộ ra, mà mỗi lần sinh ra loại cảm giác này, động tác của địch nhân ở trong mắt hắn sẽ chậm lại, như Trương Tấn và Lý Tư là Tiên Căn cảnh, thì trực tiếp dừng sờ tại chỗ.

Đây hết thầy lại giải thích thế nào?

Mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng Tần Hạo Hiền không dám chứng thực, nếu để cho người biết hắn có năng lực như vậy, sẽ khiến cho người khác chú ý, như vậy bí mật hắn có được tiểu xà chẳng phải là cực kỳ nguy hiểm?

Sau khi cân nhắc lợi hại, Tần Hạo Hiền bỏ đi ý nghĩ đánh vỡ nồi đất tìm hiểu ngọn nguồn.

Kỳ thật hắn không biết là, từ khi hắn đạt được tiểu xà, hơn nữa linh hồn phụ thân lên người tiểu xà, thì bản thân đã tu luyện, tháng ngày tích lũy xuống, thần thức của hắn đã cực kỳ cường đại, hơn nữa đã có thể công kích người rồi!

Nhưng sẽ giống như sau khi nhập vào thân tiểu xà có di chứng, ngày hôm sau sẽ cực kỳ buồn ngủ mệt mỏi, nhìn không được ngủ say.

Tần Hạo Hiền đang suy đoán lung tung, lúc này xa xa vội vàng đi tới một gã trưởng lão cùng vài tên đệ tử quần áo thống nhất màu trắng, mấy người kia là thành viên Chấp Pháp Đội ở Linh Điện cốc của Thái Sơ giáo, Chấp Pháp trưởng lão tên là Hư Vân Tử, đệ tử đầu lĩnh Hoàng Ly là một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp, danh tự nàng thanh tú, tướng mạo mỹ lệ, nhưng sắc mặt lại lạnh như băng mặt, phảng phất như ai cũng thiếu nợ nàng tiền, ở trong Linh Điện cốc nàng có một ngoại hiệu làm cho người nghe tin đã sợ mất mật... Băng La Sát.

- Với tư cách đệ tử mới nhập môn, người không có đọc qua tông quy sao? Nếu như đọc qua vì cái gì còn muốn tư đầu? Chẳng lẽ không biết tư đầu phạm vào môn quy, nghiêm trọng thậm chí sẽ trục xuất sơn môn, vĩnh viễn không thu lại sao?

Hoàng Ly răn dạy, cũng không cho Tàn Hạo Hiên cơ hội cãi lại, loại đệ tử này tư đầu, nếu như cho hắn cơ hội cãi lại, tổng sẽ nói ra vô số lý do, nài lại quay đầu, tiếp tục răn dạy Viên Sơn Hồ:

- Người nhập môn hai mươi lăm năm, chẳng lẽ không biết tông quy nghiêm cấm tư đầu? Người chẳng những tư đầu, còn khi dễ đệ tử mới nhập môn?

Hoàng Ly muốn nói lại thôi, câu cuối cùng là “lại thua, thật mất mặt xấu hổ” bị nuốt xuống.

Bị một nữ tử răn dạy, Viên Sơn Hồ chẳng những không tức giận, ngược lại cúi đầu, bộ dạng rất sợ Hoàng Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thị phi hắc bạch há điền đảo (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Trương Cuồng ở cách đó không xa một mực xem cuộc vui biết rõ, lúc này nếu như mình không ra mặt mà nói, chỉ sợ đám người Viên Sơn Hồ không chỉ bị phạt đơn giản, rất có thể sẽ bị phế sạch tu vi, hóa thành ngu ngốc trục xuất khỏi môn phái.

Thái Sơ giáo có môn quy, ngày bình thường không có giáo lệnh, là không được ra ngoài. Nếu trái với giáo quy, cũng không phải chỉ phế bỏ tu vi đơn giản như vậy, tất nhiên sẽ sử dụng pháp thuật biến đổi phương thành ngu ngốc mới cho ly khai, bảo vệ bí mật của Thái Sơ giáo.

- Vị sư tỷ này, có thể hỏi rõ ngọn nguồn lại phán xử hay không?

Trương Cuồng đối mặt Chấp Pháp Đội cũng không dám quá cuồng vọng, vội vàng chen lên ôm quyền nói:

- Viên Sơn Hồ sư huynh là bằng hữu của ta, sự tình vừa rồi ta cũng có chứng kiến, có thể nghe ta nói một lời được không?

Hoàng Ly biết Trương Cuồng là tử chủng vô thượng, cũng biết loại đệ tử càng già càng lão luyện như Viên Sơn Hồ tất nhiên sẽ mã thí tâng bốc đối phương, nhưng lại không thể không cho tử chủng vô thượng chút mặt mũi, dù đối phương chỉ là một đệ tử vừa mới nhập môn, thậm chí còn chưa tu đạo.

- Trương sư đệ cứ nói.

Trong nội tâm Hoàng Ly cũng có kết luận, bất luận Trương Cuồng người nói như thế nào, dù có thể cứu Viên Sơn Hồ thoát khỏi phế bỏ tu vi, cũng phải xử phạt một phen, bởi vì nơi này là Thái Sơ giáo! Minh là Chấp Pháp Đội!

- Đồng hương của ta Tàn Hạo Hiên và phái Viên Sơn Hồ sư huynh không chịu xin lỗi, song phương tranh cãi vài câu, Tàn Hạo Hiên còn đã thương Viên Sơn Hồ và Trương Tấn Lý Tư, ngọn nguồn sự tình chính là như vậy!

Trương Cuồng dứt lời, con mắt đã sớm không nhìn Hoàng Ly, mà nhìn về phía Chấp Pháp trưởng lão Hư Vân Tử ở bên cạnh nàng.

So với Hoàng Ly, Trương Cuồng biết rõ ràng quyền lực của trưởng lão, đồng thời cũng có thể cảm giác được Hoàng Ly giữ gìn quy củ của Thái Sơ giáo, mà trưởng lão thì sẽ đứng ở vị trí rất cao đối đãi sự tình, nhìn xem bên nào giá trị càng lớn!

Tử chủng chống lại nhục chúng? Cái kia còn phải nói? Dùng đầu gối nghĩ cũng biết ai giá trị lớn hơn!

Trên mặt Trương Cuồng lại thêm vài phần tự tin.

Hoàng Ly nghe vậy chỉ muốn cười, mặc dù tận mắt nhìn thấy đám người Viên Sơn Hồ bị trọng thương nằm trên mặt đất, mà Tàn Hạo Hiên điềm nhiên như không có việc gì đứng ở một bên, nhưng một đệ tử mới vừa vào Thái Sơ giáo, đầu óc hư mất mới sẽ chủ động khiêu khích sư huynh nhập môn hơn hai mươi năm.

Hư Vân Tử chứng kiến thần sắc của Hoàng Ly, đoạt trước nàng mở miệng nói:

- Đã như vậy, thì trời Tàn Hạo Hiên lại cho ta.

Hoàng Ly cả kinh, muốn nói giúp Tàn Hạo Hiên, sau đó cảm thấy ánh mắt cảnh cáo của Hư Vân Từ, lập tức minh bạch... giá trị... ở trường lão xem ra, đây bất quá là Trương Cuồng tuổi trẻ nháo sự mà thôi, quay đầu lại lên nói hai câu là được, không cần vì một đệ tử nhược chủng mà đi quét mặt mũi của đệ tử từ chủng.

- Ai dám!

Vài tên đệ tử chấp pháp đang muốn tiến lên, Từ Vũ đâu còn bảo trì bình thân, vội vàng lao ra, vất ngang ở giữa Tàn Hạo Hiên cùng đệ tử chấp pháp, trợn mắt trừng trừng, thay đổi nhất gan hướng nội ngày xưa, nhìn Hư Vân Từ không hề sợ hãi nói:

- Hư Vân Từ trường lão, ta cũng là từ chủng!

Một câu đơn giản, lại làm cho sắc mặt của Hư Vân Từ rất xấu hổ, vừa mới ủng hộ một đệ tử từ chủng, quay đầu lại một đệ tử từ chủng nhảy ra chống lưng cho Tàn Hạo Hiên!

- Chuyện hôm nay, nếu các người không cho cái minh bạch, ai cũng đừng nghĩ chạm Tàn sư huynh một đầu ngón tay! Trừ khi ta chết!

Ánh mắt của Từ Vũ đảo qua toàn trường, ngữ khí kiên định quyết tuyệt, đệ tử từ chủng vô thượng bảo bối, toàn trường tỉnh mạch, trong nội tâm Hư Vân Từ thầm kêu không ổn, cho dù hắn là trường lão, nhưng lại không phải hắn dám đắc tội Từ Vũ cùng Trương Cuồng.

Đừng nhìn Từ Vũ bình thường điềm đạm nho nhã, nhưng một khi liên quan đến Tàn Hạo Hiên, nàng sẽ giống con thỏ bị kẹp cái đuôi nhảy dựng lên, đám người vây xem nhìn về phía Tàn Hạo Hiên, ánh mắt không khỏi hâm mộ ghen ghét, sao mình không có một hồng nhan tri kỷ liều mình bảo hộ như vậy chứ?

Lý Tình xen lẫn trong đám người xem náo nhiệt trong nội tâm âm thầm đáng tiếc, thống hận lúc trước mình quá kiêu ngạo, hết lần này tới lần khác không để ý đến Từ Vũ, nếu không lưu cho nàng ấn tượng tốt, lời kéo tới, mà không phải đứng ở bên Tàn Hạo Hiên, như vậy tương lai mình đã bại Trương Cuồng, leo lên bảo tọa chương giáo còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Hư Vân Từ nhìn Từ Vũ, trong nội tâm bất đắc dĩ, người chết được sao? Nếu người vì Tàn Hạo Hiên tự sát, chương giáo chẳng những sẽ để cho cả nhà ta chôn cùng người, chỉ sợ mộ phần tổ tiên cũng có thể bị chương giáo bới ra!

- Kính xin trường lão chủ trì công đạo cho Viên Sơn Hồ sư huynh.

Trương Cuồng chứng kiến thái độ của Từ Vũ, biết rõ nếu hôm nay lui, chỉ sợ kết cục của đám người Viên Sơn Hồ sẽ không phải trục xuất Thái Sơ giáo đơn giản như vậy, rất có thể tánh mạng cũng khó giữ được, nếu có người bởi vì giúp mình mà chết, ngày sau ai còn dám xuất lực cho mình?

Hôm nay chỉ có thể làm đến cùng!

Hư Vân Từ nhìn Từ Vũ, lại nhìn Trương Cuồng, trong lòng âm thầm kêu khổ, các người mâu thuẫn tội gì khó xử lão đầu tử như ta chứ? Sớm biết sự tình có thể như vậy, còn không bằng vừa mới tùy ý Hoàng Ly đi đắc tội đối phương!

- Việc này ta xem còn cần hỏi thăm rõ ràng.

Hư Vân Từ cố gắng nặn ra nụ cười, dùng khẩu khí thương lượng nói:

- Ở trước khi sự tình tra rõ ràng, ta mang bốn người này đi. Hai vị thấy thế nào?

Chứng kiến Chấp Pháp Đội mang Tàn Hạo Hiên và đám người Viên Sơn Hồ đi, Lý Tình như có điều suy nghĩ, song phương có một gã đệ tử từ chủng làm chỗ dựa, mình đứng ở bên nào sẽ làm cho bên đó sinh ra ưu thế nhất định, đồng thời coi như kết giao đệ tử từ chủng đó, như vậy lúc này nên ủng hộ bên nào tốt đây?

Cách học xá ước chừng hai ba dặm, có một mảng lớn Linh Điện gieo trồng rất nhiều linh dược, mà xuyên qua Linh Điện, có thể chứng kiến một kiến trúc to lớn, nơi này chính là Chấp Pháp Đường thiết lập phân đường ở Linh Điện cốc, quản hạt đệ tử tạp dịch ở Linh Điện cốc và phụ cận, là Hoạt Diêm La Điện trong lòng các đệ tử.

Đệ tử từ đầu cũng không phải sự tình không có xuất hiện qua, bình thường giam vài ngày, hơi khiến trách là xong việc, đừng phải Băng La Sát Hoàng Ly ra mặt, bị nàng sửa trị qua không người nào không cúi đầu nghe theo, ngoan ngoãn nhận lầm, rất ít khi kinh động Chấp Pháp trường lão, nhưng hôm nay hết lần này tới lần khác kinh động đến Chấp Pháp trường lão ở Linh Điện cốc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thị phi hắc bạch há diên đảo (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Linh Điện cốc, chính sảnh của Cháp Pháp Đường.

Dưới tấm bảng Quang Đại Nghiêm Minh, theo thứ tự ngồi Tứ đại Cháp Pháp trưởng lão, Hư Vân Tử, Kinh Vân Tử, Nguyên Vân Tử, Sở Vân Tử.

Trong chính sảnh, hơn hai mươi tên đệ tử cháp pháp như đầu trâu mặt ngựa, tay cầm cháp pháp bổng đỏ trắng giao nhau, mặt không biểu tình đứng ở hai bên đại sảnh, một mực sắp xếp đến cửa chính của Cháp Pháp Đường.

Tần Hạo Hiên, Từ Vũ, Trương Cuồng đứng ở chính giữa đại sảnh, mà ba người Viên Sơn Hồ trọng thương không dậy nổi thì co quắp nằm trên mặt đất, thân thể và tinh thần bị đả kích nặng, bọn hán kinh hồn chưa định, mặt không còn chút máu, ở trong Hoạt Diêm La Điện ánh sáng ảm đạm, hào khí âm trầm càng nom nớp lo sợ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trải qua Hoàng Ly nhiều mặt điều tra, tổng hợp người trong cuộc tương thuật, cùng với tính cách của đám người Viên Sơn Hồ, một bản án khi dễ nhân vật mới xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Lẽ ra ai đúng ai sai trong nội tâm mọi người đều có kết luận, Cháp Pháp Đường cũng có thể căn cứ luật lệ tông môn trừng phạt kẻ gây ra họa là ba người Viên Sơn Hồ, phóng thích Tần Hạo Hiên, nhưng bản án sáng tỏ kia, lại khiến cho vài tên Cháp Pháp trưởng lão chau mày, khẩn trương thương lượng đến tột cùng xử lý như thế nào.

Nếu như chỉ là Viên Sơn Hồ khi dễ Tần Hạo Hiên, chuyện kia quá đơn giản, loại đệ tử phá hư môn quy này giết chết là được, Cháp Pháp Đường cũng không phải chưa từng giết người.

Chỉ là hôm nay còn liên lụy hai đệ tử từ chúng, mặc dù hiện tại bọn hán còn cực kỳ non nớt, nhưng dù sao cũng là từ chúng, thời điểm các đại đường đường chủ nhìn bọn hán ánh mắt đều phát sáng.

Tuy nói tông quy là chết, nhưng Cháp Pháp trưởng lão là sống nha! Chuyện này bất kể tuyên án thế nào, cũng sẽ đắc tội một đệ tử từ chúng, không có ai sẽ nguyên ý đắc tội một đệ tử từ chúng vô thượng tiềm lực vô hạn, nếu nhất định phải đắc tội, vậy thì tận lực không đắc tội đệ tử từ chúng tương lai thành tựu cao nhất.

Bọn người Hư Vân Tử thương nghị, cuối cùng cho rằng Từ Vũ cùng Trương Cuồng đều là từ chúng, nhưng bởi vì tính cách của Từ Vũ hướng nội không màng danh lợi, tương lai phát triển rất khó bằng Trương Cuồng, vì thế bọn hán quyết định bán Trương Cuồng một cái mặt mũi, khiển trách ba người Viên Sơn Hồ, đồng thời trừng phạt Tần Hạo Hiên.

Thời điểm bọn hán cơ bản thương nghị thỏa đáng, muốn tuyên án, một đệ tử cháp pháp sắc mặt cổ quái chạy tới, bẩm báo bốn gã Cháp Pháp trưởng lão nói:

- Lý Tĩnh đến đây bái kiến bốn vị trưởng lão, thỉnh cầu dự thỉnh tuyên án!

Vì giữ gìn luật pháp công chính, Cháp Pháp Đường trên nguyên tắc cho phép người khác dự thỉnh, nhưng đệ tử bình thường sợ Cháp Pháp Đường như rắn rết, đừng nói chủ động xin dự thỉnh, cho dù mời cũng mời không đến, hiện nay một đệ tử mới nhập môn vậy mà ngông nghênh chạy tới xin dự thỉnh, đây là lần đầu từ khi Linh Điện cốc Cháp Pháp Đường thiết lập đến nay, cũng khó trách tên đệ tử thông báo kia thần sắc cổ quái.

Hư Vân Tử vốn định nói bảo đối phương về đi, đừng tham gia náo nhiệt, nhưng nghĩ lại, trong ba gã từ chúng vô thượng chẳng phải có một người gọi Lý Tĩnh sao? Chẳng lẽ chính là hán?

- Đề cho hán vào đi.

Hư Vân Tử phát tay, ở trong ánh mắt kinh ngạc của đệ tử thông báo, dẫn Lý Tĩnh tiến vào.

Trong ba tháng sơ huấn, các đệ tử mới còn không có phân phối tông bảo thống nhất, vẫn mặc quần áo của mình, cho nên Lý Tĩnh còn mặc trường bào thêu song long, cực kỳ đoạt mắt.

Từ cửa ra vào đến đại sảnh, có ước chừng 30 bước, rất nhiều người ở dưới đệ tử cháp pháp nhìn chăm chú, căn bản bước cũng không nổi, nhưng Lý Tĩnh lại đi bình thản, mặt hầm mỉm cười, nhìn không chớp mắt, long bào càng nổi bật khí tức Vương giả, làm cho người vỗ án tán dương, tốt một thiếu niên phong thần tuấn lãng.

Quả nhiên là từ chúng Lý Tĩnh, hán lúc đi tới, ba gã Cháp Pháp trưởng lão đứng dậy đón chào, bày ra tôn trọng, duy chỉ có Sở Vân Tử ngồi ở trên ghế, sắc mặt âm trầm, trong mắt lóe ra hào quang cừ hận, gắt gao nhìn Lý Tĩnh.

- Đệ tử Lý Tĩnh bái kiến các vị trưởng lão, nghe qua Thái Sơ giáo ta tông quy thâm nghiêm, đệ tử hướng tới đã lâu. Hôm nay vừa gặp còn chứng kiến sự tình từ đầu đến cuối, trong nội tâm hiểu kỳ đến tột cùng sẽ tuyên án như thế nào, cho nên mạo muội xin dự thỉnh.

- Dễ nói, dễ nói. Ngồi đi, ngồi đi.

Hư Vân Từ tươi cười, nhưng trong lòng nói thầm, tục ngữ nói vô sự không lên diện tam bảo, Lý Tĩnh này khẳng định không phải vì tông quy của Thái Sơ giáo mới đến dự thỉnh, nhất định có mưu đồ, ánh mắt đảo qua Từ Vũ cùng Trương Cuồng, khi hắn chứng kiến vẻ mặt Trương Cuồng khó chịu, lập tức mình bạch cái gì. Hư Vân Từ thăm dò nói:

- Đã thấy được sự kiện từ đầu đến cuối, vậy người đơn giản thuật lại một lần đi?

- Kỳ thật rất đơn giản, ba người Viên Sơn Hồ ức hiếp khiêu khích Hạo Hiên sư đệ, không nghĩ tới đánh lên thiết bản, bị Hạo Hiên đánh một chầu, giúp những đệ tử ngày bình thường bị Viên Sơn Hồ ức hiếp trút giận, thật sự là thống khoái!

Đám trưởng lão Chấp Pháp Đường nghe nói như thế, trong nội tâm thầm mắng, khoái cái rắm! Khoái con em người! Việc này có liên quan quái gì tới người? Người chạy đến làm cái gì?

Chúng ta vừa mới thảo luận ra phán quyết, người lại tới làm âm ỉ, để cho chúng ta còn phán thế nào?

Hư Vân Từ nhẹ gật đầu, những lời này của Lý Tĩnh đã đủ biểu lộ lập trường của hắn, triệt để đứng ở mặt đối lập với Trương Cuồng, bên ngoài nói chuyện thay Tần Hạo Hiên, kì thực là nhằm vào Trương Cuồng, xem ra hai đệ tử tử chủng vì bảo tọa chương giáo tương lai, đã bắt đầu chèn ép đối thủ.

Lý Tĩnh ra mặt làm chứng thay Tần Hạo Hiên, bên Tần Hạo Hiên đứng hai đệ tử tử chủng, sức nặng không thể bảo là không lớn, xem ra kết quả phán quyết trước đó phải cải biến rồi, thời điểm Hư Vân Từ chuẩn bị cùng ba trưởng lão khác thương nghị lại, Sở Vân Từ bỗng nhiên nhảy dựng lên, nổi giận nói:

- Nói láo!

Sở Vân Từ biểu hiện táo bạo để tất cả mọi người giật mình, nhất là Lý Tĩnh, hắn vừa đi tới liền phát hiện Sở Vân Từ nhìn mình ánh mắt cừu địch, trong nội tâm còn đang suy nghĩ mình đắc tội đối phương khi nào.

Từ khi hắn được trác ra là tiên chủng màu tím, người nào trong Thái Sơ giáo không nịnh nọt hắn, này còn là lần đầu tiên không hiểu thấu bị người nhằm vào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ba tử giảng co

Đám người Hư Vân Từ sững sờ, sau đó lập tức kịp phản ứng, Sở Vân Từ nhằm vào Lý Tĩnh như vậy, là vì một đoạn chuyện cũ trước kia.

Sở Vân Từ xuất thân từ một hộ dân nghèo, nhiều thế hệ nông canh, thời điểm hắn mười lăm tuổi gặp phải đại hạn, mùa màng thất bát, địa phương tham quan ô lại chẳng những nuốt tiền cứu tế, còn yêu cầu dân chúng không có com ăn nộp lên thuế phú, trong lúc nhất thời tiếng oán than dậy đất, còn xuất hiện thảm kịch người ăn người.

Cha mẹ thân nhân của Sở Vân Từ chết đói ở trong thiên tai nhân họa, hắn đói bụng liền dẫn đầu một số người cướp đoạt kho lương thực, thất bại bị bắt phán xử tử hình, nếu không phải sư phụ của hắn trùng hợp đi qua cứu hắn, hiện tại Sở Vân Từ đã sớm đầu thân khác biệt.

Từ đó về sau, Sở Vân Từ hận Lý gia hoàng triều, càng đừng đề cập Tam hoàng tử Lý Tĩnh xuất thân Hoàng gia, ai bảo trang phục của hắn quá dễ làm người khác chú ý, vừa nhìn đã để cho người nhận ra.

Năm đó Sở Vân Từ học nghệ có sở thành, liền quỳ gối ở trước cửa sư phó ba ngày ba đêm, chỉ cầu xuống núi báo thù. Cuối cùng đạt được trong giáo đáp ứng, phát ra pháp chỉ, lệnh Hoàng Triều giao ra tất cả quan viên có liên quan năm đó, hết thầy chém giết.

Nếu không có giáo quy quản hạt, Sở Vân Từ đã sớm mang theo phù kiếm vọt tới hoàng cung, giết sạch cả nhà Lý thị rồi. Mặc dù trong nội tâm khó chịu, nhưng Lý Tĩnh vẫn khom mình hành lễ với Sở Vân Từ nói:

- Xin hỏi trưởng lão, đệ tử nói sai ở đâu?

Sở Vân Từ hừ lạnh một tiếng, trách mắng:

- Viên Sơn Hồ lại kém cỏi, cũng là Tiên Miêu cảnh Tam điệp, há là Tần Hạo Hiên tu luyện vẹn vẹn hai ngày có thể đánh bại, ta xem việc này không có đơn giản như vậy! Nói không chừng Tần Hạo Hiên là mật thám tiên môn khác phái đến, nếu không là yêu quái biến thành.

Sở Vân Từ nói như vậy, ngay cả các trưởng lão khác cũng cảm thấy thần kinh phân liệt, Tần Hạo Hiên xuất thân Tiểu Tự sơn, thân thể trong sạch có thể

tra, cho dù Sở Vân Từ vì nhầm vào Lý Tĩnh, nhưng không nên điên đảo thị phi như thế, về phần yêu quái biến thành, nào có yêu quái phế vật như vậy, hóa thành một đệ tử nhược chủng, đầu bị cửa kẹp sao?

Tất cả mọi người cảm thấy Sở Vân Từ bắn tên không đích, nhưng Trương Cuồng lại chấp nhận, đứng ra làm chứng:

- Tần Hạo Hiên là đồng hương với ta, ta rất hiểu rõ hắn, trước khi báỉ nhập Thái Sơ giáo, hắn thường lên núi hái thuốc, luôn có thể hái được rất nhiều dược liệu quý hiếm, rất nhiều lão nhân hái thuốc cũng không kịp bóng lưng của hắn, các ngươi cảm thấy con một thợ săn bình thường có thể làm được sao? Ít nhất ta là làm không được.

- Đó là bởi vì ngươi không bằng ta.

Tần Hạo Hiên một mực trầm mặc đột nhiên mở miệng, nụ cười mang theo vài phần trào phúng:

- Ta chẳng những có thể hái được dược liệu ngươi không hái được, còn có thể muốn đánh ngươi thì đánh, ngay cả con chó cũng không bằng.

Lý Tĩnh nghe mà liên tục vỗ tay:

- Trương sư đệ, ngươi nghe Tần sư đệ nói cái gì chưa? Ta cảm thấy hắn nói rất đúng. Ngươi nói lời này, chỉ chứng minh Tần sư đệ tài giỏi mà thôi. Ngươi làm không được chẳng lẽ cũng muốn người khác làm không được?

- Lý sư đệ! Ngươi...

Sắc mặt Trương Cuồng quỳnh lên muốn nói chuyện, nhưng trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Lúc này Sở Vân Từ lại mở miệng giải vây cho Trương Cuồng, chữ chữ nhằm vào Lý Tĩnh nói:

- Lý Tĩnh! Tần Hạo Hiên! Nơi này là Chấp Pháp Đường! Ai cho các ngươi như vậy tùy ý nói chuyện? Trương Cuồng bắt quá là dẫn chứng chứng minh Tần Hạo Hiên dị thường, ngươi bẻ cong giải ý, dụng tâm như thế nào?

Nói xong, hai mắt hắn bắn ra lửa giận, thần sắc kia chỉ hận không thể đem Lý Tĩnh băm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro. Nếu đệ tử khác bị Chấp Pháp trường lão làm khó dễ như thế, sớm bị dọa không dám lên tiếng nữa, nhưng Lý Tĩnh lại điềm nhiên như không có việc gì nói:

- Sư huynh ta luận sự mà thôi, Trương sư đệ cần gì miễn cảm như vậy.

Hai người lẫn nhau xưng đối phương là sư đệ, tự xưng sư huynh, đối thoại ẩn chứa mùi thuốc súng càng ngày càng đậm, để tránh mâu thuẫn tiếp tục trở nên gay gắt, Hư Vân Từ vội vàng ngắt lời nói:

- Đợi mấy vị trưởng lão chúng ta thương nghị một lát, sau đó sẽ tuyên án.

Dứt lời vung tay lên, một màn sáng ngăn cách thanh âm màu vàng nhạt bao phủ bốn người, chỉ thấy bờ môi bọn họ máy động, lại không nghe được bọn hắn nói cái gì.

- Hư Vân sư huynh, chuyện này còn có gì phải thương nghị, dựa theo trước đó thương nghị phán quyết không phải được rồi!

Về mặt Sở Vân Từ khó chịu.

Hư Vân Từ không để ý tới Sở Vân Từ bị cừu hận xông văng đầu, nhìn hai vị trưởng lão khác nói:

- Hiện nay bên Tần Hạo Hiên đứng hai đệ tử từ chủng, chúng ta nên cân nhắc lợi hại.

- Có gì phải cân nhắc! Nguyên bản ta còn không hoài nghi, nhưng Lý Tĩnh xuất thân Lý gia Hoàng Triều ra mặt bảo vệ đối phương, ta liền nhìn ra Tần Hạo Hiên không phải vật gì tốt! Nếu không sao sẽ chạy tới trợ quyền? Ta xem Tần Hạo Hiên không phải mật thám tiên môn khác đến, là yêu quái biến thành!

Sở Vân Từ không e dè biểu thị ra thống hận của hắn đối với Lý gia Hoàng Triều cùng Lý Tĩnh, hơn nữa đứng với châm ngôn yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông ti họ hàng, dù Tần Hạo Hiên không có chút họ hàng quái gì cả nhưng vẫn bị ghét.

Đám người Hư Vân Từ dờ khóc dờ cười, khuyên nhủ:

- Lý Tĩnh cũng là từ chủng vô thượng, tương lai thành tựu khẳng định ở trên ngươi ta, lần này hắn ra mặt trợ giúp Tần Hạo Hiên, ý của Tuý Ông không phải ở rượu, mà vì Từ Vũ bên cạnh Tần Hạo Hiên, nếu như hắn đạt được Từ Vũ ủng hộ, về sau trở thành chương giáo sẽ cực cao! Nếu dựa theo trước đó phán quyết, thoáng cái đắc tội hai đệ tử từ chủng, cái này không thỏa đáng.

- Chuyện sau này sau này hãy nói! Nếu như các ngươi không muốn làm người xấu, vậy thì để cho ta đến tuyên án. Nếu như Lý Tĩnh thực trở thành chương giáo, chuyện ngày hôm nay ta một vai gánh chịu, tuyệt không liên lụy các ngươi, ta nhìn tương lai thành tựu của Trương Cuồng, tuyệt đối sẽ trên hai người bọn họ.

Đám người Hư Vân Từ vẫn cảm thấy không ổn, cho dù không phải bọn hắn tuyên án, nhưng kết quả tuyên án là trải qua bốn vị trưởng lão nhất trí đồng

ý mới đưa ra nha! Đồng thời đắc tội hai vị đệ tử từ chúng, tương lai bọn hán sẽ không có quả ngon để ăn.

- Như vậy đi!

Hư Vân Từ trầm tư thật lâu nói:

- Cho dù bỏ qua Lý Tĩnh, bên Tần Hạo Hiên vẫn còn có Từ Vũ! Chúng ta cũng phải bán nạng một chút mặt mũi, hơn nữa theo chúng ta lý giải, việc này chính là ba người Viên Sơn Hồ khơi mào, thậm chí có thể là Trương Cuồng ở sau lưng xui khiến. Cho nên ta quyết định đánh ba người Viên Sơn Hồ vào Hàn Băng Nhai diện bích mười lăm ngày! Đánh Tần Hạo Hiên vào Nham Tương Hầm suy nghĩ bảy ngày! Về phần Tần Hạo Hiên có phải gián điệp tiên môn khác hay yêu quái hay không, còn cần chứng nhận, một khi có chứng cứ cho thấy Tần Hạo Hiên không phải người lương thiện, vô luận ai ra mặt che chở, cũng sẽ theo như tông quy xử trí, ba vị sư đệ, các người có gì dị nghị không?

Hư Vân Từ giải quyết dứt khoát, có lý có cứ, xử phạt cũng vừa đúng, hai vị trưởng lão khác đều gật đầu đồng ý, Sở Vân Từ lại phản bác cũng phí công, chỉ có thể tiếp nhận sự thật. Sau khi thương nghị thỏa đáng, màn sáng tán đi, Hư Vân Từ hắng giọng một cái, nhìn quét toàn trường, tuyên án nói:

- Viên Sơn Hồ, Trương Tấn, Lý Tư ác ý làm khó dễ Tần Hạo Hiên, hủy tình nghĩa đồng môn, đánh vào Hàn Băng Nhai suy nghĩ mười lăm ngày, lần sau tái phạm nghiêm trị không tha! Tần Hạo Hiên ở sau khi ba người Viên Sơn Hồ đình chỉ xâm phạm, vẫn trọng thương ba người Viên Sơn Hồ, nói như thế nào cũng phạm vào môn quy tư đầu, đánh vào Nham Tương Hầm suy nghĩ bảy ngày, dùng bảy ra khiến trách! Thái Sơ giáo trưởng phạt phân minh, vô luận là ai cũng không ngoại lệ, mong chư vị lấy đó mà làm gương!

Hư Vân Từ tuyên án hoàn tất, hai hàng đệ tử chấp pháp bỗng nhiên gào thét:

- Uy vũ! Uy vũ! Uy vũ!

Tiếng gào thét đều nhịp, đỉnh tai nhức óc, tiếng gầm như muốn lật tung nóc nhà của Cháp Pháp Đường, chấn tro bụi trên xà ngang rơi xuống.

Kết quả tuyên án như thế nào Lý Tĩnh không quan tâm, hấn ra mặt chỉ vì lấy lòng Từ Vũ, tận lực lôi kéo nạng, về phần kết quả phán quyết Tần Hạo Hiên càng nặng hấn càng cao hứng.

Đối với kết quả này, Trương Cuồng rất không cao hứng, hấn vốn định theo Sở Vân Từ nói, lấy gián điệp hay yêu quái làm văn, nhưng kết quả phán quyết không nói tới một chữ này, hấn hận không thể đưa Tần Hạo Hiên vào chỗ chết đương nhiên bất mãn, bất quá trưởng lão tuyên án rồi, hấn không vui cũng chỉ có thể nhìn, ai bảo mình thế đơn lực bạc!

Mới nhập môn hai ngày, hiện tại Lý Tĩnh đã bắt đầu lôi kéo người, xem ra sau này đối phó Tần Hạo Hiên, phải tận lực tránh đi Từ Vũ, nếu thật bức nạng đến bên Lý Tĩnh, như vậy chương giáo chỉ lộ của mình sẽ càng thêm nhấp nhô khó đi.

Trương Cuồng nhìn, nhưng Từ Vũ lại mất hứng, Tần Hạo Hiên từ đầu tới đuôi là người bị hại, nghĩ đến Tần Hạo Hiên cũng bị nhốt ở trong Nham Tương Hầm bảy ngày, vành mắt nạng đỏ lên. Nham Tương Hầm, nghe danh tự đã cảm thấy rất đáng sợ.

- Trưởng lão chấp pháp bất công, ta muốn đi tìm chương giáo giúp người lấy lại công đạo!

Nước mắt Từ Vũ đảo quanh ở trong hốc mắt, vẻ mặt tức giận, ngữ khí quyết tuyệt. trong nội tâm Tần Hạo Hiên cảm động, lại khẽ lắc đầu nói:

- Được rồi, mắt không thấy tâm không phiền, cách bọn họ xa một chút cũng tốt, vừa vận đốc lòng tu luyện, không có người ngáng chân ta.

Từ Vũ còn tưởng rằng Tần Hạo Hiên đang an ủi nạng, lại không biết Tần Hạo Hiên nói thật, ở trong thời gian chờ Cháp Pháp Đường phán xét, hấn bị linh khí khô nóng trong cơ thể giày vò đến thống khổ không chịu nổi, nhưng lại không thể lộ ra ngoài, hấn chỉ cầu có thể yên tĩnh ngồi xuống tĩnh tu, không giống như ở Linh Điện cốc có nhiều người ngáng chân.

Từ Vũ thiện lương nào biết được những thứ này, đôi mắt phượng đảo qua đám người Trương Cuồng và Viên Sơn Hồ, lạnh như băng nói:

- Ta đi cầu kiến chương giáo! Đợi ta tu vi đại thành, nhất định sẽ giúp người lấy lại công đạo!

Nói xong, ánh mắt nạng đảo qua bốn gã Cháp Pháp trưởng lão, nghe Từ Vũ tuyên thệ, cảm thụ ánh mắt cừu hận của nạng, trong nội tâm bốn gã Cháp Pháp trưởng lão rung mình, tục ngữ nói không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, huống chi là bị đệ tử từ chúng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nham Tương Hầm tu hành (1)

Nhóm: TTTV

Nếu là đệ tử khác, mấy vị trưởng lão này còn có thể suy nghĩ chút biện pháp đuổi người xuống núi, nhưng từ chúng? Mấy vị trưởng lão không dám làm vậy...

Chương giáo cũng không ngốc, để hấn biết ngọn nguồn, thực có thể làm ra sự tình giết cả nhà, kế tiếp nhất định phải hảo hảo câu thông giải thích thoả một phát mới tốt.

Mấy vị trưởng lão vừa nghĩ tới mình một đồng tuổi, còn phải đi giải thích cho một nhân vật vừa mới nhập môn, trong nội tâm dĩ thường đáng chất, lại không có một chút biện pháp, ai bảo người ta là từ chúng?

Hur Vân Từ càng ý định tốt, sau đó sẽ lập tức đi tìm Từ Vũ, cam đoan với Từ Vũ là Tần Hạo Hiền ở trong lao sẽ không bị khi dễ, mình còn có thể lấy linh dược đưa cho đối phương, trợ giúp đối phương ở trong lao tu luyện, hy vọng có thể bỏ qua sự tình vừa rồi.

Ba người Viên Sơn Hồ thì sợ tới mức toàn thân lạnh như băng, co quắp nằm trên mặt đất, bọn hấn cố gắng dính vào Trương Cường, phảng phất như vậy mới có thể an toàn hơn một ít.

Thời điểm đệ tử chấp pháp muốn mang bốn người bọn họ đi, Trương Cường đề sát vào bên tai Tần Hạo Hiền, cười lạnh nói:

- Ngươi cho rằng vào tù có thể tránh thoát ta sao? Hãy đợi đấy.

Trong nội tâm Tần Hạo Hiền thở dài, tính thời của mình năm đó ở trong thôn chiêu ra mầm tai vạ, hôm nay đã đến thời điểm trả nợ, nhưng để mình nhân thua Trương Cường? Cái kia lại tuyệt đối làm không được! Đám người Tần Hạo Hiền bị áp đi, Từ Vũ cũng khôi phục bộ dáng không màng danh lợi như ngày xưa, đi đến bên người Lý Tĩnh nói:

- Cảm ơn Lý sư huynh giúp Tần sư huynh bênh vực lẽ phải, Từ Vũ ghi ở trong lòng.

Lý Tĩnh vui vẻ ra mặt, tiểu nữ hài đúng là tiểu nữ hài, dùng chút tiểu kế liền dễ như trở bàn tay, hấn đang định nói vài lời khách sáo, cũng cố ấn tượng tốt, ai ngờ Từ Vũ lại không hề để ý đến hấn, trực tiếp rời đi.

Trong Chấp Pháp Đường bình tĩnh trở lại.

Chỉ cần không phải phạm phải tội lớn như khi sư diệt tổ hoặc đã thương người chí tử, phạm tội bình thường chỉ giam mười ngày nửa tháng là xong việc, nghe tựa hồ rất nhẹ nhàng, nhưng nhắc tới hai chữ cấm đoán, đệ tử Thái Sơ giáo đều bị có tật giật mình, nhất là người đã trải qua cấm đoán, đánh chết cũng không muốn về địa phương quý quai đó nữa.

Do hai tốp đệ tử chấp pháp phân biệt áp giải ba người Viên Sơn Hồ cùng Tần Hạo Hiền tiến về địa phương giam giữ, cảm nhận được người qua đường nhìn thương cảm, về mặt ba người Viên Sơn Hồ càng nom nớp lo sợ, trong nội tâm Tần Hạo Hiền lo lắng lại có chút chờ mong, Nham Tương Hâm cùng Hàn Băng Nhai đến tột cùng khủng bố tới trình độ nào, vậy mà để cho người sợ hãi như thế?

Địa phương giam giữ cách Linh Điền cốc không xa, đi qua một con đường hẹp quanh co, có thể chứng kiến một ngọn núi thanh tú, cái này là Phong Cẩm Sơn cực kỳ nổi danh của Thái Sơ giáo, lại có tên Tư Quả Nhai.

Thái Sơ giáo có hơn vạn môn nhân đệ tử, mỗi ngày đều có không ít đệ tử phạm sai lầm, đề phòng đệ tử ở lúc bế quan còn kéo bè kéo cánh, dẫn phát xung đột đại quy mô, tiền bối cao nhân của Thái Sơ giáo có dự kiến trước dùng thần thông ở trong lòng núi Tư Quả Nhai khai thác ra rất nhiều nhà giam, như Nham Tương Hâm, Hàn Băng Nhai, Đạo Sơn quật... từng nhà giam cùng lúc có thể giam giữ hơn mười người, cam đoan các đệ tử dạy mãi không sửa mỗi lần đều có thể hưởng thụ “đãi ngộ” bất đồng, lại giảm xuống phong hiểm quản lý.

Đến gần Tư Quả Nhai, trước kia Viên Sơn Hồ từng bị phạt, nhìn cửa vào cao hai mét, rộng một mét đen thui ở sườn núi kia, hồi tưởng đoạn ký ức nghĩ lại mà kinh kia, nhất thời mặt không còn chút máu, nào có vẻ hào khí như lúc khi dễ Tần Hạo Hiền, Trương Tấn cùng Lý Tư càng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đệ tử chấp pháp lạnh như băng nhắc nhở:

- Nham Tương Hâm cùng Hàn Băng Nhai đều ở trong lòng núi Tư Quả Nhai, trong núi có động thiên khác, hoàn cảnh bất đồng ngoại giới, đi ở trong lòng núi, sẽ gặp được đủ loại nguy hiểm, các ngươi phải vận khí chống cự, thật sự không được thì lên tiếng xin giúp đỡ, chúng ta sẽ ra tay giúp các ngươi.

Từ thang đá đi đến giữa sườn núi, nhìn cửa vào Tư Quả Nhai, trong nội tâm Tần Hạo Hiền sinh ra cảm giác áp bách cực lớn, cửa vào tựa như một Viên Cỗ Cự Thú mở miệng lớn dính máu, phảng phất như có thể thôn phệ hết thảy.

Ở dưới ánh mắt nghiêm nghị của đệ tử chấp pháp, ba người Viên Sơn Hồ chịu đựng bị Tần Hạo Hiền đánh gãy xương cốt đau nhức kịch liệt, kiên trì đi vào đại môn để cho bọn hấn kinh hồn táng đảm, Tần Hạo Hiền cũng theo sát phía sau.

Sau khi bọn hấn đi vào, lòng núi nguyên bản đen nhánh rộng mở trong sáng, trong đường hầm, hiện ra ở trước mắt đám người Tần Hạo Hiền là một con đường rộng chừng 4-5m, sâu không thể thấy cuối, trên vách tường mỗi cách 1m lại an trí một bó đuốc chiếu sáng, ánh lửa nhảy lên, sáng tối dập dờn, càng tăng thêm âm trầm khủng bố.

Ở giữa mỗi hai bó đuốc thì có một cửa nhỏ, sau những cửa nhỏ này, sẽ liên tiếp đủ loại kiểu dáng từng phật làm cho từng đệ tử Thái Sơ giáo nghe tin đã sợ mất mật, trên cửa viết danh tự của nơi từng phật, như Đào Sơn quật, Phong Nhận cốc, Lôi Điện hạp...

Mỗi trải qua một cửa nhỏ, có thể cảm nhận được phía sau cửa truyền đến khí tức khủng bố, lúc bọn hắn trải qua Đào Sơn quật, mấy đạo đạo khí lăng lệ ác liệt bắn ra, nếu không phải có đệ tử chấp pháp nhắc nhở, tăng thêm những đạo khí này uy lực không tính mạnh, ở thời điểm chúng bắn đến, toàn thân đám người Viên Sơn Hồ che kín nguyên lực hộ thể, mà Tần Hạo Hiên thì có đệ tử chấp pháp hóa giải nguy cơ, dùng thực lực của hắn còn chưa đủ để ngăn cản đạo khí, nhưng với tư cách người được hai đệ tử từ chúng bảo vệ, các chấp pháp trưởng lão đã dặn dò đệ tử, quyết không thể để cho hắn xảy ra chuyện gì.

Chứng kiến những danh tự hung thần này, cảm thụ được hào khí âm trầm khủng bố, cùng với từ trong cửa nhỏ bắn ra các loại uy hiếp, ba người Viên Sơn Hồ sớm đã sợ tới mức không còn chút máu thiếu chút nữa khóc lên, bọn hắn vốn bị thương lại đi loại địa phương này mười lăm ngày, chẳng phải là cứu tử nhất sinh sao?

Đi qua ước chừng hơn mười cửa nhỏ, ba người Viên Sơn Hồ bị giải đi vào cửa nhỏ viết chữ Hàn Băng Nhai, Nham Tương Hầm của Tần Hạo Hiên thì ở đối diện Hàn Băng Nhai.

Vừa bước vào Nham Tương Hầm, có thể cảm giác được sóng nhiệt đập vào mặt, mặc dù loại nhiệt độ này làm cho người rất khó chịu, thậm chí hô hấp không khỏe, lại không có nguy hiểm tánh mạng, đám đệ tử chấp pháp một đường hộ tống Tần Hạo Hiên, đã đến địa phương giam giữ, thì không cần phải che chở hắn nữa, ngược lại mang theo biểu lộ chế nhạo, muốn nhìn xem người được hai gã đệ tử từ chúng bảo vệ có gì đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nham Tương Hầm tu hành (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Sau cửa là một tiểu đạo nhỏ hẹp đen kịt, càng đi xuống, sóng nhiệt càng ngày càng nặng, đi ước chừng 500m, vài tên đệ tử chấp pháp không có mở linh lực hộ thể kia cũng toát mồ hôi, nhưng Tần Hạo Hiên giống như người không có việc gì, tựa hồ còn rất hưởng thụ loại không khí nóng này.

Bởi vì thời điểm hắn bước vào Nham Tương Hầm, chẳng những không có cảm giác nóng bỏng bức người, ngược lại cảm thấy thanh phong quét vào mặt, để cho cơ thể khô nóng khó nhìn cực kỳ sáng khoái.

Đệ tử chấp pháp cười lạnh nhìn Tần Hạo Hiên, xem ngươi có thể gánh tới khi nào?

Theo tiểu đạo đi vào sâu trong lòng đất, nhiệt độ không ngừng kéo lên, sóng nhiệt triệt tiêu khô nóng trong cơ thể hắn càng nhiều, người bình thường ở chỗ này thở một ngụm cũng phồng phổi, trần trụi sóng nhiệt có thể nướng cháy tóc tựa như gió mát ngày hè phát lên người Tần Hạo Hiên, mỹ diệu đến làm cho hắn cảm kích mấy vị Chấp Pháp trưởng lão ném hắn tới nơi này, ở trong mắt người khác là địa phương quý quái, ở Tần Hạo Hiên xem ra quả thực là thiên đường của nhân gian!

Trải qua lối đi nhỏ thật dài, đi vào hầm, lối vào là một cửa sắt, do thép tinh tạo thành, trừ khi cường giả cảnh giới cực cao, nếu không không có chìa khóa là căn bản không mở cửa ra được.

Đệ tử chấp pháp mở cửa sắt, đẩy Tần Hạo Hiên vào, sau đó lại loảng xoảng đóng lại, trốn ở sau cửa sắt lặng lẽ quan sát.

Từng nhân vật mới tới đều sẽ hưởng thụ một chậu “món ăn”, bất luận kẻ nào cũng không ngoại lệ.

Tần Hạo Hiên vừa bị đẩy vào còn không có phục hồi tinh thần lại, đã bị một tấm chắn lớn che kín đầu, sau đó một đám người xông tới, quyền đâm cước đá.

Tần Hạo Hiên còn chưa kịp nhìn rõ ràng cảnh vật chung quanh, cùng với nham tương trong hầm ngầm đến cùng đóng bao nhiêu người, tựa đã trúng một chậu không hiểu thấu đánh.

Từ ngày đầu mới tới đã bị đám người Lý Tĩnh khi dễ, ngay cả Trương Cuồng cũng nhảy lên đầu mình diễu võ dương oai, để cho ba người Viên Sơn Hồ đến ầu đã mình, nếu không phải mình mạng lớn, mạng này sớm đã đi hơn phân nửa.

Vốn nghĩ đến Nham Tương Hầm sẽ thanh tịnh vài ngày, cố gắng tăng tu vi, ai ngờ vừa đi vào đã bị trùm đầu đánh, từng đài ngộ tổng hợp lại, cho dù tượng đất cũng có ba phần hóa, huống chi là Tần Hạo Hiên huyết khí phương cương! Nhất là hôm nay bị đánh không hiểu thấu, lập tức khơi dậy nóng

tính của Tần Hạo Hiền.

-Ồ, không đau?

Tần Hạo Hiền muốn xóc lên ga trải giường phản kích, thế nhưng hắn phát hiện, những người này đánh lên người mình, tựa như mát xa, chẳng những không đau, nguyên bản trên người khô nóng khó có thể nhẫn nại, ở trong hành hung tựa hồ giảm bớt vài phần.

Thoải mái, những người này đánh lên người mình, mặc dù không bằng Viên Sơn Hồ dùng linh pháp đánh thư thái như vậy, nhưng cực kỳ vừa vặn!

Tần Hạo Hiền vốn còn muốn phản khởi phản kích lập tức bỏ đi ý niệm phản kháng trong đầu, thay đổi một tư thế thoải mái, như chó đen nằm rạp trên mặt đất hưởng thụ nữ chủ nhân vuốt ve, được lực của Nhất Diệp Kim Liên tăng thêm Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, để cho Tần Hạo Hiền vô cùng thoải mái, hận không thể bảo bọn hắn tăng thêm lực đạo.

Ở trong Nham Tương Hầm, cho dù hơi chút nhúc nhích cũng chảy mồ hôi, huống chi vận động kịch liệt như vậy, đám người ầu ẩu Tần Hạo Hiền kia đều chảy mồ hôi ròng ròng.

- Tiểu tử này thoát nhìn cảnh giới rất thấp, chúng ta đánh lâu như vậy, hắn một tiếng cũng không kêu, sẽ không phải đánh chết rồi chứ?

Rốt cục, một nam tử cơ bắp buh hăn, không kịp thở nói ra lo lắng của mình, đồng thời cũng là tiếng lòng của những người khác.

Ở loại địa phương như Nham Tương Hầm này, cho dù thở cũng sẽ cảm giác bức mình, huống chi là bị một tấm ga trải giường bao phủ, còn ăn quyền đâm cước đá, coi như đệ tử Tiên Miêu cảnh, chỉ sợ cũng chịu không nổi.

Đám đệ tử này nhao nhao dừng tay, xóc lên chăn mền bị đánh ra nhiều lỗ thủng, chứng kiến Tần Hạo Hiền mặt như quan ngọc, hô hấp vững vàng, toàn thân không có chút ứ thương, về mặt còn hưởng thụ, cùng bọn họ tưởng tượng Tần Hạo Hiền bị đánh chết hoặc sắp chết hoàn toàn bất đồng.

Cái này... Đây là có chuyện gì?

Nếu Tần Hạo Hiền là một cao nhân tu vi tinh thâm thì thôi, thế nhưng bất luận nhìn như thế nào, hắn cũng chỉ là một thái điều mới nhập môn không lâu, tu vi Tiên Căn cảnh sơ kỳ!

Tuy nói mới vừa rồi không dùng tới linh lực, nhưng đánh hắn thừa sống thiếu chết là không thành vấn đề nha!

Thời điểm bọn hắn nghi hoặc, thân thể Tần Hạo Hiền lần nữa khô nóng lên cũng mở mắt, nhìn chung quanh, rốt cục thấy rõ bộ dáng của Nham Tương Hầm!

Địa phương bề quan thường thường rất gian khổ cô độc, nhưng Tần Hạo Hiền không nghĩ tới nơi đây ngoại trừ thạch bích bốn phía, thì có mười đệ tử Thái Sơ giáo, ngoại trừ số ít mấy người mặc quần áo hơi mỏng, đại đa số người đập là mình trần.

Những người này phần lớn là Tiên Miêu cảnh nhị tam điệp, sau một phen quyền đâm cước đá, cả đám mệt mỏi thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, nhưng người bị ầu ẩu lại điềm nhiên như không có việc gì đánh giá chung quanh, cái này triệt để chọc giận bọn hắn.

- Chúng ta đánh cực khổ như vậy, tiểu tử này thậm chí ngay cả kêu thảm thiết cũng không thốt một câu, tốt, cho ngươi nếm thử Bạo Viêm thuật của lão tử!

Chỉ thấy một nam tử cao lớn thô kệch, bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay liên tục ngưng kết pháp quyết, nhiệt độ bên cạnh hắn đột nhiên tăng cao, linh lực ba động, một hỏa cầu xuất hiện ở trong tay hắn, vung lên trên người Tần Hạo Hiền, phịch một tiếng nổ tung lên, như pháo hoa sáng lạn.

Bạo Viêm thuật chỉ là linh pháp cấp thấp nhất, sử dụng ở trong tay hắn uy lực cũng không đủ để nổ chết người, nhưng cho dù là một đệ tử Tiên Căn cảnh hậu kỳ, ở dưới Bạo Viêm thuật cũng sẽ bị thương, đánh Tần Hạo Hiền thừa sống thiếu chết là không thành vấn đề.

- Lão Diệp, ra tay đừng quá hung ác, nhân vật mới này nhập môn không có mấy ngày, đùa chơi chết cũng không hay!

Một thanh âm tục tằng nói, sau đó vang lên một tiếng cười vang.

- A.....

Trong miệng Tần Hạo Hiền bật ra một tiếng rên rỉ thoải mái, ăn hết một kích Bạo Viêm thuật, hắn chẳng những lông tóc không tổn hao gì, còn rất hưởng thụ loại đá kích này.

Tên nam tử gọi lão Diệp kia cảm thấy mặt co rúm, linh pháp một cái tiếp một cái đánh vào trên người Tần Hạo Hiền, sau đó những người khác thấy đỏ mắt, nhao nhao gia nhập hàng ngũ đá kích Tần Hạo Hiền, trong Nham Tương Hầm, các loại linh pháp gào thét, nhao nhao nện lên người Tần Hạo Hiền, trong lúc nhất thời, các loại hỏa diễm, phong nhận, mưa đá... bao phủ.

Bọn hắn làm sao cũng không nghĩ ra, bọn hắn thi triển các loại linh pháp, không chỉ không có đánh Tần Hạo Hiền thừa sống thiếu chết, ngược lại miễn phí mát xa thân thể, được lực của Nhất Diệp Kim Liên trong cơ thể Tần Hạo Hiền hòa vào lực phủ ngũ tạng và xương tủy, khô nóng tiêu hết, thoải mái không thôi!

Loại điên cuồng công kích này giằng co trọn vẹn một phút đồng hồ, linh lực trong cơ thể những người kia hao hết, kiệt sức nằm rạp trên mặt đất, giống như nhữn quái vật nhìn Tần Hạo Hiên, cho dù là Tiên Miêu cảnh Tam điệp, ở dưới đả kích như vậy không chết cũng tàn phế, nhưng tiểu tử này sáng khoái...

- Hẳn chư vị sư huynh đánh đủ rồi nha? Nếu vậy mà nói, giờ đến phiên ta rồi!

Từ trên mặt đất đứng lên, Tần Hạo Hiên xoay cổ, các đốt ngón tay đùng đùng rung động, sắc mặt hần âm lãnh, mặc dù vừa rồi đánh rất thoải mái, nhưng nếu như mình là một người bình thường không có bốn sự gì, ở dưới bữa tiệc không phân tốt xấu kia, chỉ sợ không chết cũng tàn phế.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ngục Trung Bá Vương

- Ngươi... Ngươi...

Lão Diệp nhìn đệ tử mới nhập môn giống như quái vật kia liên tục nuốt nước miếng nói:

- Chương giáo đã từng nói, làm người phải giảng đạo lý...

Tần Hạo Hiên nở nụ cười, hần tử nhỏ đọc sách rất minh bạch, đối với người không giảng đạo lý còn giảng đạo lý là đồ ngốc, đã từng có Đại Nho đi giảng đạo lý với thổ phi, kết quả bị thổ phi một đao chém bay đầu.

Những người trước mắt này, vẫn là dùng nắm đấm tiến hành trao đổi, mới là phương thức câu thông nhanh nhất!

Vì bây giờ kẻ tiếp tất cả mọi người sống khá giả, đến đây đi! Mọi người dùng nắm đấm, hào hào giảng đạo lý!

Tần Hạo Hiên xách lão Diệp lên, một quyền hung hăng đánh vào lồng ngực của hần, chỉ nghe răng rắc vài tiếng, đối phương hao hết nguyên lực, không có lực phản kháng, xương sườn đã gãy vài cây, nằm trên mặt đất kêu rên không thôi.

Vứt bỏ lão Diệp, hần không chút do dự lại nhào vào một gã nam tử khác, vùng thiết quyền không chút do dự nện xuống... Một Tiên Miêu cảnh Tam điệp trong cơ thể còn có chút linh lực còn muốn phản kháng, tụ linh lực ngưng kết pháp quyết, muốn tiếp tục công kích Tần Hạo Hiên, Tần Hạo Hiên trừng hần một mắt, ở trong ánh mắt hung thần ác sát của Tần Hạo Hiên, tên cường giả Tiên Miêu cảnh Tam điệp kia lập tức ngây ngẩn cả người, hần chỉ cảm thấy linh hồn của mình phẳng phất như bị trọng kích, đầu trống rỗng, linh pháp trong tay chẳng những không có đánh ra, ngược lại bị Tần Hạo Hiên nhào tới đánh thành đầu heo, sau đó còn hung hăng giẫm mấy cước!

Qua rất lâu, tên đệ tử bị Tần Hạo Hiên dùng thần thức công kích kia nhìn về phía hần tựa như nhìn thấy quỷ, hồi tưởng lại vừa rồi linh hồn bị trọng thương, cảm giác sợ hãi hồn phi phách tán kia để cho hần ở rất nhiều năm sau nằm ngủ cũng gặp ác mộng liên tục.

Cái gì gọi là hành hung?

Người bị Tần Hạo Hiên thu thập, đều minh bạch cái gì gọi là hành hung.

Hai gã đệ tử chấp pháp trốn ở sau cửa sắt quan sát hai mặt nhìn nhau, vốn cho rằng Tần Hạo Hiên làm sao cũng sẽ thiết thời lớn, không nghĩ tới hần chẳng những không có việc gì, thoải mái hưởng thụ trận đòn, còn lấy một địch nhiều, đánh cho đám Tiên Miêu cảnh kia kêu cha gọi mẹ.

Sau khi giáo huấn xong, trong nội tâm đám người kia dùng nói trả thù, ngay cả tới gần Tần Hạo Hiên cũng không dám, nói giỡn, một quái vật đánh như thế nào cũng sẽ không bị thương, bọn hần còn dám gây, chẳng phải là Thọ Tinh công thất cổ, ngại mạng dài sao.

Bữa tiệc chào sân kết thúc, trong cơ thể Tần Hạo Hiên lại dâng lên khô nóng, cho dù có sóng nhiệt của Nham Tương Hầm triệt tiêu một bộ phận, nhưng còn có một bộ phận khô nóng không bị đánh tan, cần tu luyện mới có thể tiêu trừ.

Tần Hạo Hiên vận chuyển Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp, linh lực bao hàm lấy nhiệt khí điên cuồng tràn vào thân thể của hần, trong linh lực xen lẫn khí tức táo bạo, những người khác đều cẩn thận loại bỏ, nếu như hút vào trong cơ thể sẽ tẩu hỏa nhập ma, nhưng Tần Hạo Hiên lại hoàn toàn không cần, thân thể Vu tu cực kỳ cường tráng, lúc linh lực xen lẫn nhiệt khí táo bạo nhập vào cơ thể, ngược lại trung hoà linh lực táo bạo trong cơ thể hần, tựa như một bàn tay mát lạnh nhẹ nhu vuốt ve thân thể khô nóng của hần.

Những linh lực này một bộ phận đổ vào tiên chủng, một bộ phận tiến vào trong xương tủy, mặc dù tốc độ tu luyện không bằng từ chủng hấp thu linh lực, nhưng nếu so với phía ngoài thì mau hơn rất nhiều.

Bất quá có ít người không muốn Tần Hạo Hiên trôi qua quá thoải mái, cho dù hần đã bị giam.

Hoàng hôn, trong một căn phòng hoang ảm nấp, nơi này là khu cư trú của đệ tử tạp dịch ở Linh Điện cốc, Trương Cuồng đứng đó, bị một đám đệ tử tạp

dịch nịnh nọt vây quanh.

- Có lẽ các người cũng biết, đồng hương Tần Hạo Hiên có mâu thuẫn với ta, năm trước còn cắt đứt mấy cây xương sườn của ta, hiện tại hắn bị nhốt vào trong Nham Tương Hầm, ta không muốn cho hắn cơ hội xoay người!

Trong mắt Trương Cuồng lộ ra sát ý, đảo qua những sư huynh tạp dịch kia, nói:

- Ta bắt chuyện qua với một đệ tử chấp pháp, chỉ cần có người cố ý phạm sai lầm, hắn sẽ giúp ta đưa người vào Nham Tương Hầm! Ta muốn cho Tần Hạo Hiên không chỗ có thể trốn!

Trương Cuồng dứt lời, lại nói tiếp:

- Đợi ta lĩnh pháp đại thành, ở Thái Sơ giáo có được một chỗ cấm dùi, ta nhất định sẽ không quên người giúp ta hôm nay!

Thái Sơ giáo có hơn vạn môn nhân đệ tử, cường giả vô số, muốn ở trong những người này trở hết tài năng, vứt bỏ thân phận đệ tử tạp dịch là rất khó, nhưng nếu có một đệ tử từ chủng tiềm lực vô hạn cho ra hứa hẹn như vậy, không nói tương lai mỹ hảo cỡ nào, nhưng ít ra cũng có thể giúp hắn thoát ly thân phận tạp dịch khắp nơi bị người khinh khỉnh, địa vị cực thấp, hưởng thụ đãi ngộ của đệ tử bình thường, cái này đối với bọn họ là hấp dẫn cực lớn, lập tức các đệ tử tạp dịch nhao nhao cướp báo danh.

- Ta đi!

Một nam tử tướng mạo có vài phần tương tự Viên Sơn Hổ, tiện tay đánh một quyền lên đại thụ, chỉ nghe rầm rầm, đại thụ đứt gãy, ngã trên mặt đất phát ra tiếng nổ mạnh, đè xuống thanh âm báo danh lộn xộn của những người khác, nói:

- Ta là đường ca của Viên Sơn Hổ, Viên Sơn Tượng! Tiên Miêu cảnh Ngũ điệp! Tần Hạo Hiên hại đường đệ ta bị thương bề quan, ta nhất định sẽ không tha thứ!

Tiên Miêu cảnh mỗi nhiều một điệp, thực lực sẽ cao hơn một tầng, Tiên Miêu cảnh Ngũ điệp ở trong hàng đệ tử tạp dịch đã là tu vi tương đối cao, Viên Sơn Tượng báo danh, đệ tử khác tự nghĩ không bằng nhao nhao cầm miệng.

Nhìn Viên Sơn Tượng tràn ngập lực lượng bạo tạc, cùng với hắn biểu hiện ra thực lực, Trương Cuồng thoả mãn nở nụ cười, Tần Hạo Hiên à Tần Hạo Hiên, chẳng lẽ thể cốt của người còn có thể cứng hơn cái cây kia!

Đây hết thấy Tần Hạo Hiên không biết, cũng không ngờ tâm tình đưa hắn vào chỗ chết của Trương Cuồng sẽ bức thiết như vậy.

Nhắm mắt tu luyện không biết đã qua bao nhiêu thời gian, chợt nghe thanh âm cửa sắt mở ra, mùi cơm chín vào mũi, cái này để cho Tần Hạo Hiên còn đang tu luyện nhất thời ngồi không yên.

Dựa vào!

Hôm nay xảy ra chuyện gì, trước kia cho dù đói một ngày bụng cũng không có kêu vang như vậy, đói chết ta rồi!

Nghe được mùi thơm đồ ăn, không chỉ Tần Hạo Hiên không bình tĩnh, những đệ tử Tiên Miêu cảnh bị hắn đá thương, hai mắt vô thần nằm ở nơi hẻo lánh kia, mắt cũng bốc lên tinh quang!

Hiển nhiên đều là một đám quỷ đói đầu thai.

Ăn cơm, đối với người bình thường mà nói, là sự tình mỗi ngày phải làm, thậm chí là mỗi bữa phải làm.

Nhưng đối với nhân vật mới bị nhốt vào phòng tạm giam mà nói, cái sự tình bình thường kia chỉ có thể là một loại hy vọng xa vời.

Sức ăn của Tu Tiên giả vốn rất lớn, ở địa phương như Nham Tương Hầm, càng cần ăn cơm bổ sung thể lực tiêu hao quá nhiều, nếu như một ngày không ăn cơm, có thể nghĩ sẽ gian nan như thế nào.

- Ăn cơm rồi, ăn cơm rồi!

Đệ tử đưa cơm chia cơm thành 16 phần, thương cảm nhìn Tần Hạo Hiên mới tới, nếu mới tới tu vi không cao hoặc có bối cảnh, ngày đầu tiên không có cơm ăn đã là định luật rồi.

Nhưng vượt quá đệ tử đưa cơm dự kiến là, thường ngày cơm còn chưa buông, đám lão nhân kia đã như lang như hổ nhào đầu về phía trước, hôm nay bọn hắn lại không dám tới, ánh mắt còn sợ hãi nhìn trộm Tần Hạo Hiên.

Đây là có chuyện gì?

Đệ tử đưa cơm không hiểu ra sao, chẳng lẽ những người này sợ hãi đệ tử mới tới sao?

Nhìn kỹ lại, phát hiện trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít có chút ứ thương, lão Diệp ngày bình thường kêu to nhất kia, khuôn mặt càng sưng thành đầu heo!

Mà đệ tử mới tới lại bình yên vô sự, chẳng lẽ đám người này bị đệ tử mới tới khi dễ?

Không có đạo lý nha!

Đệ tử mới tới nhìn ngang nhìn dọc bất quá là Tiên Căn cảnh sơ kỳ, vừa phá vỡ không lâu, ngay cả cảm rễ cũng kém xa, cách này mầm cang xa xa vạn dặm!

Hơn nữa cho dù hấn này nằm rồi, cũng không thể nào là đối thủ của cao thủ Tiên Miêu cảnh nha?

Huống chi ở đây đều là cường giả Tiên Miêu cảnh như lang như hổ, sở trường của mỗi người là gây chuyện thị phi, lúc này mới bị đưa đến nơi đây, hơn nữa trong bọn họ có cường giả Tiên Miêu cảnh Tam điệp!

Phảng phất như vì xác minh hấn nghi hoặc, Tần Hạo Hiên thân nhiên đứng lên đi tới cửa, tiếp nhận phần cơm của mình ăn như hổ đói, mà đám lão nhân kia bị ánh mắt của Tần Hạo Hiên trừng một cái, mặc dù cả đám đói bụng đến ngực trước đán lưng sau, lại không ai dám tới gần.

Sau khi Tần Hạo Hiên lấy cơm của mình trở lại vị trí, đám lão nhân kia mới như ong vỡ tổ xông tới nhận cơm.

Tần Hạo Hiên hai ba miếng liền ăn hết cơm của mình, từ khi tu tiên, mỗi lần hấn đều có thể ăn hai mươi cái màn thầu, tu hành cực kỳ hao phí thể năng là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân là cơm của Thái Sơ giáo cực kỳ ngon, còn ẩn chứa một loại lực lượng đặc thù, trùng hợp có thể bổ sung thể lực khi tu luyện hao phí!

Trước kia cho rằng Thần Tiên đều không ăn khói lửa nhân gian, hiện tại xem ra hoàn toàn là bậy bạ, dùng thùng cơm để hình dung Tu Tiên giả không quá đáng chút nào!

Ăn xong một chén lớn cơm của mình, Tần Hạo Hiên vẫn cảm giác bụng đói kêu vang, nhìn lại đám lão nhân, phát hiện trong chén cơm của bọn hấn mới bới được hơn phân nửa, vì vậy trực tiếp đi qua, ngăn động tác bới cơm của bọn hấn lại, ở trong ánh mắt kinh ngạc của đệ tử đưa cơm, 15 lão nhân giận mà không dám nói gì quét sạch nồi cơm, mặc dù Tu Tiên giả ăn rất nhiều, nhưng nhìn tướng ăn của hấn, cũng không khỏi mắng một tiếng:

- Thùng cơm!

Đệ tử đưa cơm cảm giác trời đất quay cuồng, hấn nhìn quen cường giả khi dễ kẻ yếu, còn là lần đầu tiên chứng kiến kẻ yếu khi dễ cường giả!

Nhìn tướng ăn hung tàn của Tần Hạo Hiên, các lão nhân giận mà không dám nói gì tụ cùng một chỗ, thấp giọng nói thầm.

- Lấy thực lực của chúng ta, vậy mà đánh không lại hấn, các ngươi nói hấn đến tốt cùng là quái thai gì?

- Nghe nói võ đạo Tiên Thiên mạnh nhất có thể đánh bại Tiên Miêu cảnh Thất điệp, nhưng cao thủ võ đạo Tiên Thiên không cách nào tu tiên, bởi vì Võ Tiên không cách nào dung hợp, ta xem hấn rất có thể là loại võ đạo Tiên Thiên này?

- Nhất định như vậy! Nếu không một phạm phu tục tử, sao có thể là đối thủ của chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hùng đông tiên lộ khấu tiên môn (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Cao thủ võ đạo Tiên Thiên, là tồn tại cực kỳ cường hấn của Nhân gian, không có đại nghị lực đại kỳ ngộ là không thành được võ đạo Tiên Thiên, những lão nhân này nhìn về phía Tần Hạo Hiên, ánh mắt cũng thêm vài phần kiêng kỵ.

Sau khi ăn uống no đủ, Tần Hạo Hiên tiếp tục tu luyện, Nham Tương Hầm ở trong mắt người là địa phương chịu khổ cảm đoán, ở trong mắt Tần Hạo Hiên là động thiên phúc địa tu luyện, chỉ có bảy ngày, phải nắm chặt thời gian tu luyện, hoàn toàn tiêu hóa được lực của Nhất Diệp Kim Liên trong cơ thể, loại cơ hội này rất khó được!

- Hạo Hiên ca ca, Hạo Hiên ca ca.

Tiếng kêu nhu hòa vang lên, Tần Hạo Hiên từ trong tu luyện mở to mắt, chứng kiến Từ Vũ ở bên ngoài cửa sắt, lúc này khuôn mặt nàng bởi vì nhiệt độ quá cao mà hô hấp không khỏe, trán hồng mang tím, cảm động xông lên đầu, trên đường từ Linh Điện cốc đến Nham Tương Hàm, biết rõ con đường này khó đi ra sao, nguy hiểm như thế nào, hiện tại cường độ thân thể của Từ Vũ còn không bằng mình, vậy mà mạo hiểm trùng trùng điệp điệp đi tới.

- Đây là bút ký giảng bài hôm nay, huynh xem một chút đi. Ta nghe nói ở đây rất nóng, nên mang cho ngươi chút nước.

Từ Vũ đi đến trước người Tần Hạo Hiên, đưa bút ký cho hắn, lại lấy ra một cái túi nước.

Tần Hạo Hiên thấy rõ ràng môi của nàng bởi vì nóng mà khô nứt ra vết máu, trái tim bị xúc động, đưa túi nước lại cho nàng nói:

- Muội uống cho đỡ nóng.
- Không có việc gì, muội không khát.

Từ Vũ nhìn các lão nhân bị gian chung, lại nhìn Tần Hạo Hiên một chút, nói:

- Ta đi tìm chuông giáo, kết quả chuông giáo ra ngoài du lịch, không có gặp được chuông giáo lão nhân gia...

Du lịch?

Là một lý do rất không tệ!

Trong nội tâm Tần Hạo Hiên âm thầm hoài nghi không phải chuông giáo du lịch, mà là chuông giáo đã sớm biết rõ chuyện này, đều là từ chúng... lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, Chấp Pháp Đường đã nguyện ý đặc tội người, chuông giáo lão nhân gia không trốn mới lạ?

- Đúng rồi, Hư Vân Từ trưởng lão cho ta không ít linh dược.

Từ Vũ từ trong ba lô lấy ra mấy cây linh dược đưa cho Tần Hạo Hiên nói:

- Nói phạt ngươi như vậy, hắn cũng không muốn. Cho nên dùng những cái này đền bù tổn thất, ở trong thời gian cảm đoán có thể không chậm trễ tu luyện.

Tần Hạo Hiên cười khô, đẩy linh dược trở về, từ khi phục dụng Nhất Diệp Kim Liên, mình đã sắp nổ tung... Lại ăn linh dược? Chỉ sợ thật sự sẽ chết rồi! Linh dược này tuyệt đối không thể thu.

- Vì cái gì không thu? Sợ thiếu nợ nhân tình của hắn sao?

Từ Vũ nhìn linh dược trong tay:

- Ta biết rõ, Hư Vân Từ trưởng lão muốn ta bớt giận, kéo gần quan hệ với ta. Hắn nguyện ý cho, ta liền dám cầm. Nhưng chuyện lần này, ta sẽ không bởi vì linh dược mà quên...

Tần Hạo Hiên đưa tay vuốt đầu Từ Vũ cười nói:

- Muội còn rất thông minh! Bất quá không phải như vậy, mà là bây giờ ta ăn có chút lãng phí, nhưng quay đầu lại tìm cơ hội tốt lại ăn.

Từ Vũ thu hồi linh dược, lại có chút ít lo lắng hỏi:

- Nghe nói người tới chỗ này đều bị lão nhân khi dễ, bọn hắn có khi dễ huynh không? Nếu có, nói với ta! Ta báo thù cho huynh...
- Đi tới chỗ nào, đều là ta khi dễ người khác.

Tần Hạo Hiên tiếp nhận bút ký cùng vài cuốn sách mà Từ Vũ đưa tới, dùng một tay khác khẽ vuốt đầu của nàng, trên mặt lộ ra vài phần sủng ái cười.

- Chúng ta ở chung rất vui, bọn hắn rất hòa thuận, thấy ta mới tới, còn nhường không ít cơm cho ta ăn! Đúng không?

Tần Hạo Hiên quay đầu lại, vẻ mặt vui vẻ nói với đám lão nhân kia.

- Vị sư đệ này cùng chúng ta mới quen đã thân, hận tương kiến muộn!
- Đúng, đúng, hận tương kiến muộn!

...

Vừa bị đánh một chầu, lại đoán Tần Hạo Hiên là cao thủ võ đạo Tiên Thiên, đám lão nhân bụng đói kêu vang, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, cả đám hận không thể nghiền xương Tần Hạo Hiên thành tro, thậm chí đợi mình đến Bát Diệp, nhất định phải báo thù rửa hận, nhưng trước mắt không dám đắc tội đối phương, chỉ có thể hắn nói cái gì chính là cái đó.

- A, cái kia tự nhiên là tốt nhất.

Từ Vũ chứng kiến trên người các lão nhân đều có vết thương, cùng với thái độ khúm núm của bọn hắn, rất nhanh đoán được bọn hắn bước theo gót Viên Sơn Hô, khi dễ Tần Hạo Hiên không thành bị quái thai này giáo huấn, lập tức buồn cười.

Ở trong Nham Tương hàm nhiều một giây, đối với Từ Vũ thực lực còn thấp là nhiều một phần tra tấn, sau khi thấy Tần Hạo Hiên bình an, liền vội vàng rời địa phương quỷ quái này.

Mở ra bút ký, lật vào trong tầm mắt là chữ viết xinh đẹp của Từ Vũ, rậm rạp chằng chịt ghi chép hơn mười trang giấy, trong nội tâm âm thầm cảm động, nàng biết mình ngũ trưa, buổi chiều bị giam, căn bản không nghe giảng bài, nên ghi chép lại tất cả nội dung Sớ trưởng lão giảng bài.

Trong này ghi hai cảnh giới đầu tiên của tu tiên, là Tiên Căn cảnh cùng Tiên Miêu cảnh, đối với những kiến thức này Tần Hạo Hiên biết rất ít, nên nhìn rất cẩn thận.

- Trước Tiên Căn cảnh còn có trình tự nhập chủng, cảm thụ tiên chủng tồn tại trong cơ thể, dẫn khí nhập vào cơ thể phá vỡ tiên chủng, bước vào Tiên Căn cảnh, Tiên Căn cảnh lại chia làm ba giai đoạn là phá chủng, cấm rễ, nảy mầm.

- Cấm rễ khó hơn phá chủng, cần thu nạp hoặc tu luyện ra rất nhiều linh lực đổ vào tiên chủng, để cho tiên chủng sinh rễ, cấm ở trong đan điền.

- Nảy mầm lại khó hơn cấm rễ rất nhiều, để cho tiên mầm đã cấm rễ trong đan điền theo khe hở tiên chủng ngoi đầu lên, một bước này cần linh lực so với trước nhiều gấp 10 lần trở lên.

Đọc xong đoạn này, Tần Hạo Hiên chẳng những không giống đệ tử nhược chủng khác lo lắng bất an, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, Tiên Căn cảnh xét đến cùng chỉ là một quá trình tích lũy, làm sao thu nạp hoặc tu luyện ra đại lượng linh lực đổ vào tiên chủng, chỉ cần linh lực đủ, đột phá đến Tiên Miêu cảnh không khó.

Đối với đệ tử nhược chủng khác mà nói, quá trình tích lũy này dài đằng đặc, nhưng đối với Tần Hạo Hiên có Tuyệt Tiên Cốc hậu thuẫn mà nói, cái này ngược lại là vấn đề đơn giản nhất.

Ngoại trừ giới thiệu cảnh giới kỹ càng ra, còn có rất nhiều tri thức trụ cột tu tiên, ví dụ như lúc tu luyện dùng Tùng Hương có thể nhập định nhanh hơn, ví dụ như đá tọa dùng tư thế ngũ tâm triều thiên có thể tăng lên tốc độ thu nạp linh lực, những kiến thức này đối với Tần Hạo Hiên dốt đặc cán mai rất có ích lợi.

Ở vài trang sau bút ký, thì kỹ càng giới thiệu luyện đan.

Tùng Tu Tiên giả đều phải học luyện đan, đan dược không chỉ là thủ đoạn tăng thực lực lên nhanh, còn là lương thực của Tu Tiên giả.

Trong lương thực môn phái cung cấp chỉ chứa đựng linh lực cực kỳ mỏng manh, không cách nào thỏa mãn thân thể sau khi nảy mầm cần thiết, hơn nữa loại cung ứng này chỉ có nửa năm, nửa năm sau phải tự túc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Hùng đông tiên lộ khấu tiên môn (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Không muốn đói bụng chỉ có hai phương pháp, đầu tiên là luyện một loại đan dược sơ cấp nhất tên Tiên Nguyên đan, tựa như màn thầu mà phàm phu tục tử ăn hàng ngày, Tiên Nguyên đan là lương thực bình thường của đám tu tiên giả.

Thứ hai là gieo trồng linh dược, sau khi giao nộp cho môn phái một phần quy định, còn lại có thể tìm đệ tử biết luyện đan đổi Tiên Nguyên đan dần bụng.

Sau khi môn phái đoạn tuyệt cung ứng lương thực, chẳng những phải tự cung tự cấp, còn phải giao nộp công hiến tông môn.

Bất luận là đệ tử luyện đan, hay gieo trồng linh dược, mỗi tháng đều phải giao nộp công hiến tông môn cố định, ở đầu tháng môn phái sẽ tính toán số lượng thu hoạch đại khái, sau đó dựa theo số lượng thu hoạch nộp lên bảy thành, nếu như gặp phải thiên tai nhân họa thu hoạch không đủ, dù bán đi

quần cộc cũng phải gom góp giao đủ, nếu không sẽ gặp phải nguy hiểm trực xuất tông môn.

Đọc đến đây, Tàn Hạo Hiên âm thầm cảm thán... thật là hắc tâm!

Tân tân khổ khổ làm việc một tháng, có bảy thành thu nhập phải giao nộp lên môn phái, còn lại ba thành mới là lương thực cùng tài sản của mình, nộp lên không đủ còn có khả năng bị trục xuất tông môn, cái này không phải bọn lưu manh thu phí bảo hộ sao?

Tàn Hạo Hiên bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, Đại Vị Vương như mình, ba thành thu hoạch kia đủ mình ăn không?

Từ khi tu tiên, nhất là tu luyện Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp, sức ăn của mình lập tức tăng nhiều, vừa rồi lượng cơm gần mười người ăn, bị hấn dễ dàng quét sạch, hiện tại giống như thùng cơm di động, sau này tiếp tục tu luyện Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp, tu vi tinh thâm còn phải nói nữa sao?

Tàn Hạo Hiên tìm được kỳ trân dị bảo dễ như trở bàn tay, bắt đầu vì ba đấu gạo mà sầu muộn rồi, vốn nghĩ leo lên đại tông môn như Thái Sơ giáo, chẳng những người trong nhà có thể áo cơm không lo, mình cũng không cần vì ăn no mà sầu muộn, không nghĩ tới dĩ nhiên là loại tình huống này.

Trong bút ký ghi lại, Thái Sơ giáo chỉ có nhân vật trưởng lão trở lên mới không cần tự mình gieo trồng linh dược cùng giao nạp công hiến tông môn, những người khác cho dù là đệ tử tử chủng tương lai tiềm lực vô hạn cũng không thể ngoại lệ!

Nhìn đến đây, tâm tình của Tàn Hạo Hiên mới thoáng dễ chịu chút ít.

Ngẫm lại cũng phải, các loại tổn hao để duy trì tông môn vận chuyển, cùng với các tổn tại trên trường lão hằng ngày tu luyện chi tiêu, những chi tiêu này là đến từ công hiến tông môn rồi.

Trong bút ký ghi chép, lại để cho Tàn Hạo Hiên đối với Tu Tiên Giới có một hiểu rõ càng sâu.

Tất cả đệ tử mới nhập môn bắt đầu đều là đệ tử bình thường, công hiến tông môn đạt tới trình độ nhất định, có thể lên cấp thành đệ tử hồi bào, đệ tử hồi bào có thể giao nộp ít hơn đệ tử bình thường một thành cống hiến!

Mà trở thành đệ tử hồi bào, ngoại trừ công hiến tông môn đạt tới hạn mức, còn có một cách là thực lực bản thân đến Tiên Miêu cảnh Thập điệp, là được lên cấp.

Trên đệ tử hồi bào lại có hạt bào, thanh bào, tranh bào, xích bào, kim bào, tử bào, mỗi lần tăng một cấp độ, sẽ giảm giao nạp một thành thu hoạch.

Xem hết đoạn bút ký này, một Kim Tự Tháp cấp bậc sâm nghiêm hiện ra ở trong đầu Tàn Hạo Hiên, càng khích lệ hấn cố gắng tu luyện!

Các trưởng lão của Thái Sơ giáo, đều là từ trong suu cao thuế nặng nấu ra, bọn hấn có thể, dựa vào cái gì ta không thể?

Nếu như không quyết chí tự cường, đừng nói trong tương lai sẽ bị Trương Cuồng trả thù, cho dù kéo dài hơi tàn, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no còn có ý gì?

Tiếp tục đọc bút ký, Tàn Hạo Hiên phát hiện, ngoại trừ gieo trồng linh dược cùng luyện chế đan dược là hai môn bắt buộc ra, còn có một môn cực kỳ trọng yếu, chính là học tập chế tác linh phù.

Linh phù cũng không phải là bùa đạo cụ của những thầy cúng giả thần giả quỷ ở tục giới, mà là ngọc giản hàng thật giá thật, người chế tác dùng một loại thủ pháp đặc thù, khắc linh lực của mình lên ngọc giản, linh phù chia làm công thủ cùng phụ trợ.

Đối với Tu Tiên giả mà nói, chế tác linh phù là kỹ năng cực kỳ trọng yếu, dù lão tổ tông thực lực cảnh giới cực kỳ cao thâm cũng không dám cam đoan trong tương lai không gặp được đối thủ mạnh mẽ hay nguy hiểm, vì tự cứu, đều sẽ điều khắc tốt linh phù phòng hờ.

Phương pháp chế tác loại linh phù công thủ, Tàn Hạo Hiên chỉ nhìn lướt qua, ánh mắt cuối cùng rơi vào loại linh phù phụ trợ.

Loại linh phù phụ trợ nhiều lắm, có tất cả diệu dụng, ví dụ như Thần Hành Phù có thể để một người bình thường ngày đi nghìn dặm, Động Địa phù có thể trôn vào lòng đất, quả thực là thiết yếu để chạy trốn!

Mà để cho Tàn Hạo Hiên cảm thấy hứng thú nhất, là một loại linh phù tên Tụ Linh Phù.

Tụ Linh Phù là loại trụ cột nhất trong linh phù phụ trợ, nhưng khắc chế không đơn giản, công dụng của nó là có thể để cho thiên địa linh khí trong phạm vi nhất định trở nên nồng đậm, đương nhiên loại nồng đậm này đối với linh khí cần thiết cho tu luyện là cực kỳ mỏng manh, cho nên mọi người dùng nó ở trên gieo trồng linh dược và ngũ cốc, có thể xúc tiến sản lượng vật gieo trồng, hơn nữa được tính sẽ càng tốt.

Cái này là đồ tốt nha!

Nếu như có thể làm ra mấy khối Tụ Linh Phù, có lẽ vấn đề lương thực sẽ không cần buồn nữa, bất quá nhìn bút ký ghi lại, điều khắc linh phù cũng không phải một môn đơn giản, cần hiểu rất nhiều tri thức phù văn, học vấn trong đó không thua luyện đan chút nào.

Khép lại bút ký, Tàn Hạo Hiên âm thầm thở dài một tiếng, tu tiên thật không đơn giản!

Vốn cho rằng chỉ là ngồi xuống tu luyện tích lũy linh lực đột phá cảnh giới, hiện tại xem ra, tu tiên quả thực là một môn học vấn bác đại tinh thâm, dùng

cấp độ hiện tại của hắn, tiếp xúc bất quá là da lông của tu tiên mà thôi.

Khăn che mặt thần bí của tu tiên, rốt cục vạch trần một góc cho Tàn Hạo Hiên, loại kiến thức nửa vời này khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của hắn, nhất là chế độ tấn chức, càng khơi dậy tính cách không chịu thua của hắn!

Tàn Hạo Hiên vuốt vuốt con mắt, quyết tâm phải nhanh chóng tấn chức thành đệ tử tử bào, hắn lại mở ra vài cuốn sách khác mà Từ Vũ đưa tới nhìn xem.

Những cái này đều là sách của đệ tử mới sơ huấn, nội dung bên trong rất nông cạn, phần lớn là tiền bối tông môn lần đầu tu tiên gặp phải vài vấn đề khó giải quyết biên soạn tổng kết ra, in thành sách nhắc nhở các đệ tử mới, chẳng những có thể tránh đi đường quanh co, còn có thể tránh đi vào tử lộ.

Trên đường tu tiên nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hàng năm đệ tử chết ở trong khi tu luyện cũng không ít.

Trong đó có một án lệ, để Tàn Hạo Hiên bị dọa ra mồ hôi lạnh.

Bên trong ghi chép một đệ tử Tiên Miêu cảnh, sau khi đạt được một gốc Chu Quả, tham công liệu lĩnh, không có luyện thành đan dược trung hoà được tính, một ngụm nuốt luôn Chu Quả, bị dược tính cuồng bạo tạc thể chết tươi!

Nhìn lời bình của người biên soạn, Tàn Hạo Hiên bị dọa ra mồ hôi lạnh, thầm nói may mắn!

Hắn thế mới biết Vu tu có thể trực tiếp nuốt linh dược, sau đó chịu đựng trùng kích, thẳng đến hấp thu tất cả dược lực vào lục phủ ngũ tạng và kinh mạch!

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Người vừa xướng xong ta đăng tràng

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Nếu như Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp không phải bí pháp Vu tu thất truyền đã lâu, từ lúc mình nuốt Nhất Diệp Kim Liên đã bạo thể bỏ mình!

Một cường giả Tiên Miêu cảnh ăn Chu Quả kém xa Nhất Diệp Kim Liên cũng bạo thể chết tươi, huống chi mình chỉ là thân thể phàm thai!

Mà về sau nếu như không có đám người Viên Sơn Hồ khi dễ hắn, chớ nói phải ruồi trợ giúp hắn hấp thu một phần nhỏ linh lực, tăng thêm địa nhiệt ở trong Nham Tương Hầm, hắn sớm đã bị dược lực chấn nổ!

Đọc hết sách ghi lại các loại linh dược chủ yếu, Tàn Hạo Hiên thở dài, nguyên lai Nhất Diệp Kim Liên trân quý như vậy, có thể luyện chế ra rất nhiều đan dược để cấp bậc lão tổ dùng, cho dù Tu Tiên giả cấp bậc lão tổ cũng một dược khó cầu, nếu để cho người biết mình nuốt sống như vậy, đoán chừng người chết cũng có thể tức sống lại!

Sau khi xem hết sách, Tàn Hạo Hiên cảm giác thân thể khô nóng càng lợi hại, vì vậy lại ngồi xuống tu luyện, ở trong hoàn cảnh như Nham Tương Hầm, ngủ đối với Tu Tiên giả sẽ có tổn hại thật lớn, đám lão nhân buồn ngủ kia thấy Tàn Hạo Hiên nhìn sách xong, lại long tinh hổ mãnh nhập định tu luyện, cả đám khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm, nguyên lai võ đạo Tiên Thiên buồn hân như vậy!

Ở trong Nham Tương Hầm đã qua hai ngày, trong hai ngày này Tàn Hạo Hiên ngoại trừ tu luyện là xem bút ký do Từ Vũ xé chiều đưa tới, mỗi ngày thời gian ngủ tối đa chỉ hai đến ba giờ.

Cũng không phải hắn không muốn ngủ, mà là dược lực trong cơ thể quá khô nóng, một khi đình chỉ tu luyện, bằng vào địa nhiệt là không triệt tiêu được, không bao lâu sẽ bị về khô nóng làm tỉnh, nếu không phải dược tính của Nhất Diệp Kim Liên bồi dưỡng lấy thân thể, ở trong trạng thái tu luyện cường độ cao như vậy, người sớm chóng không nổi nữa.

Tàn Hạo Hiên bị dược lực của Nhất Diệp Kim Liên giày vò khổ không thể tả, không thể không tu luyện triệt tiêu khô nóng không biết, ở trong mắt những lão nhân kia, hắn chính là một tên biến thái, biến thái tu luyện cuồng ngay cả ngủ cũng không cần!

Mặc dù phần cơm mỗi ngày đều bị đối phương cướp đi một nửa, hận Tàn Hạo Hiên thấu xương, nhưng ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Tàn Hạo Hiên từ lúc đầu e ngại biến thành kính sợ, mơ hồ có hương vị tôn trọng!

Bởi vì người có thực lực, có nghị lực, ở nơi nào cũng được tôn trọng!

Buổi chiều ngày nọ, Tàn Hạo Hiên vừa khép bút ký do Từ Vũ đưa tới, đang muốn nhập định tu luyện, cửa sắt loảng xoảng mở ra, một nam tử toàn thân cơ bắp, bị vài tên đệ tử chấp pháp áp giải, cũng bị nhốt vào trong Nham Tương hầm.

Hai gã đệ tử chấp pháp này đúng là hai người mấy ngày trước áp giải Tàn Hạo Hiên, ánh mắt bọn hắn mập mờ nhìn Tàn Hạo Hiên một cái, biết rõ sắp phát sinh chuyện gì, lặng lẽ trốn ở sau cửa sắt chuẩn bị xem trò hay.

Nam tử buu hân vừa đi vào, toàn thân tràn ngập lực lượng cực kỳ đoạt mắt, khí tức hung hãn lộ ra, mặc dù là lão Diệp phi khí nặng nhất so sánh với hắn cũng gặp dân chơi thứ thiệt.

Ánh mắt lộ ra sát khí kia đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Tàn Hạo Hiên, trong ánh mắt hiện lên vẻ âm hàn.

Từ khi ở trên người Tàn Hạo Hiên ăn phải lỗ vốn, các lão nhân đều không dám chinh nhân vật mới lung tung, lại nhìn vị mới tới này, mặc dù lộ ra phi khí, nhưng khí thế hồn nhiên thiên thành, rõ ràng là cường giả Tiên Miêu cảnh Ngũ diệp!

Không khỏi âm thầm may mắn, nếu như động thủ, kết cục tuyệt đối còn tệ thảm hơn đắc tội Tàn Hạo Hiên.

Hắn tử kia là Viên Sơn Tượng được Trương Cuồng nhờ vả, đến Nham Tương Hầm thu thập Tàn Hạo Hiên!

Hắn không có chút che dấu đi đến trước người Tàn Hạo Hiên, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén khóa lại Tàn Hạo Hiên vừa mới nhập định tu luyện, không rên một tiếng, ngưng kết pháp quyết, linh lực hội tụ, hóa thành một đoàn hỏa cầu dứt khoát oanh về phía Tàn Hạo Hiên.

- Xích Vân Viêm Bạo!

Người kia vừa đi vào phòng trạng thái cổ quái, liền đưa tới Tàn Hạo Hiên âm thầm đề phòng, chỗ như Nham Tương Hầm này, mặc dù là địa phương giam giữ của Thái Sơ giáo, nhưng lại có một ít hương vị nằm ngoài luật pháp, đến nơi này phải tùy thời tùy chỗ đề phòng, nhất là lúc tu luyện, nếu bị người đánh trộm, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Thế nhưng dùng tu vi hiện tại của Tàn Hạo Hiên, cho dù có cảnh giác thì như thế nào, hắn hoàn toàn không có biện pháp tránh đi công kích của cao thủ Tiên Miêu cảnh Ngũ diệp, chỉ có thể trơ mắt nhìn hỏa cầu bắn tới, kích lên người của hắn.

Quần áo bị đốt trụi, mùi cháy khét truyền đến, hỏa cầu đánh bay Tàn Hạo Hiên, hung hăng đâm vào trên nham bích, nham thạch cứng rắn bị đụng rơi xuống đá vụn.

Đau nhức? Không! Là thoải mái!

Tàn Hạo Hiên như không có việc gì bò lên, cơ thể khô nóng ở thời điểm ăn đòn, lập tức yếu bớt hơn phân nửa, chỉ là đánh hắn toàn thân thoải mái, nhưng lại để cho đầu hắn bốc hỏa.

Thời điểm vừa mới bị nhốt vào Nham Tương Hầm, không hiểu thấu bị trùm mền đánh, mỹ danh viết “chào đón nhân vật mới”, nhưng ở trong này hai ngày, tùy tiện vào một người, cái rắm không thả liền trực tiếp động thủ.

Chẳng lẽ lại còn có bữa tiệc của lão nhân sao?

Viên Sơn Tượng nhú mày, một kích Xích Vân Viêm Bạo vừa rồi, Tiên Miêu cảnh một hai diệp bình thường cũng khó tiếp được, hắn lại giống như người không có việc gì, xem ra đồn đãi quả nhiên không giả, chỉ là thắng này rốt cuộc là quái thai gì?

Mượn ánh lửa mờ nhạt, Tàn Hạo Hiên phát hiện bộ dáng người đánh lên mình có vài phần tương tự Viên Sơn Hổ, rất nhanh đã nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, mình bạch là chuyện gì xảy ra!

Trương Cuồng a Trương Cuồng, xem ra ngươi là muốn đuổi tận giết tuyệt!

Thân hình thật cường hoành! Chẳng lẽ là võ giả Tiên Thiên?

Viên Sơn Tượng kết linh quyết, từng đạo Xích Vân Viêm Bạo không ngừng hình thành, oanh về phía Tàn Hạo Hiên.

Đánh đánh đánh! Không thể cho tiểu tử này cơ hội thở dốc!

Viên Sơn Tượng nghẹn một hơi, năm phiến linh diệp trong cơ thể liên tục lay động, phát ra trận trận linh lực hình thành linh pháp.

Thoải mái! Đau nhức a! Thoải mái! Đau nhức a!

Tàn Hạo Hiên trái tránh phải trốn sợ tiểu xà trong ngực bị phát hiện, Xích Vân Viêm Bạo giống như từng mũi tên lửa, ở dưới cường cung liên xạ, tránh được mũi thứ nhất, lại tránh không khỏi thứ hai...

Trong chớp mắt, áo khoác của Tàn Hạo Hiên có chút lam lũ càng tàn phá không chịu nổi.

Không thể bị đánh như vậy!

Tiếp tục nữa tiểu xà sẽ bị phát hiện!

Đây là át chủ bài lớn nhất của mình!

Tần Hạo Hiên cúi đầu dùng bả vai che tiểu xà trong ngực, gương ánh mắt còn lại tập trung vào đối thủ, cảm giác nguy cơ cùng lửa giận nảy ra, Tần Hạo Hiên gầm lên giận dữ, ngay cả đám lão nhân trốn ở một bên xem náo nhiệt cũng có thể cảm giác được nộ khí trên người hắn.

- Chỉ là con sâu cái kiến còn dám có tính tình! Ném thử Vãn Thạch Quyền của lão tử!

Viên Sơn Tượng cười lạnh, linh lực trên người chấn động, ở thời điểm Tần Hạo Hiên tức sùi bọt mép, cơ bắp trên người nổi lên, đánh ra một quyền, quyền ảnh vô cùng nhanh chóng, mang theo tiếng xé gió, hư ảnh năm đốm bay ra, đón gió tăng trưởng, hóa thành lớn cỡ cối xay, đập thẳng tới Tần Hạo Hiên.

Cảm thụ được Vãn Thạch Quyền mang theo khí thế đáng sợ, các lão nhân xem cuộc vui vui vẻ ra mặt, hai ngày nay bọn hắn bị Tần Hạo Hiên ức hiếp thờ không nổi, hận không thể để Tần Hạo Hiên máu tươi năm bước chết thảm tại chỗ mới tốt.

Tần Hạo Hiên tránh cũng không thể tránh chỉ có thể ăn một quyền này, nắm đấm nện lên ót hắn, phát ra tiếng trầm đục, thân thể Tần Hạo Hiên bay rớt ra ngoài, lại lần nữa đâm vào nham bích, để nham bích xuất hiện một cái hố nhỏ, chấn đá vụn rơi xuống.

Tần Hạo Hiên nằm rạp trên mặt đất như chó chết, nửa ngày cũng không thấy nhúc nhích, cũng không biết là chết hay sống.

- Ngươi xem hắn vẫn không nhúc nhích, đoán xem hắn đã chết chưa?

- Khó nói, chúng ta đánh như vậy, hắn một chút tổn thương cũng không có! Bất quá hiện tại đánh hắn là Tiên Miêu cảnh Ngũ điệp, ta xem rất có thể đã bất tỉnh rồi.

- Ta cũng cảm thấy như vậy, nếu chết rồi, chẳng phải là quá đáng tiếc!

- Đáng tiếc cái gì, ngắm lại hai ngày trước ngươi bị hành hạ như thế nào, ngươi sẽ không thấy đáng tiếc nữa!

- Ngươi nói làm ta hận đến ngứa răng rồi!

Linh pháp cương mãnh bá đạo như Vãn Thạch Quyền này cực kỳ khó luyện, nhưng một khi luyện thành, uy lực không thể so sánh tầm thường, một quyền này đánh vào trên đầu Tần Hạo Hiên, cảm giác đau đớn kịch liệt để cho hắn hôn mê ngất ngùi, một hồi lâu sau mới khôi phục tri giác.

- Không chịu nổi một kích!

Viên Sơn Tượng cười lạnh, hai ngày nay Linh Điện cốc đồn đãi xôn xao về Tần Hạo Hiên, vì thế hắn còn cố ý dùng số tiền lớn, mua một linh phù công kích sơ cấp dự bị, không nghĩ tới hai ba quyền đã đánh ngã.

- Đau nhức! Đau chết! Thoải mái! Thoải mái đến toàn thân tê dại a! Thoải mái đến muốn ăn thêm mấy quyền nữa! Thế nhưng loại lực lượng này nhiều hơn, ta thật có thể sẽ bị đánh chết...

Tần Hạo Hiên chống đất, trong miệng thì thầm nói nhỏ, như nói với mình, hoặc như thổ lộ với đối thủ, thân thể lung lay đứng lên.

Làm sao có thể?

Con mắt của Viên Sơn Tượng trừng lớn, dù Tu Tiên giả Ngũ điệp bị Vãn Thạch Quyền của mình đánh trúng đầu, cũng sẽ biến thành bùn nhão, nham thạch cũng sẽ hóa thành bột mịn, sao trên trán Tần Hạo Hiên chỉ hơi sưng đỏ, bề ngoài không đáng ngại chút nào?

- Oa, quái thai kia bị thương, ngươi thấy không, cái trán của hắn sưng lên!

- Tiên Miêu cảnh Ngũ điệp quả nhiên không giống bình thường, vậy mà làm hắn bị thương rồi! Chỉ cần có thể làm hắn bị thương, thì nhất định có thể giết chết hắn!

Ngũ điệp cảnh... Trách không được mạnh như vậy... Tần Hạo Hiên dùng sức lắc đầu trầm nghĩ: May là nuốt Kim Liên, bằng không thì vừa rồi đã bị đối phương đánh chết!

- Trách không được có người muốn ta tới thu thập ngươi.

Thanh âm tục tĩu của Viên Sơn Tượng quanh quẩn, tinh thần bỗng nhiên tập trung, một người có thể tiếp được một chiêu Vãn Thạch Quyền của mình, cho dù là phạm phu tục tử cũng có tư cách trở thành đối thủ của hắn:

- Tiểu tử, nhớ kỹ ta gọi là Viên Sơn Tượng! Hôm trước ngươi đánh Viên Sơn Hồ chính là đệ đệ ta, hôm nay ta tới báo thù cho hắn! Miễn cho lát nữa chết không minh bạch, làm quỷ hồ đồ!

Viên Sơn Tượng dứt lời, mở hai tay, linh lực tinh thuần từ trong cơ thể hắn tuôn ra, mấy hơi sau, ngưng kết thành một cây đao găm như thực chất, tròn

vện bỏ ra 20 tức, những dao găm này mới thành hình, lẳng lặng dừng lại ở trên không trung, vận sức chờ phát động!

Lại để cho một Tiên Miêu cảnh Ngũ điệp dừng 20 tức thời gian ngưng tụ linh pháp, uy lực của linh pháp này khẳng định không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Xưa nay đừng khinh thiếu niên nghèo

Tần Hạo Hiên muốn tiến lên đánh gãy đối phương, nhưng linh pháp này đã tụ pháp lực quá lâu, khiến người ta dễ dàng tiếp cận. Thế nên, khi phát động linh pháp, quanh người Viên Sơn Tượng đã hình thành sức mạnh hộ thân hình mai rùa.

- Thiên Dao Vạn Quả!

Nhìn thấy dao găm đang lơ lửng trước người Viên Sơn Tượng, một tay già đòi biết hàng hết lên. Thiên Dao Vạn Quả là một linh pháp có uy lực khá lớn mà đệ tử tạp dịch có thể học được. Linh pháp này cần khống chế linh lực chuẩn xác, mỗi một tia linh lực đều phải khống chế tỉ mỉ, thì mới có thể thi triển hoàn mỹ.

Cảnh giới cao nhất của linh pháp này có thể biến hóa ra một nghìn dao găm, thực lực càng mạnh thì sức sát thương càng lớn. Lấy thực lực trước mắt của Viên Sơn Tượng, thì chỉ có thể biến ảo ra năm mươi dao găm, nhưng dùng để đối phó Tần Hạo Hiên thì dư xài.

Trong ánh lửa bập bùng mờ ảo, dao găm do linh lực ngưng tụ lóe lên hàn quang, dù là tên già đòi cũng rung mình, ai cũng cho rằng lần này Tần Hạo Hiên chắc chắn phải chết.

Một cảm giác nguy hiểm chưa từng có xông lên đầu. Trong lòng Tần Hạo Hiên cuồng loạn, lẳng lặng dừng lại giữa không trung. Năm mươi cây dao găm giống như năm mươi tấm bùa đòi mạng, một khi xử lý không tốt sẽ bị những dao găm này đâm thành cái sàng.

Chỉ trông thấy khoe miệng Viên Sơn Tượng hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, tay phải giơ lên, một chiếc dao găm thăm dò bắn về phía Tần Hạo Hiên.

Tốc độ bay của dao găm rất nhanh. Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Tần Hạo Hiên, vẫn thấp thoáng thấy quỹ đạo bay của nó. Lúc nó sắp bắn đến tim mình, thì đột nhiên tránh ra một dao nguy hiểm kia.

Viên Sơn Tượng không cho Tần Hạo Hiên nghỉ ngơi nửa giây. Khi hắn tránh thoát dao găm đầu tiên, thì có ba dao găm lóe lên hàn quang, theo ba hướng trái phải giữa băng về phía Tần Hạo Hiên. Nhất là hai dao găm trái phải lượn thành một đường vòng cung, giáp công hai bên sườn Tần Hạo Hiên, dao găm ở giữa vẫn hướng tim như cũ.

- Khả năng khống chế linh pháp thật hiếm thấy, có chuyển hướng linh lực dao găm khi đang di chuyển với tốc độ cao.

Trong tiếng than thở của đám già đòi, thì ý cười trên khoe miệng Viên Sơn Tượng càng rõ ràng, xem ra vẫn có người biết hàng. Hôm nay là lần đầu tiên lộ ra át chủ bài, lập tức nhận được rất nhiều lời khen, cũng không uổng công mình đóng cửa khổ luyện ba năm.

Ba đạo hàn quang chia thành ba hướng lao lên, cố gắng lắm mới thấy được quỹ đạo của chúng, nhưng không có cách tránh né tốt hơn. Tần Hạo Hiên bèn ngồi xổm dưới đất rồi lẩn một vòng, mặc dù đất dính đầy người, nhưng lại tránh thoát.

Chỉ trông thấy ba dao găm này bịch một tiếng, đã cắm sâu một tác vào vách đá còn cứng hơn sắt.

- Có gan thì ngươi tránh tiếp!

Hai lần thất thủ liên tiếp khiến Viên Sơn Tượng ảo não. Hai tay vung lên, hơn bốn mươi gao găm đang lơ lửng trước người xoay tròn, đồng thời vang lên âm thanh vù vù. Lấy Tần Hạo Hiên làm trung tâm, theo các góc độ khác nhau bắn ra, khiến đám già đòi vây xem tròn mắt hốc mồm.

Một lúc khống chế bốn mươi sáu dao găm công kích đối thủ theo bốn mươi sáu quỹ đạo khác nhau, có đi thẳng, có đi vòng, có bay lên trời, không khác gì bày ra một tấm thiên la địa võng. Tần Hạo Hiên dù có chấp cánh cũng khó thoát.

Loại khống chế linh pháp này rất biến thái. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Viên Sơn Tượng nhiều hơn mấy phần sùng bái. Một người đàn ông cao lớn thô kệch, lại luyện được lực khống chế tinh tế như vậy, quả thật không dễ. Người bình thường có thể khống chế hai mươi chuỗi cùng lúc, thì đã rất giỏi rồi.

Viên Sơn Tượng biểu hiện ra lực khống chế này, chẳng những chấn trụ đám già đòi, mà ngay cả hai tên đệ tử chấp pháp đang rình xem ngoài cửa sắt cũng thấy thẹn không bằng. Bọn họ cũng là Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, lấy lực khống chế của bọn họ, thì nhiều nhất khống chế được ba mươi dao găm cùng lúc, đây chỉ là công kích thẳng tắp không có các loại điều khiển khác. Nếu giống như Viên Sơn Tượng, mỗi một chiếc dao găm đều theo đường vòng cung khác nhau tấn công kẻ địch, thì độ khó càng tăng lên gấp bội, và số lượng khống chế cũng giảm một nửa còn mười lăm chiếc.

Trong một đoàn hàn quang của dao găm lóe lên, tinh thần Tần Hạo Hiên tập trung chưa từng có. Lúc này trong lòng của hắn chỉ có một niềm tin, đó

chính là né tránh công kích thiên la địa võng của những dao găm này, nhất định phải sống sót, coi như không vì mình, thì cũng phải sống vì cha mẹ. Chỉ cần mình còn sống, cho dù là đệ tử tạp dịch thấp nhất. Hàng năm, cha mẹ cũng có thể nhận được hai trăm lạng bạc, không cần phiền lòng vì lo cuộc sống.

Sống sót! Sống sót! Ta muốn sống sót.

Dục vọng cầu sinh mãnh liệt khiến tạp niệm trong lòng Tần Hạo Hiên tan hết. Trong lòng cũng thư thái, Nê Hoàn cung bỗng nhiên nhảy lên, luồng kim quang ở trong đầu khi đối chiến với Viên Sơn Hồ lại nổ tung. Cả người tinh thần sáng láng, giống như trước mắt là một tấm lụa trắng. Loại cảm giác chưa bao giờ có lại hiện ra, ngay cả một hạt bụi trên đất cũng thấy rõ ràng.

Bốn mươi chiếc dao găm đánh úp về phía hần, nhưng trong mắt Tần Hạo Hiên lại chậm như rùa. Hần còn có thể thấy quỹ đạo di chuyển trong không trung của dao găm. Tần Hạo Hiên cũng biết, mặc dù hần có thấy thấy những dao găm này di chuyển, nhưng chưa chắc tránh được, cơ thể của mình vẫn quá yếu.

Thế là ánh mắt hần lại nhìn về phía Viên Sơn Tượng.

Theo tinh thần của Tần Hạo Hiên tập trung cao độ, thì trong mắt hần hiện lên một ánh sáng nhàn nhạt không muốn người biết, cảm nhận được kim quang như mầm non trong đầu Viên Sơn Tượng. Đó là một kim quang còn lớn hơn kim quang của Viên Sơn Hồ, nhưng vẫn không so được kim quang rộng như dòng sông của mình.

Tập trung tinh thần điều khiển kim quang trong đầu kia, thử đi thử lại vô số lần. Bỗng nhiên, Tần Hạo Hiên tách ra một tia kim quang rồi bắn ra. Trong nháy mắt, kim quang xuyên vào đầu Viên Sơn Tượng, chôn vùi sợi kim quang trong đầu gã.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bốn mươi sáu dao găm sắp xuyên Tần Hạo Hiên thành cái sàng mắt khổng lồ, bỗng nhiên dừng lại trên không trung, sau đó rơi thẳng xuống, vừa rơi xuống đất thì hóa thành từng đoàn linh lực vô chủ, tiêu tán không còn hình bóng.

Nếu như chậm một chút, Tần Hạo Hiên sẽ trở thành cái sàng.

Trong mắt người khác, dưới ảnh hưởng của Tần Hạo Hiên đang sợ choáng váng, Viên Sơn Tượng bỗng nhiên đại ra. Sau đó... Sau đó, bọn họ cũng xem không hiểu.

Đám già đời vây xem nghĩ nát óc, cũng không hiểu sao Viên Sơn Tượng đột nhiên thu tay lại.

Chẳng lẽ hết sức?

Nhìn dáng vẻ thành thạo điều luyện của Viên Sơn Tượng, thì không thể!

Chẳng lẽ sợ sau khi giết người thì bị đuổi khỏi tông môn? Nói đùa, tên đã bắn ra sao có thể quay đầu lại, đã phóng ra những dao găm này, muốn thu tay lại, tất nhiên dẫn đến linh lực phản phệ, nhẹ thì kinh mạch đứt đoạn, nặng thì khí huyết chảy ngược bỏ mình.

Những giải thích này đều có lý, nhưng lại nói không thông.

Hai tên đệ tử chấp pháp nhìn coi sau cửa sắt, cũng không hiểu như đám già đời, thì một cảnh rộn người hiện lên.

Chỉ trông thấy Tần Hạo Hiên suýt chút nữa bị xuyên thành cái sàng bỗng nhiên nhảy lên, như tên rơi cung lao đến trước người Viên Sơn Tượng, vung lên một quyền vào sống mũi gã.

Về mặt Viên Sơn Tượng đang dờ dẩn thì chảy máu mũi ngã xuống đất, cơ thể cao lớn ngã xuống đất, khiến bụi bặm tung tay.

Tinh thể nghịch chuyển trong nháy mắt, chỉ trông thấy Tần Hạo Hiên không khách khí lao lên, nắm đấm như mưa rơi xuống người Viên Sơn Tượng.

Viên Sơn Tượng không có ý thức, không cách nào điều động linh lực hộ thể, chỉ mạnh hơn người bình thường một chút. Sau trận đấm đá này của Tần Hạo Hiên, toàn thân Viên Sơn Tượng đỏ bừng, khắp nơi ứ đọng, gương mặt sưng kén còn khó coi hơn lão Diệp trước đây.

Đệ tử chấp pháp trông thấy hai trận chiến của Tần Hạo Hiên thì đưa mắt nhìn nhau. Nếu như không nhìn thấy tận mắt, thì bọn họ sẽ cho rằng người khác sáng tác chuyện cười.

Một người tu tiên, Tiên Miêu cảnh ngũ điệp lại bị một người phạm như Tần Hạo Hiên hành hung, hơn nữa còn không thể phản kháng. Chi là chẳng biết tại vì đại ra không động đậy, không có bất kỳ ý thức gì, giống như bia ngắm mặc cho đánh giết.

Đánh mười mấy quyền vào người Viên Sơn Tượng, nghĩ đến hần đã có thực lực đủ để đả thương Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, nhưng sau khi gã tỉnh lại vẫn có uy hiếp với mình.

Hoặc là không làm, hoặc là làm thì làm cho chót. Tần Hạo Hiên ra tay càng ngày càng nặng, thường xuyên đánh vào cổ tay và cổ chân gã.

Một tiếng gãy xương vang lên, xương đùi của Viên Sơn Tượng đã bị đánh gãy.

Người bất nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa. Đây là chuẩn tắc làm người của Tần Hạo Hiên, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với mình, nhất là kẻ thù muốn

đưa mình vào chỗ chết.

Tần Hạo Hiên đánh cho đã, đánh gãy hai chân Viên Sơn Tượng, rồi đánh gãy xương tay trái gãy, đang chuẩn bị đánh gãy tay phải gãy, đột nhiên phát hiện ý thức của Viên Sơn Tượng đang phản công, linh lực cũng chảy xuôi trong kinh mạch, đang bảo vệ cơ thể gãy, khiến mình đánh vào người gãy như đánh vào phiến đá, nắm đấm bị phản chấn nên hơi đau.

Đây là dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Mấy ngày ngay, trong bút ký Từ Vũ đưa đến, cũng có một ít giới thiệu về thần thức. Tần Hạo Hiên càng xác định công kích vừa rồi là công kích thần thức. Chỉ vì thực lực của mình quá yếu, xét đến cuối vẫn là một người phạm lần đầu tu tiên, không hiểu bí quyết công kích thần thức, tất nhiên uy lực không mạnh lắm. Nếu không thì Viên Sơn Tượng không thể tỉnh lại nhanh như vậy. Nếu mình biết một chút bí quyết công kích thần thức, thậm chí có thể xóa sạch hồn phách của gã. Đến lúc đó, gã không chết cũng biến thành ngu ngốc.

Tần Hạo Hiên vừa nháy ra, Viên Sơn Tượng từ trong ngơ ngác tỉnh lại. Trước đây, Viên Sơn Hổ cần thời gian trăm hơi thở mới tỉnh lại. Nhưng gã chỉ cần thời gian hai mươi hơi thì khôi phục ý thức, xem ra linh hồn của kẻ địch càng mạnh, thì khôi phục càng nhanh. Nếu đụng phải người mạnh hơn, thì loại công kích thần thức không có bí quyết như mình, e rằng chỉ có thể khiến gã đại ra chốc lát, hoặc chỉ có thể quấy nhiễu.

Viên Sơn Tượng tỉnh lại, cảm thấy toàn thân đau nhức, lại nhìn thấy máu ứ đọng khắp người, mặt càng sưng như đầu heo, tay trái và hai chân đều đau nhức, không nghe sai khiến. Mình lại bị phạm nhân này đánh gãy tay chân.

Có chuyện gì vậy? Vừa rồi, không hiểu sao trong đầu rất đau, sau đó như rơi xuống vực sâu không đáy, mất hết tri giác, sau khi vất vả lắm mới tỉnh táo lại, thì thành ra thế này.

Đường đường tu sĩ Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, ở trong đám đệ tử tạp dịch khổng lồ của Thái Sơ giáo, cũng là giai cấp trung thượng, nhưng lại bị một phạm phu tục tử đánh gãy xương, hơn nữa lại bị đánh trước mặt nhiều người như vậy. Có thể nói mặt mũi đã mất hết, nếu truyền đi sẽ làm trò cười cho người khác, sau này không còn chỗ đứng trong tông môn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Môn quy, biến thành ngu đại (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Ánh mắt Viên Sơn Tượng nhìn về phía Tần Hạo Hiên giống như muốn phun lửa. Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì Tần Hạo Hiên đã chết hàng nghìn lần. Gã nói với về rất tức giận:

- Trời gây nghiệt có thể sống, người gây nghiệt không thể sống. Mặc kệ ngươi dùng yêu thuật hay pháp bảo gì, thì hôm nay ta cũng chém ngươi thành muôn mảnh để chuộc tội.

Tay phải gãy lấy ra một tấm linh phù. Nó là một khối thanh ngọc tỏa ra ánh sáng màu xanh, lớn chừng hai ngón tay, phía trên điêu khắc phù văn kỳ lạ.

Một luồng khí tức khô nóng từ trong linh phù tỏa ra, tỏa khắp hầm nham tương chật hẹp.

Trong linh phù này phong ấn linh pháp công kích Khiếu Liệt Diễm. Uy lực của liệt diễm mạnh hơn linh pháp sơ cấp Hòa Cầu Thuật vài lần, chỉ cần nạp đầy linh lực là có thể khởi động. Uy lực bộc phát của nó tương đương với một đòn tấn công toàn lực của một cao thủ Tiên Miêu cảnh lục điệp, đủ để nổ một gốc cây lớn nửa người biến thành hạt bụi. Cho dù tu sĩ Tiên Miêu cảnh ngũ điệp như Viên Sơn Tượng bị linh phù này công kích, cũng không thể bình yên thoát ra. Tần Hạo Hiên là mình đồng da sắt, cũng không chịu nổi linh phù này.

Giá trị của linh phù, thì chỉ trừ loại đệ tử mới nhập môn như Tần Hạo Hiên, còn những người ở đây đều hiểu. Linh phù tương đương với một đòn tấn công toàn lực của cao thủ Tiên Miêu cảnh lục điệp, thì đệ tử tạp dịch bình thường phải bớt ăn bớt mặc hai ba năm mới mua được, đó là cuộc sống thuận lợi.

Ở trong mắt đệ tử tạp dịch có thực lực khá yếu, thì một tấm linh phù tương đương với mạng sống thêm một tầng bảo vệ. Giờ nó được dùng tùy tiện như vậy, quả thật quá xa xỉ và lãng phí

Coi như trong mắt hai tên đệ tử chấp pháp trốn ở ngoài cửa sắt, cũng hiện lên vẻ tức giận. Trong lòng cảm thán, họ Viên đã có chủ tâm giết người, e là tài sản bằng một nửa giá trị của bản thân đều có thể ném xuống.

Dưới con giận dữ, Viên Sơn Tượng không cảm thấy tiếc nuối, nếu có thêm mấy tấm linh phù nữa thì gã cũng không ngần ngại lấy ra. Gã hận không thể nổ Tàn Hạo Hiên tan xương nát thịt.

Ngay khi gã đang định truyền linh lực thôi động linh phù, thì cảm giác nguy hiểm mãnh liệt lại xuất hiện ở trong lòng Tàn Hạo Hiên. Hắn tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm Viên Sơn Tượng, muốn sử dụng thần thức công kích. Nhưng Viên Sơn Tượng đã có chuẩn bị, vô cùng cảnh giác, cố gắng truyền linh lực vào linh phù.

Tàn Hạo Hiên giống như thấy linh lực lưu động trong cơ thể Viên Sơn Tượng, sắp thôi động linh phù. Dưới tình thế cấp bách, hắn hét lên, kim quang trong đầu lấp lóe, lại chia ra một tia lao về phía Viên Sơn Tượng. Mặc dù lần này Viên Sơn Tượng đã có chuẩn bị, nên không đại ra, nhưng vẫn hơi sững sờ.

Điều Tàn Hạo Hiên cần chính là sững sờ này, hắn không sợ chết lao đến.

Linh phù khiến hắn cảm thấy nguy hiểm hơn linh pháp Thiên Dao Vạn Quả mà Viên Sơn Tượng đã sử dụng, nói gì thì nói cũng phải phá hủy nó.

Nếu không có tấm linh phù này, thì Viên Sơn Tượng đã gãy một tay và hai chân không làm gì được mình. Tuy nói năng lực khôi phục của bản thân người tu tiên rất mạnh. Nhưng mỗi ngày lại đánh gã một trận, khiến vết thương cũ cộng thêm vết thương mới càng thêm đau đớn, như vậy thì gã không cách nào báo thù.

Viên Sơn Tượng lấy lại tinh thần, thì nhìn thấy Tàn Hạo Hiên đã lao đến trước mặt. Hơn nữa, tay của hắn đã cách linh phù rất gần, chạm một chút thì sẽ bị cướp. Cuối cùng, Viên Sơn Tượng luôn có thực lực và tâm lý ở thế thượng phong đành phải luống cuống.

Lúc này, sát ý trong lòng gã càng ngày càng đậm, tay phải cố giữ lấy linh phù, dù liều mạng bị đuổi khỏi tông môn hay bị phạt nặng, cũng phải diệt trừ Tàn Hạo Hiên, nếu không sẽ có vô số hậu họa.

Gã bị gãy hai chân nên không cách nào di chuyển. Dưới khí thế hung hãn của Tàn Hạo Hiên, thì không có thời gian thôi động linh phù, đành phải ngửa người về phía sau, đầu còn chú ý đến phong phạm cao thủ, không có hình tượng lăn mấy vòng dưới đất. Đầu đón chỗ tay chân bị gãy, càng khiến quyết tâm diệt trừ Tàn Hạo Hiên của gã càng thêm kiên định.

Tàn Hạo Hiên không phải là đối thủ mạnh nhất mà gã từng gặp. Nhưng hắn lại là đối thủ đáng sợ nhất, người này lòng dạ độc ác. Thế mà đánh gãy một tay và hai chân của mình, nếu vừa rồi mình tỉnh chậm một chút, thì tay phải cũng sẽ bị đánh gãy.

Có thể trọng trọng, nếu ở nơi hoang vu không người, thì Tàn Hạo Hiên sẽ không đánh gãy tay chân mình đơn giản như vậy, mà nhất định sẽ cắt cổ mình, chấm dứt hậu họa.

Trong thời gian ngắn, hành động liều mạng cướp linh phù của Tàn Hạo Hiên, cộng thêm yêu thuật khiến người ta ngỡ ngàng, khiến toàn thân Viên Sơn Hổ run rẩy, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Bây giờ, Tàn Hạo Hiên chỉ là một người phạm, mới phá hạt hai ngày, đã đánh bại Tiên Miêu cảnh ngũ điệp như mình.

Ở tu tiên giới, không cần biết dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể chiến thắng đối thủ, thì đó là thực lực. Nhưng dù nói như thế nào, thì một phạm nhân vừa phá hạt đã đả thương cao thủ Tiên Miêu cảnh ngũ điệp. Điều này là chuyện cực kỳ đáng sợ.

Đáng tiếc, ngay cả trời cao đều đồng tình kẻ yếu như Tàn Hạo Hiên.

Trước khi Viên Sơn Tượng lăn một vòng, thì một tảng đá nhọn nhô lên, đúng lúc đâm vào chỗ xương gãy của gã. Vết thương đau đớn kịch liệt khiến tốc độ lăn của gã trì trệ. Trong thời khắc trì trệ này, Tàn Hạo Hiên đuổi theo không bỏ vọt lên, ép Viên Sơn Tượng xuống đất, chuyển chỗ tay gãy, chân gãy mà đánh.

Dù Viên Sơn Tượng là cường giả Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, nhưng vẫn là cơ thể người, dưới đau nhức kịch liệt đã bị Tàn Hạo Hiên cướp đi linh phù nắm chạy trong tay phải.

Mất đi thứ dựa vào cuối cùng, Viên Sơn Tượng vừa sợ vừa giận, ngưng tụ linh lực toàn thân, vỗ một chưởng vào chỗ giao giữa phần ngực và phần bụng của Tàn Hạo Hiên. Vài tiếng trầm đục vang lên, Tàn Hạo Hiên bị đánh gãy vài cái xương sườn, thân thể bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, một phạm phu tục tử như Tàn Hạo Hiên, lại lấy phương thức vô cùng thảm liệt, lưỡng bại câu thương với cao thủ Tiên Miêu cảnh ngũ điệp. Cảnh này khiến tất cả mọi người vô cùng rung động.

Nhìn Tàn Hạo Hiên trọng thương nằm ở phía xa, Viên Sơn Tượng gãy mất hai xương đùi và một tay, chỉ còn một thân linh lực và oán hận. Nhưng trước mắt, thân thể bị thương không thể di chuyển, nên không làm gì được Tàn Hạo Hiên. Bây giờ, hi vọng duy nhất giết Tàn Hạo Hiên của gã chính là linh phù kia. Nhưng linh phù kia đã bị Tàn Hạo Hiên dùng phương pháp thâm cướp đi.

Đau quá! Nhưng đau đớn đánh đổi với cướp được linh phù.

Phi!

Tàn Hạo Hiên rất du côn phun nước bọt, cắn răng nhịn đau đập linh phù xuống đất. Mặc dù linh phù này là bảo bối, nhưng đó là thứ uy hiếp duy nhất

được hấn trong hàm nham tương, phá hủy chính là cách làm an toàn nhất.

Nhìn linh phù biến thành mảnh vụn, bất luận đám già đòi trong hàm nham tương, hay hai tên đệ tử chấp pháp trốn ở ngoài, đều sợ hãi trước sát phạt quả quyết và không bị lợi ích che mắt của Tần Hạo Hiền.

Trong lòng đều hiện lên một ý nghĩ: Tuyệt đối đừng đắc tội Tần Hạo Hiền.

Lúc này, Viên Sơn Tượng cũng nhìn thấy đám già đòi nơi hẻo lánh, trong lòng khẽ động, hô lên:

- Ai giết hấn, sau khi ta ra khỏi đây sẽ tặng người đó ba cái linh phù.

Ba cái linh phù.

Trọng thưởng tất có đừng phụ!

Ba cái linh phù đối với bất cứ người nào cũng là một tài sản khổng lồ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Môn quy, biến thành ngu đại (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Sau đó đám già đòi trông thấy Viên Sơn Tượng trọng thương, nhìn sang lại thấy Tần Hạo Hiền gãy mấy cái xương sườn, thì người nhìn ta, ta nhìn người không nhúc nhích.

Một tu sĩ Tiên Miêu cảnh ngũ điệp đều bị hấn đánh cho thê thảm như vậy, mặc dù giờ bị thương nhẹ, nhưng ai biết hấn còn át chủ bài gì nữa?

So với ba cái linh phù, thì mạng nhỏ quan trọng hơn.

Tần Hạo Hiền cười lạnh:

- Giết ta?

- Đến lúc này, người còn nghĩ đến giết ta?

- Có mà nghĩ đi, đợi lát nữa người giải thích với môn phái như thế nào chuyện người đi vào đây giết ta. Dựa theo môn quy, người sẽ bị phế bỏ tu vi, biến thành thẳng góc quảng ra Thái Sơ.

Viên Sơn Tượng nghe nói như vậy, bỗng cảm thấy một luồng hơi lạnh bay ngang qua trán. Nếu giết được Tần Hạo Hiền, thì mình có thể tùy ý vu khống hấn đã làm cái gì đó, nhưng bây giờ hấn còn sống... Lần này mình chỉ sợ...

Vừa nghĩ đến giáo quy nghiêm khắc, trước mắt Viên Sơn Tượng biến thành một vùng tăm tối, vừa bị thương vừa bị đả kích tinh thần, khiến gã hôn mê bất tỉnh.

Vào xế chiều hôm đó, tin tức Tần Hạo Hiền tương lấy yếu thắng mạnh ở hàm nham, đánh hơn mười đệ tử Tiên Miêu cảnh kêu cha gọi mẹ, lại lưỡng bại câu thương với một đệ tử Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, được một tên già đòi truyền đi sinh động như thật.

- Có nghe nói không? Tần Hạo Hiền ở trong phòng tạm giam, đối chiến với Viên Sơn Tượng tìm hấn gây sự, thế mà lưỡng bại câu thương, thậm chí hơi chiếm thượng phong.

- Sao có thể? Viên Sơn Tượng là đệ tử Tiên Miêu cảnh ngũ điệp. Trong những đệ tử Linh Điện cốc chúng ta, tu vi cũng thuộc hàng đầu, nghe nói ba tháng sau, gã có thể sẽ tham gia tuyển chọn cuối cùng, có cơ hội trở thành đệ tử sơn môn chân chính.

Đả thương Viên Sơn Hổ có tu vi Tiên Miêu cảnh tam điệp, khiến thanh danh của Tần Hạo Hiền truyền ra, trong Linh Điện cốc không ai không biết không người không hay, ai ai cũng lấy làm kỳ. Bây giờ, tin tức truyền ra càng thêm rung động, hấn đã đánh bại Viên Sơn Tượng có tu vi Tiên Miêu cảnh ngũ điệp. Càng khiến mọi người kinh ngạc không nói nên lời.

Ngày bình thường, Thái Sơ giáo xem như bình tĩnh, nhưng đột nhiên xuất hiện tin tức bất quá như vậy, lập tức biến thành tin tức đầu đề mọi người truyền tai nhau.

Tin Tức này rất nhanh đã đến trong tai Từ Vũ và Lý Tĩnh.

Một phạm phu tục tử lần đầu tu tiên lưỡng bại câu thương với người tu tiên Tiên Miêu cảnh ngũ điệp?

Chuyện này nếu xảy ra trên người kẻ khác, Lý Tĩnh nhất định không tin, nhưng khi nghe nói phạm phu tục tử kia là Tần Hạo Hiên, thì gã tin hoàn toàn. Lại nhìn Trương Cuồng sau khi nhận được tin tức thì thờ hồn hên đến độ giờ chân, lập tức đoán được chuyện này nhất định liên quan đến gã.

- Nhất định là Trương Cuồng làm!

Từ Vũ nói với vẻ nóng nảy:

- Không được! Ta muốn đi hăm nham tương thăm Hạo Hiên ca ca...

Lý Tĩnh ngăn lại Từ Vũ đang lo lắng chuẩn bị đi hăm nham tương xem thế nào, khuôn mặt hiện lên nụ cười ôn hòa rồi nói:

- Từ sư muội, muội có đi như vậy cũng là chuyện vô bổ, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn?

Mặc dù không có ấn tượng tốt với Lý Tĩnh, nhưng nhớ đến gã đã giúp mình ở Cháp Pháp đường, cộng thêm mình quả thật không có cách giải quyết, nên Từ Vũ nghe theo gã dừng bước.

- Ta nghĩ việc này chắc chắn liên quan đến Trương Cuồng. Nếu không, một người tu tiên Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, vô duyên vô cớ tìm Tần sư đệ phiền phức làm gì? Hơn nữa, ta cũng nghe được tin đồn. Hai ngày trước, Trương Cuồng đang tìm người có ý phạm tội, nhốt vào hăm nham tương trừng trị Tần sư đệ.

Được Lý Tĩnh nhắc nhở, Từ Vũ càng lo lắng, vốn chỉ suy đoán là Trương Cuồng làm. Bây giờ, từ trong miệng Lý Tĩnh càng chứng minh phỏng đoán của nàng là đúng. Lấy hiềm khích giữa Trương Cuồng và Tần Hạo Hiên, chưa giết được Tần Hạo Hiên, thì gã chưa chịu bỏ qua, nói không chừng sẽ phái người vào hăm nham tương đối phó Tần Hạo Hiên tiếp, về lo lắng trên mặt Từ Vũ càng ngày càng đậm.

Lý Tĩnh trông thấy Từ Vũ cắn môi, trong lòng mừng thầm, chỉ cần đưa nàng kéo về phía mình. Một hạt giống màu tím như Trương Cuồng không lật nổi sóng gió gì. Tuy nói Từ Vũ không màng danh lợi, không thích kéo bè kết phái. Nhưng giàu gì cũng là một hạt giống vô thượng, thành tựu tương lai không thể đoán trước, được sự ủng hộ của nàng, thì con đường chưởng giáo của mình sẽ càng thuận lợi. Lúc này, nụ cười càng ôn hòa.

Lý Tĩnh dừng một chút, rồi cố ý nói:

- Ta nghĩ Trương Cuồng chắc chắn không từ bỏ ý đồ. Trước mắt, biện pháp tốt nhất chính là học theo Trương Cuồng, Từ sư muội cũng có thể tìm một trợ thủ mạnh mẽ, cố ý gây sự rồi bị nhốt vào hăm nham tương, bảo vệ Tần sư đệ.

Đề nghị này của Lý Tĩnh cũng không sai, nhưng từ khi Từ Vũ đo ra hạt giống vô thượng, người đến lấy lòng nàng rất nhiều. Chẳng qua nàng hồ hởi mừng với những kẻ nịnh hót có mục đích riêng, nên đến nay nàng vẫn là một người cô đơn, không giống chúng tính phùng nguyệt như hai tên đệ tử hạt giống màu tím, có vô số tiểu đệ bên người.

Mặc dù có thể đưa người vào hăm nham tương giống Trương Cuồng, nhưng thứ nhất không có người dùng, thứ hai không quen biết người Cháp Pháp đường. Trên núi, phòng giam hàng ngàn hàng vạn, rất khó cam đoan vào được hăm nham tương.

Lý Tĩnh rất giỏi nhìn mặt nói chuyện, sao có thể nhìn không ra tâm tư của Từ Vũ, lúc này bèn cười nói:

- Từ sư muội yên tâm, chuyện của muội cũng là chuyện của huynh. Trong khoảng thời gian này, muội bận bịu tu luyện, giao thiệp không bằng huynh. Huynh có mấy vị bằng hữu nhiệt tình, trong đó có một người là người của Cháp Pháp đường. Nếu nhờ bọn họ giúp đỡ, nhất định có thể phái một người đáng tin, đi vào hăm nham tương bảo vệ Tần sư đệ.

- Cảm ơn Lý sư huynh trọng nghĩa tương trợ. Nếu Hạo Hiên ca ca có thể bình yên vô sự đi ra. Từ Vũ nhất định báo đáp.

Về lo lắng của Từ Vũ giảm xuống, lễ phép mỉm cười với Lý Tĩnh, tính khiết xinh đẹp, vũ mị hiện ra giữa lông mày, khiến người thường thấy nhiều mỹ nữ tuyệt sắc như Lý Tĩnh cũng rung động. Nàng không phải loại phụ nữ vừa thấy đã nghiêng nước nghiêng thành, nhưng vẻ đẹp trung thượng lại nhìn trăm lần không chán, nhất là khí nhất lạnh nhạt kia, rất nhiều phụ nữ đều không có.

Lý Tĩnh không khỏi tự trách, sao lúc trước không nhìn ra thân con gái của nàng, còn may không đắc tội quá đáng. Nếu không bây giờ cũng không tồn sức như vậy, bây giờ nàng mở miệng là một tiếng Hạo Hiên ca ca, quan hệ với Tần Hạo Hiên đã tốt như vậy, nên kế hoạch đối phó Tần Hạo Hiên cũng mắc cạ, phải đưa Từ Vũ lên thuyền của mình, rồi tính tiếp.

- Từ sư muội yên tâm, chuyện này giao cho huynh.

Lý Tĩnh đồng ý, vội vàng cáo từ rời đi, nhất định phải nhanh chóng xử lý việc này. Nếu Tần Hạo Hiên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn trong hăm nham tương, thì kế hoạch lôi kéo Từ Vũ của gã phải dời lại.

Từ Vũ nhìn Lý Tĩnh rời đi, bèn đi về phía Cháp Pháp đường. Chuyện người Viên gia làm lần này, dù Trương Cuồng cũng không thể mở miệng che chở. Nếu người Viên gia lại dám gây chuyện, thế thì chuẩn bị bị môn quy xử lý, phước bỏ tu vi biến thành kẻ ngu! Cho đến bây giờ, môn quy của Thái Sơ không phải trưng bày cho người khác xem.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ác có ác báo (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong một góc tối không người trong Linh Điện cốc, tụ tập một đám người tử trung với Lý Tĩnh, không ít người là Tiên Miêu cảnh, thậm chí còn có mấy vị cường giả Tiên Miêu cảnh ngũ điệp.

- Lần này, ta mời mọi người đến đây là có việc muốn nhờ mọi người giúp đỡ.

Lý Tĩnh ho một tiếng, rồi nhìn về phía mọi người. Mặc dù gã nói muốn nhờ, nhưng không ăn nói khép nép như nhờ người cần sự giúp đỡ, cộng thêm khí chất hoàng gia phụ trợ, khiến người ta cảm thấy không thể từ chối:

- Ta muốn chọn một người phái vào hãm nham tương bảo vệ Tàn Hạo Hiên.

Câu nói này của Lý Tĩnh vừa dứt, thì Mộ Dung Siêu suất chút nữa nhảy dựng lên phản đối. Nhưng gã lại bị ánh mắt nhàn nhạt của Lý Tĩnh nhìn lại, thì nhận ra mình thất lễ. Mặc dù gã bất mãn, nhưng không dám nói.

Chẳng những Mộ Dung Siêu không hiểu, những người khác cũng nghĩ không hiểu Lý Tĩnh đang làm cái gì. Lúc này, gã không bỏ đá xuống giếng thì đã tận tình tận nghĩa lắm rồi, dựa vào cái gì mà phải giúp Tàn Hạo Hiên?

Lý Tĩnh nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt mọi người, bèn mỉm cười giải thích:

- Vì Từ Vũ!

Được Lý Tĩnh nhắc nhở, nên bọn họ tỉnh ngộ. Từ Vũ rất thân với Tàn Hạo Hiên, còn nhiều lần ra mặt giúp hắn. Nếu muốn lôi kéo Từ Vũ, thì phải dựa vào Tàn Hạo Hiên. Một khi lôi kéo được Từ Vũ, thì lợi ích của Lý Tĩnh không cần nói cũng biết.

Mộ Dung Siêu không phải là thằng ngốc, nhớ lại hành động vừa rồi của mình, bèn quỳ xuống đất, mong Lý Tĩnh tha thứ, lấy tính cách của vị điện hạ này, mặc dù không nói trước mặt, nhưng chạm vào gã, chắc chắn sau này không có ngày tốt lành.

- Ánh mắt của điện hạ nhìn về lâu về dài, suy nghĩ chu toàn. Mộ Dung Siêu thất lễ, mong điện hạ trị tội!

- Mau dậy đi! Mộ Dung sư đệ một lòng can nhắc cho ta, sao có tội được!

Lý Tĩnh đỡ Mộ Dung Siêu dậy, rồi nói:

- Ta đã nói rất nhiều lần, người với ta đều là đệ tử Thái Sơ giáo, lại tình như huynh đệ, gọi điện hạ là không nể mặt ta, hãy gọi ta là sư đệ mới thân mật.

Lý Tĩnh trình diễn một màn thu mua lòng người, lập tức chiếm được rất nhiều cảm tình của mọi người, tiếng thờ dài nhao nhao vang lên:

- Sư đệ chiêu hiền đãi sĩ, trí tuệ vô song, vừa là tư chất hạt giống vô thượng tuyệt đỉnh, thành tựu tương lai không thể đoán trước.

Một đại hán Tiên Miêu cảnh ngũ điệp đứng ra nói:

- Sư đệ, việc này để Trường Thành Sơn ta đi.

Trường Thành Sơn chủ động xin đi, lập tức được ánh mắt Lý Tĩnh tán dương. Lúc này, những người khác cũng không cam lòng lạc hậu, nhao nhao xin đi giết giặc.

Chờ mọi người đều biểu hiện xong bản thân, Lý Tĩnh mới giơ tay lên, rồi nói:

- Cảm ơn các vị sư huynh hết lòng giúp đỡ. Nếu Trường sư huynh đã xin đi giết giặc đầu tiên, thì chuyện này phiền Trường sư huynh đi một chuyến.

Trưởng Thanh Sơn được Lý Tĩnh cho phép đi hăm nham tương được lợi. Mấy người tu tiên Tiên Miêu cảnh ngũ điệp khác cũng nhìn gã với vẻ hâm mộ. Trong lòng thầm mừng sao mình không phải là người thứ nhất xin đi giết gã. Loại chuyện dễ ra mặt như vậy lại bị gã cướp mất.

Lại nói đến Tần Hạo Hiên trong hăm nham tương, lưỡng bại câu thương với Viên Sơn Tương. Lúc này, Tần Hạo Hiên đang nằm dưới đất, cảm thấy miệng vết thương như lửa đốt, nhưng đau đớn đang giảm xuống. Sau nửa giờ, nguyên bản Tần Hạo Hiên chỉ động một chút đã hết thảm, dù giờ vẫn đau đớn khó chịu, nhưng có thể nhúc nhích.

Không biết có phải do bị thương hay không. Được lực của Nhất Diệp Kim Liên trong cơ thể Tần Hạo Hiên đang dần dần lắng đọng, thân thể thì khô nóng. Dưới thứ khô nóng khiến người ta phát cuồng này, Tần Hạo Hiên cũng chỉ có thể nhịn đau đứng lên tu luyện. Vạn nhất được lực khô nóng quá mức, khiến mình nổ tung thì sao?

Trong cảnh trợn mắt hốc mồm của mọi người, Tần Hạo Hiên bị một đòn toàn lực của người tu tiên Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, đang chặt vật ngồi dậy, bày ra tư thế ngũ tâm triều nguyên nhập định.

Dù hẳn là võ đạo tiên thiên, nhưng cuối cùng chỉ là một người phạm, người phạm đã thương được người tu tiên thì đã rất đáng sợ, càng đáng sợ là sau nửa giờ bị một đòn của Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, lại ngồi lên tu luyện như không có chuyện gì.

Nếu những người khác bị một đòn giận dữ của tu sĩ Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, thì không chết cũng mất nửa cái mạng. Cho dù Tần Hạo Hiên là quái thai, nhưng cũng bị gãy mấy cái xương sườn. Trong đau đớn kịch liệt như vậy, hẳn còn có thể bình tĩnh nhập định?

Điều ngoài dự đoán chính là Tần Hạo Hiên nhập định rất nhanh, hơi thở hỗn loạn cũng dần bình ổn.

Trong ánh mắt khó tin của những người khác, hắn điên cuồng hấp thu linh lực, cố gắng lắm mới ổn định được được lực tảo bạo trong cơ thể. Nếu không phải Đạo Tâm Chúng Ma Đại Pháp hấp thu linh lực rất im lặng, thì chỉ bằng tốc độ hấp thu linh lực có thể so với đệ tử có hạt giống màu xám, cũng đủ dọa sợ tất cả mọi người trong hăm nham tương.

Tiểu tử này là quái vật? Viên Sơn Tương nằm trong góc, động đậy đều rất khó khăn biết sức mạnh một đòn giận dữ của mình, dù người tu tiên Tiên Miêu cảnh hai ba điệp đều có thể bị chụp chết. Nhưng Tần Hạo Hiên chỉ là một người phạm vừa mới tu tiên, chẳng những không chết, ngược lại còn có thể ngồi dậy tu luyện.

Hơn nữa, linh lực trong hăm nham tương kèm theo nhiệt độ, dù gã cũng phải hấp thu cẩn thận từng li từng tí, phải tách nhiệt độ trong linh lực ra mới được. Nhưng đó là thủ đoạn của người tu tiên Tiên Miêu cảnh, còn Tần Hạo Hiên là một người bình thường sao có thể làm được?

Dù Viên Sơn Tương suy nghĩ nát óc, gã cũng không nghĩ ra, Tần Hạo Hiên căn bản không cần giải quyết nhiệt độ trong linh lực. Nhiệt độ kia với người có linh lực trong cơ thể quá thừa như hắn, chẳng những không phải độc, mà là quýnh tương ngọc dịch.

Mãi cho đến khi mùi thơm đồ ăn bay đến, bụi dỏi kêu vang, thì Tần Hạo Hiên mới dừng lại, chỉ thấy hắn vịn chân tường đứng lên, tập tễnh đi chuyển đến bên cạnh cửa sắt, trừng mắt già đời đang muốn rục rịch, khiến đám già đời định đến lấy cơm run lên, đưa mắt nhìn nhau không dám động. Tần Hạo Hiên cũng không khách khí, ngồi dưới đất ăn như gió cuốn. Ngày thường hắn chỉ ăn được một nửa, nhưng hôm nay bị thương nên khẩu vị của hắn khá tốt, mười khay đồ ăn bị hắn ăn không còn một hạt cơm.

Cứ việc Tần Hạo đang bị thương, nhưng đám già đời vẫn giận không dám nói. Tâm lý của bọn họ bị Tần Hạo Hiên xung kích quá lớn. Bọn họ từng nằm năm đám của Tần Hạo Hiên, cũng không cho rằng trong vòng hai ba ngày, mình sẽ mạnh hơn Viên Sơn Tương đang trọng thương ở bên kia.

Viên Sơn Tương nằm bị thương trơ mắt nhìn Tần Hạo ăn hết cơm canh, dù người được xưng là thùng cơm như gã cũng không một hơi ăn được nhiều như vậy. Một lát sau, bụi dỏi kêu vang, gã mới nhớ đến, tên khốn kiếp này đã ăn cơm của mình.

Nhưng gã và mười tên già đời trong hăm nham tương, dù trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn lựa chọn yên lặng. Gã không cho mình còn tiền vốn khiêu chiến Tần Hạo.

Không bao lâu, người Lý Tĩnh sắp xếp cũng đi đến hăm nham tương, cũng là một đệ tử Tiên Miêu cảnh ngũ điệp. Đệ tử chấp pháp áp giải gã cũng dùng ánh mắt kinh ngạc, dò xét liên tục nhưng không thấy lạ thường. Nhưng việc Tần Hạo Hiên lưỡng bại câu thương với Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, thì bao quát tên đệ tử Tiên Miêu cảnh ngũ điệp đến đây bảo vệ Tần Hạo Hiên cũng nghĩ không thông. Một đệ tử mới, tư chất thường thường, sao có thể khiến ba tên đệ tử hạt giống màu tím nóng ruột nóng gan, phân cao thấp trong đó?

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ác có ác báo (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Trước khi Thường Thanh Sơn đến, từng nhìn qua hình dạng của Tần Hạo Hiên, một người bình thường có thể làm tổn thương đệ tử Tiên Miêu cảnh ngũ điệp đã rất khó tin. Trong suy nghĩ của gã, không thể tin nhưng lời đồn nhảm, chỉ ít Viên Sơn Tượng không bại thê thảm như trong truyền thuyết, còn Tần Hạo Hiên có thể bị trọng thương sắp chết. Nhưng sau khi gã phát hiện lời đồn kia là thật, Viên Sơn Tượng lại bị thương nặng, nằm trên đất không thể động đậy, gãy mất hay chân và một tay, còn Tần Hạo Hiên thì có thể ăn cơm, cướp phần cơm của người khác và ngồi xuống tu luyện.

- Tần sư đệ khá lắm.

Thường Thanh Sơn khôi phục tinh thần rồi chấp tay nói với Tần Hạo Hiên:

- Lý Tĩnh sư đệ và Từ Vũ tiểu sư muội bảo ta đến giúp sư đệ, nhưng bây giờ xem ra là hơi thừa.

Lý Tĩnh phái đến? Tần Hạo Hiên nhướn mày, lập tức nở nụ cười. E rằng Lý Tĩnh này không phải muốn giúp đỡ mình, mà là muốn lôi kéo Từ Vũ.

Lý Tĩnh và Từ Vũ phái đến? Con mắt của mấy tên già đời sắp rơi xuống, một đệ tử hạt giống màu tím phái cường giả Tiên Miêu cảnh ngũ điệp đến đây xử lý Tần Hạo Hiên, song hai gã đệ tử hạt giống màu tím khác lại phái người đến bảo vệ hắn.

Hạt giống vô thượng! Những tên già đời nhập môn nhiều năm này, đều hiểu rõ tiềm lực phát triển của hạt giống vô thượng. Nếu có thể có quan hệ với một hạt giống vô thượng, thì con đường tương lai sẽ vô cùng sáng lạng. Còn nếu đắc tội hạt giống vô thượng, thì chẳng khác nào tự sát.

Rốt cuộc Tần Hạo Hiên có lai lịch gì? Thế mà để một hạt giống vô thượng hận không thể đẩy hắn vào chỗ chết, càng khiến hai hạt giống vô thượng phải người đến bảo vệ quanh người.

Loại quan hệ phức tạp này, cũng khiến Viên Sơn Tượng đang bị trọng thương bắt đầu sợ hãi, may mà mình không giết Tần Hạo Hiên. Nếu không thì hai tên đệ tử hạt giống màu tím sẽ dùng môn quy giáo nghĩa giết mình. Dù Trương Cuồng cũng không gánh nổi, nên ý nghĩ sau khi khôi phục đi tìm Tần Hạo Hiên báo thù cũng bị quên đi.

Lý Tĩnh? Tần Hạo Hiên chậm rãi đứng dậy rồi đi về phía trước. Nếu chỉ có Từ Vũ bảo người này đến, thì người này có thể tin được. Nhưng cộng thêm Lý Tĩnh? Gã đó xuất thân hoàng tộc, có rất nhiều thủ đoạn, nên mình phải cẩn thận hơn.

Viên Sơn Tượng thấy Tần Hạo Hiên cách mình càng ngày càng gần thì không hiểu, tiểu tử này muốn làm gì?

Không được! Viên Sơn Tượng bỗng nhiên cảm nhận được sát khí trên người Tần Hạo Hiên, vội vàng đứng dậy, nhưng vẫn chậm nửa nhịp. Tần Hạo Hiên đập mạnh vào chỗ xương gãy ở chân trái của gã. Động tác mạnh này tác động đến vết thương ở xương sườn, khiến Tần Hạo Hiên đau nghiêng răng nghiêng lợi, còn Viên Sơn Tượng cũng hét thảm như heo bị đưa ra lò mổ.

Chuyện gì xảy ra? Thường Thanh Sơn sững sờ, không suy nghĩ nhiều, vội vàng phòng bị Viên Sơn Tượng phản kích.

- Người muốn làm gì?

Viên Sơn Tượng nằm dưới đất không hiểu, trừng mắt nhìn Tần Hạo Hiên.

- Thế này... Mới an toàn.

Viên Sơn Tượng nghe thấy câu trả lời chậm rãi của Tần Hạo Hiên, đột nhiên muốn khóc. An Toàn? An toàn con bà mày. Nếu ta biết người có hai đệ tử hạt giống màu tím làm chỗ dựa, thì ta sẽ không đến gây chuyện với người. Bên người người còn xuất hiện người tu tiên Tiên Miêu cảnh ngũ điệp khá nổi danh. Người còn muốn an toàn thế nào? Chẳng lẽ ta muốn chết? Loại tình hình này, ta sắp quỳ xin người ta thứ cho sự dốt nát của ta... An toàn...

Tu tiên, phải có quyết tâm này.

Mấy ngày sau, Tần Hạo Hiên cố gắng hấp thu linh lực. Ở trong mắt người khác, linh lực trong hàm nham tương là một quả bom hẹn giờ, nếu đưa vào trong cơ thể mà không loại bỏ nhiệt độc, thì rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Nhưng với Tần Hạo Hiên có rất nhiều được lực của Nhất Diệp Kim Liên trong cơ thể, cộng thêm là vô tu, thì chính là đại bổ.

Nhưng thời gian ba ngày, thương thế của hắn đã đỡ sáu bảy mươi phần trăm. Người tu tiên có loại tốc độ khôi phục mà không dùng linh dược bồi bổ này, đều không thể tưởng tượng nổi, huống chi là Tần Hạo Hiên đang là thân thể người phạm.

Mặc dù có Thường Thanh Sơn bảo vệ nghiêm mật, Nhưng Tần Hạo Hiên vẫn kiên trì giam Viên Sơn Tượng hàng ngày, rồi giam đói gã ba ngày, đến mức thương thế của Viên Sơn Tượng không thể chuyển biến tốt, đói đến mức thoi thóp, đến ngày thứ tư...

Viên Sơn Tượng nhìn thấy Tần Hạo Hiên đi đến, bèn quỳ xuống dập đầu không do dự chút nào, thề đời này không có ý đồ xấu với Tần Hạo Hiên, chỉ cầu hắn tha thứ cho sai lầm trước đây của mình, mới khiến gã không bị đánh tiếp.

Sau khi dùng hàng loạt linh lực đưa vào tiên chủng, Tần Hạo Hiên mơ hồ cảm thấy một khe hở trong tiên chủng, màm tiên kia đã có một ít rẽ nhỏ xú, mặc dù chưa đâm vào đan điền, nhưng chỉ cần tiếp tục truyền linh lực vào tiên chủng một thời gian, thì có thể cắm rễ.

Bây giờ thoát cái đã qua, dưới sự áp giải của hai tên đệ tử chấp pháp, thì Tần Hạo Hiên sắp rời khỏi hầm nham tương nhưng vẫn có chút không nỡ. Lúc này, thương thể của hắn đã khôi phục tám phần mười, rẽ màm tiên cũng có thể thấy rõ ràng. Mặc dù ở nơi này hơi nguy hiểm, nhưng nguy hiểm trước mắt đã không còn, không cần phải lo lắng bị người khác ám hại. Một khi ra ngoài, lại phải phòng bị Trương Cuồng và Lý Tinh ở trong bóng tối, ngược lại không được thanh tịnh như nơi này.

Đám già đời đưa tiễn Tần Hạo Hiên cũng nở nụ cười phát ra từ nội tâm. Rốt cuộc, cuộc sống sau này có thể ăn được nhiều cơm hơn. Viên Sơn Tượng bị trọng thương không dậy nổi cũng vui phát khóc. Ở năm ngày này, sau khi mình quý xuống đất cầu xin Tần Hạo Hiên tha thì không bị tra tấn tiếp, nhưng đúng lúc thương thể lại nghiêm trọng. Nếu như mình lại ở trong hầm nham tương mười ngày nữa tháng, có lẽ mình sẽ bị tàn phế. Trải qua vài ngày tàn tật như vậy, gã cũng cảm thấy thực lực của mình giảm xuống.

Song, không đợi gã thở dài một hơi, thì Hoàng Ly lạnh lùng mang theo hai tên đệ tử chấp pháp đi vào phòng tạm giam, rồi một tấm pháp chỉ trong tay Hoàng Ly mở ra:

- Tội đồ Viên Sơn Tượng, nhiều lần phạm vào môn quy. Nên! phế bỏ tu vi, hóa thành tên ngốc đưa vào Si Sòa viện làm lao lực.

- Cái gì?

Viên Sơn Tượng bỗng nhiên cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, xụi lơ dưới đất hô lên:

- Các người! Tại sao các người dám làm như thế. Ta là sư đệ của Trương Cuồng! Các người không thể làm như vậy! Trương Cuồng sư đệ có biết không?

Trên khuôn mặt Hoàng Ly như hiện lên màn sương:

- Trương Cuồng? Hạt giống màu tím bảo vệ được gã, nhưng không bảo vệ được người. Chẳng lẽ xem môn quy của Thái Sơ là trang trí? Bay đâu! Kéo gã đi.

- Trương sư đệ cứu ta, Trương sư đệ cứu ta...

Viên Sơn Tượng cố gắng phản kháng, nhưng sao phản kháng được đội chấp pháp như lang như hổ, bị kéo ra khỏi phòng tạm giam, toàn bộ hành lang phòng giam đều quanh quần tiếng kêu cầu cứu của gã.

- Tần sư đệ, Tần sư đệ! Ta sai rồi, cầu người cầu tình giúp ta...

Viên Sơn Tượng bị kéo qua Tần Hạo Hiên, bèn cầu xin tha thứ, nhưng đôi mắt chỉ là sự lạnh lẽo của Tần Hạo Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tâm tính của thiếu niên

Hoàng Ly nhìn lướt qua những người khác ở trong phòng tạm giam rồi nói với vẻ lạnh nhạt:

- Sau khi ra ngoài, hãy nhớ kỹ môn quy của Thái Sơ. Nếu không thì kẻ tiếp chính là các người...

Mấy tên già đời nhao nhao rụt cổ, gật đầu không ngừng. Si Họa viện! Vậy đời này không thể lật người, trở thành thẳng ngốc cả ngày chảy nước dãi, hơn nữa phải lao động cho Thái Sơ cho đến chết.

Tần Hạo Hiên đi ra Cẩm Bế sơn, lại nhìn thấy mặt trời, bèn thở ra một hơi. Mấy ngày này ở trong hầm nham tương đã hấp thu rất nhiều được lực. Mặc dù bây giờ không có địa nhiệt. Nhưng khô nóng trong cơ thể cũng không khó chịu như lúc đi vào.

Trở lại Liên Điện cốc, nhìn thấy bên ngoài ký túc xá của Trương Cuồng ngựa xe như nước, rộn rịp rang rang, vô cùng nào nhiệt.

Vì muốn lộ ra cảm giác ưu việt của đệ tử có hạt giống tốt. Sau khi Tần Hạo Hiên bị giam ngày thứ hai, tông môn đã cho ba tên đệ tử hạt giống màu tím và hai tên đệ tử hạt giống màu xám có ký túc xá riêng, không cần ở ký túc xá chung.

Bây giờ, Trương Cuồng đang hớn hở, được nhậm chức tầng tầng lớp lớp. Mặc dù trên mặt gã đang cười, nhưng vẻ kiêu căng nhìn một lần là thấy hết.

- Chúc mừng Trương sư đệ, tu tiên bảy ngày đã cắm rễ, phá kỉ lục cắm rễ nhanh nhất của Thái Sơ giáo chúng ta, xưa nay chưa từng có.

- Năm đó, chương giáo đường nhiệm Hoàng Long chân nhân cũng phải mất hai mươi ngày mới cảm rở thành công, tốc độ của sư đệ chẳng những nhanh hơn Hoàng Long chân nhân, mà còn hất ra hai tên đệ tử hạt giống màu tím khác, đúng là khó lường.

...

Sau một trận nịnh nọt, một sư huynh chưa chen lời vào được cũng vội vàng, không để ý những người khác đang nịnh nọt thoải mái, lập tức lấy ra quả biểu đã chuẩn bị trước.

- Trương sư đệ! Đây là khoai do huynh tự trồng, hương vị ngon hơn hẳn thảo đệ hay ăn, linh khí cũng nhiều hơn ngũ cốc bình thường.

Trương Cuồng không khách khí nhận lấy cái sọt, rồi nói một tiếng cảm ơn, lập tức nhấc lên một con sổng tảng lể.

- Chỉ là lễ mọn, không nhiều, mong Trương sư đệ nhận cho.

- Đây là một gốc nhân sâm ba mươi năm, dùng để pha trà, có công hiệu dưỡng khí, khi nào Trương sư đệ luyện công mệt mỏi thì hãy lấy ra dùng.

- Sư đệ nhập môn không lâu, chắc chưa có đan lô vừa ý? Đan lô này dùng Thanh Đồng luyện chế, pha vào một ít Bí Ngân, có thể khóa lại được lực tốt hơn đan lô bằng sắt bình thường.

- Trương sư đệ, đây là Tụ Linh Đan do sư huynh luyện chế, sau khi dùng có thể tăng tốc linh lực khôi phục...

Trông thấy người khác tặng lễ càng ngày càng quý, một ít lễ bình thường đều không có mặt mũi đưa tặng. Vì lấy lòng đệ tử có hạt giống màu tím có tiền đồ nhất này, thậm chí có người lấy ra vốn liếng của mình, chỉ trông thấy một người tay nhét vào ngực nửa ngày mới quyết định, nói:

- Sư huynh không có gì tốt, viên linh phù này không tính là đồ gì hiếm thấy, nhưng chỉ cần truyền linh lực vào khởi động, thì có thể phát ra một đòn tương đương với một đòn toàn lực của cường giả Tiên Miêu cảnh thất điệp, lấy Trương sư đệ kỳ tài ngút trời, thì chắc chắn không dùng, nhưng đây cũng coi là chút tấm lòng của huynh.

Những người khác không ngờ, vì lấy lòng Trương Cuồng mà có người lại dùng linh phù quý giá như vậy làm quà biếu.

Đối với những đệ tử tạp dịch thực lực thấp, không có tiền đồ như bọn họ mà nói, thì lúc nguy nan có một viên linh phù thậm chí có thể cứu mạng.

Trương Cuồng thấy nịnh nọt và quà của mấy sư huynh này, thì thu hết, nhận hết. Trong mắt gã, những đệ tử tạp dịch này dùng một ít đồ giá rẻ, đã có được ân tượng tốt của mình, thì bọn họ không những lỗ vốn, mà còn kiếm bọn. Nếu không phải mình mới nhập môn vài ngày, thì những vật này sao lọt vào mắt.

Cảnh này rơi vào trong mắt Tàn Hạo Hiên vừa mới bị giam trở về. Đáy lòng âm thầm khuyên bảo mình, nhất định phải chăm chỉ tu luyện. Trương Cuồng bảy ngày cảm rở, sau này nhất định phải đi Tuyệt Tiên Độc Cốc tìm một ít thiên tài địa bảo, tốt nhất học một ít thuật luyện đan, thế thì thiên tài địa bảo hiếm thấy không bị mình chà đạp như trâu ăn cỏ.

Trương Cuồng đang đắc chí thì nhìn thấy Tàn Hạo Hiên. Trong ánh mắt lóe lên một tia kiêng kỵ, thế mà tên này không chết?

Tốt! Rất tốt! Nếu trước đây ta không để nguoi vào mắt, nhưng bây giờ ta đã cảm rở. Chỉ cần này mầm, lại học một ít tiên thuật lợi hại, nhất định có thể đánh bại hắn.

Dù nói thế nào, thì ta là hạt giống màu tím, mà Tàn Hạo Hiên là hạt giống kém nhất.

Mặc dù Tàn Hạo Hiên hiểu lý lẽ tiến thoái, nhưng vẫn là tâm tính thiếu niên, nên có tính tình của người trẻ tuổi. Hắn trông thấy dáng vẻ đắc chí của Trương Cuồng, tất nhiên không thể để ngày vui của đối phương dễ chịu, có thể khiến đối phương ngột ngạt, tuyệt đối không buông tha cơ hội này.

- Ta nói Trương Cuồng...

Tiếng của Tàn Hạo Hiên đưa đến chú ý của đám người bên cạnh Trương Cuồng:

- Lúc ta đi ra, thì đội chấp pháp đã tuyên án Viên Sơn Trọng, phế bỏ tu vi biến thành ngu đại, đưa vào Si Hóa viện làm lao động. Ngươi và đám người bên cạnh ngươi nên chú ý một chút, cố học tốt môn quy của Thái Sơ.

Cái gì? Trên mặt đám người xoay quanh Trương Cuồng nịnh nọt, nhao nhao hiện lên vẻ sợ hãi. Viên Sơn Trọng bị phế rồi? Hạt giống màu tím cũng không bảo vệ được?

Sắc mặt Trương Cuồng trở nên lạnh lẽo, mình đã chào hỏi trước với người Chấp Pháp đường. Chuyện của Viên Sơn Trọng thì mình cũng đã ra sức, nhưng quả thật không cứu được, vốn định sau ngày trấn an người Viên gia một chút, không ngờ lúc này Tàn Hạo Hiên lại chạy đến phá.

Chuyện xảy ra ở chỗ Trương Cuồng, cũng rơi vào trong mắt đám người Từ Vũ và Lý Tĩnh cách đó không xa. Từ Vũ cười, liên tục vỗ tay. Điều này khiến tất cả những người muốn giúp Trương Cuồng, để rút ngắn quan hệ, trước khi làm chuyện gì cũng phải cân nhắc một chút.

Lý Tĩnh thông dong bình tĩnh, nhưng trong lòng lại âm thầm lo lắng, cùng là đệ tử hạt giống màu tím, Trương Cuồng bảy ngày cảm rở, đổi mới kỷ lục cảm rở nhanh nhất của Thái Sơ giáo, mà mình chưa cảm rở, ở chỗ này đã bị Trương Cuồng kéo dài khoảng cách, nếu như khoảng cách này tiếp tục bị kéo

dài, thì sau này mình ở trong tông môn, sao có thể có được vị trí chương giáo.

Nhất định phải mau cảm rỗ sau đó tranh thủ làm người này mằm đầu tiên. Thừa dịp chênh lệch bây giờ chưa lớn, cố gắng đuổi theo rồi vượt qua gã.

Ánh mắt của Từ Vũ lại nhìn Tần Hạo Hiên ở trong hầm nham tương mấy ngày, quần áo tả toí, cộng thêm gầy đi với vẻ phức tạp. Trong lòng hơi khó nhịu, lại trông thấy Tần Hạo Hiên nhìn Trương Cuồng với ánh mắt khiêu khích, thì hơi lo lắng.

Bây giờ, Trương Cuồng chưa nẩy mằm, đã phái người đi bắt nạt Tần Hạo Hiên. Đến khi Trương Cuồng nẩy mằm, chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ phái người đi bắt nạt Tần Hạo Hiên.

Một đệ tử hạt giống màu tím, chắc chắn được tông môn trọng điểm bồi dưỡng. Còn Tần Hạo Hiên dù thế nào đi nữa thì cũng là một đệ tử hạt giống kém. Dù Tần Hạo Hiên có cố gắng, nhưng thành tựu tương lai cũng kém hơn Trương Cuồng. Hơn nữa, Trương Cuồng có thể ở bảy ngày cảm rỗ, lấy trạng thái trước mắt, thì tư chất của gã thậm chí cao hơn mình và Lý Tĩnh.

Đến khi Trương Cuồng học được linh pháp lợi hại, thì đừng nói là Tần Hạo Hiên, dù là mình cũng không sống thoải mái.

Nhớ đến lúc mới lên Đại Tự sơn, dưới sự bảo vệ của Tần Hạo Hiên nên mình mới được ngủ yên. Từ Vũ hạ quyết tâm, dù thế nào cũng không thể để Trương Cuồng bắt nạt Tần Hạo Hiên.

Người đi sau lưng Lý Tĩnh cũng hiện lên câu hỏi, rằng mình có đi theo đúng người không. Nếu như sau này Lý Tĩnh sống không thoải mái, thì người làm tiêu đệ như bọn họ cũng khó nổi bật.

Từ Vũ nhìn thấy Tần Hạo Hiên bèn tiến lên đón, rồi quan sát Tần Hạo Hiên từ trên xuống dưới một lát, rồi hỏi:

- Huynh không sao chứ?
- Huynh rất khỏe, trên Cẩm Đoán sơn có ăn có uống, còn không có người quấy rầy huynh thanh tu.

Từ Vũ bèn cười, chột nhìn về phía Trương Cuồng, rồi hơi lo lắng thờ dài một tiếng:

- Muội chưa cảm rỗ.
- Không cảm rỗ thì không cảm rỗ thôi, còn nhiều thời gian mà.

Biểu lộ của Tần Hạo Hiên khá nhẹ nhõm, rồi an ủi Từ Vũ vài câu, nói:

- Không nên chậm trễ thời gian ở chỗ này, huynh rất khỏe, muội mau về tu luyện đi.

Từ Vũ bị Trương Cuồng kích thích nên gặt đầu, vì không muốn bị hất ra quá xa, nàng nên về phòng mình tu luyện, còn Lý Tĩnh bên cạnh cũng tiến lên đón.

Nhìn Tần Hạo Hiên hô hấp đều đặn, nếu như không phải tình báo nói hắn bị thương, thì gã sẽ không tin Tần Hạo Hiên bị tu sĩ Tiên Miêu cảnh ngũ điệp đánh một chưởng, không tin Tần Hạo Hiên chỉ hơi khỏe hơn người bình thường lại đánh một đám Tiên Miêu cảnh hai ba điệp già đời đến mức dễ bảo, càng không thể tin được Tần Hạo Hiên có thể đánh gãy hai chân và một tay của một người tu tiên Tiên Miêu cảnh ngũ điệp, còn gãy vỡ tên kia hàng ngày.

Tần Hạo Hiên! Rốt cuộc trên người người có bí mật gì? Trong lòng Lý Tĩnh hiện lên vô số câu hỏi, nhưng mặt mày vẫn hiện lên nụ cười nhiệt tình, trông thấy quần áo trên người Tần Hạo Hiên hơi rách rưới, bèn liếc mắt một cái, một tiêu đệ hiểu ý lập tức cởi quần áo trên người mình phủ lên người Tần Hạo Hiên. Nếu không phải Tần Hạo Hiên đã nhìn thấu con người Lý Tĩnh, đổi một người không biết thủ đoạn chiêu hiền đãi sĩ này, thì đã cảm động rót nước mắt.

- Hôm nay là ngày tốt Tần sư đệ ra hầm nham tương, ngu huynh và các huynh đệ kết nghĩa đã chờ nơi này đã lâu.

Lý Tĩnh bước đến, nở nụ cười, lôi kéo tay Tần Hạo Hiên, làm ra vẻ thân mật:

- Chúng ta đều đã nghe nói chuyện oai phong lẫm liệt của sư đệ ở trong hầm nham tương. Sư huynh ta bội phục sát đất. Những huynh đệ này của ta sau khi nghe nói cũng rất hâm mộ sư đệ, đều đến đây đón Tần sư đệ, chúc mừng Tần sư đệ bình yên vô sự ra hầm nham tương.

Cái gọi là đưa tay không đánh mặt cười. Mặc dù mình không có ấn tượng tốt với Lý Tĩnh, nhưng dù sao gã đã giúp mình, không nể mặt mũi thì hiện ra mình quá keo kiệt, bèn hàn huyên với gã vài câu, rồi rút tay về, bị một người đàn ông nắm tay như thế, hắn cảm thấy không quen.

Lại nói, Mộ Dung Siêu đứng sau lưng Lý Tĩnh cũng tròn mắt, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, nào có vẻ hâm mộ gì.

- Lý sư huynh khách khí, sư đệ ở hầm nham tương bị ác nhân bắt nạt, nếu không có Lý sư huynh trọng nghĩa tương trợ, thì bây giờ thiếu cánh tay hay thiếu cái chân cũng khó nói.

Tần Hạo Hiên cười nhạt một tiếng, không kiêu ngạo không tự ti đáp lại Lý Tĩnh.

Mà náo nhiệt bên Trương Cuồng cũng dần phai nhạt, ánh mắt cũng nhìn sang bên Lý Tĩnh và Tần Hạo Hiên, nghĩ đến Trương Cuồng đều có hiềm khích với Lý Tĩnh và Tần Hạo Hiên, một tiểu đệ muốn nịnh nọt bỗng nhiên nhanh trí, há miệng châm chọc:

- Đều là phế vật, còn nói nhảm nhiều như thế làm gì.

- Đúng vậy, đừng nhìn đều là hạt giống màu tím, nhưng hạt giống màu tím cũng có khác nhau.

Lập tức, các tiểu đệ của Trương Cuồng ai cũng không cam lòng yếu thế, nhao nhao châm chọc khiêu khích. Trương Cuồng nghe thấy lời châm chọc Lý Tĩnh, còn vui hơn khi được nịnh nọt, bèn cười ha hả.

Tần Hạo Hiên bị châm chọc, nhưng biểu hiện rất lạnh nhạt, nhưng khuôn mặt tươi cười của Lý Tĩnh đã thu lại. Các tiểu đệ của gã cũng tròn mắt, mắt thấy sắp bộc phát xung đột.

Bạn đang đọc truyện *Thái Sơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.